

www.ortodoxiatinerilor.ro

Acest volum este realizat de Asociația Ortodoxia Tinerilor în colaborare cu Provita București.

Îngrijitor colecție: Claudiu Balan / Redactor, Coperta, layout & DTP: Ionuț Trandafirescu

Toate drepturile rezervate
© Asociația Ortodoxia Tinerilor
© Grupul Filos

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Balan, Claudiu

Mii de tineri își păstrează astăzi fecioria până la căsătorie:
articole și mărturii / Claudiu Balan.
Galați: Ortodoxia Tinerilor;
București: Filos;
2013

ISBN 978 – 606 – 93491 – 0 – 6

ISBN 978 – 606 – 93512 – 0 – 8

613.88

271 – 32

**MII DE TINERI ÎȘI PĂSTREAZĂ ASTĂZI
FECIORIA PÂNĂ LA
CĂSĂTORIE**

ARTICOLE ȘI MĂRTURII

P R E F A Ț A

ÎNDRĂZNEȘTE SĂ PĂȘEȘTI PE ACEST DRUM

În timp ce noii reeducatori ai poporului român se străduiesc să ne reducă la stadiul de „homo-erectus”, nimic altceva decât o primată evoluată care se descurcă excelent cu touch-screen-urile și gadget-urile, dar al cărei țel suprem în viață este plăcerea sexuală, plăcere pentru care să fii dispus (a) la orice, noi, tânăra generație ne încăpățânăm să mărturisim că omul este mai mult decât materie și instinct, că este chip și asemănare cu Dumnezeu, Cel atât de incomod iubitorilor de păcate, dar atât de milostiv cu întreaga omenire.

De câțiva ani buni, prin anumite canale media ni se tot inoculează ideea că avem nevoie de educație sexuală în școli, că românii duc lipsă de informare în privința planificării familiale ca și cum suntem un popor cu retard de civilizație, numai bun de pus la catedra neo-marxismului secular umanist, și asta după ce, vreme de aproape jumătate de secol, am fost siliți să primim lecții de „umanism” la catedra ateismului comunist.

Și iată cine îndrăznește, cu obrăznicie strigătoare la cer, să facă acum educație sexuală tinerilor din școli, licee și facultăți, într-un cuvânt copiilor noștri: *„Homosexualii, feministe radicale și clinicile de avorturi. Adică cei care nu pot avea copii, cei care nu vor să aibă copii și cei care își clădesc prosperitatea și averile pe sângele copiilor nenăscuți uciși”*.

În realitate poporul român nu a dus lipsă de educație de-a lungul veacurilor, și nici de educație în materie de sexualitate. Fiind un popor creștin, Biserica a avut un rol covârșitor în catehizarea păstoriților ei, deci în educarea acestui neam. Deși sintagma „educație sexuală” este folosită de propagandiștii autointitulaților „minorități sexuale”, scrierile sfinților părinți ai Bisericii abundă de scrisori, omilii și predici dedicate relației bărbat-femeie și a tot ceea ce implică ea sub aspect sexual: atracția, rostul și limitele plăcerii, căsătoria, sarcina, fidelitatea conjugală, senzualitatea, contracepția, avortul, divorțul,

perversiunea sexuală, etc. Toate acestea se constituie în ceea ce am putea numi fără să greșim *educație sexuală creștină*. Numai că învățătura Bisericii nu a separat niciodată sexualitatea umană de latura ei afectivă și morală, fără de care educația sexuală nu este altceva decât o formă modernă de pornografie.

Mai mult decât atât, Biserica ne arată că miza sexualității umane nu este plăcerea, ci are un scop mult mai înalt: *procrearea și îndumnezeirea omului*. Plăcerea actului intim este doar un adjuvant pe care Dumnezeu l-a lăsat omului căzut, nicidecum baza relației dintre bărbat și femeie. Ceea ce împlinește pe doi tineri îndrăgostiți sunt afectivitatea, fidelitatea reciprocă și jertfelnicia, într-un cuvânt dragostea care nu cade niciodată.

Că lucrurile stau întocmai așa, o arată statisticile cu cei care s-au sinucis din dragoste: motivul a fost invariabil o relație ratată care a pus capăt afectivității, dar niciodată nu s-a sinucis cineva pentru că nu a fost satisfăcut sexual.

Și noi am fost liceeni, studenți, și noi am trăit fiorul atracției irezistibile, și noi am crezut în mesajul revistelor „cool” dar realitatea ne-a arătat că fără responsabilitate, actul sexual este în primul rând o formă de automutilare sufletească. Pentru că relația dintre un băiat și o fată generează sentimente profunde în timp, de cele mai multe ori nu există decât două alternative spre care se îndreaptă: ori la bal ori la spital, adică ori la balul nunții, în alai de bucurie alături de toți cei dragi, ori la eșec sentimental și decepție. Dar de ce să cunoști dezamăgirea față de o persoană căreia te-ai deschis prea repede sau frustrările despărțirii, și de ce să te confrunți cu o sarcină nedorită, dacă toate acestea pot fi evitate cu multă înțelepciune, folosindu-te de experiența milenară a Bisericii?

Adolescența este asemenea unui traseu spectaculos de munte, cu priveliști minunate, pitorești, pe ale cărui culmi abia aștepti să pășești, să ajungi cât mai sus, în aerul tare, acolo unde să-ți poți desfăta privirea contemplând lumea care îți stă la picioare. Dar, până să ajungi să te bucuri de tot ce are ea mai frumos, adolescența este însoțită și de pericole, ca orice traseu montan. Te poți rătăci de la cale, intrând pe false poteci care par că-ți fac viața mai ușoară, te poți răni în pietrișul ascuțit al patimilor sau te poți amăgi asumându-ți riscuri de a iubi pe cine nu trebuie pentru puterile și aspirațiile tale.

De aceea, pe acest traseu al tinereții, Biserica vine cu repere

care să-ți arate drumul cel mai sigur, calea cea mai frumoasă, în timpul și la finalul căreia să te poți bucura fără răni sufletești, alături de toți cei pe care Dumnezeu ți-i scoate în cale. Poruncile Bisericii sunt parapetele care te feresc de a cădea în prăpastie, sfaturile sfinților sunt calea bătătorită și ușor de parcurs a vieții, Sfintele Taine ale Bisericii sunt podeșurile peste care pășești ca să treci peste gropile ispitelor. Toate acestea vin în sprijinul tău, și alături de ele, te însoțim și noi cu experiența noastră.

Îndrăznește să pășești cu înțelepciune, pe calea cea strâmtă și sigură!

CAPITOLUL 1

ARTICOLE

MII DE TINERI SUNT ÎMPREUNĂ CU TINE

Trăim într-o lume complexă, cu posibilități multiple de informare, în care mediul virtual a devenit unealta favorită de învățare iar Google-ul a ajuns „dumnezeul cunoașterii”. Mii de terabiți de informație îți stau la dispoziție oricând, răspunzându-ți la căutări în zecimi de secundă. Dar cantitatea imensă de resurse nu spune nimic despre calitatea mesajului. Zeci și sute de site-uri îți flutură rețete despre o viață sexuală „fericită și sigură” și tot felul de „guru” în materie de sexualitate se grăbesc să te „inițieze” în „tainele artei sexuale”.

În acest context de provocări, pericole dar și de șanse, am inițiat campania „Mii de tineri își păstrează astăzi fecioria până la căsătorie”. Inițiată pe site-ul www.ortodoxiatinerilor.ro, în luna noiembrie a anului 2010, campania are scopul de a fi un reper și de a servi drept sprijin moral pentru toți tinerii.

De la bun început precizăm că demersul nostru nu este doar unul moralizator sau strict educativ ci este în primul rând un act de credință în Dumnezeu, o datorie morală a noastră de a-i informa și ajuta pe tinerii care dau piept cu valurile tulburi ale societății.

De aceea ne-am propus să oferim toate argumentele posibile tinerilor care sunt nedumeriți, și să-i îndreptăm către o viață de familie

cuvinișcioasă, curată și apropiată de Dumnezeu, singura garanție a unei căsătorii trainice, împlinite, în care iubirea dintre soți merge spre veșnicie.

Există o prejudecată, nedemonstrată prin date statistice oficiale ci doar alimentată cu zvonuri, care străbate ispititor mintea adolescenților: „astăzi, toată lumea o face”. Explozia industriei pornografice împreună cu folosirea imaginilor cu tentă sexuală în mass-media și în marketing a conturat și mai bine acest gând, lăsând impresia că relațiile sexuale sunt un bun de consum accesibil oricui, oricum și oriunde, o plăcere asemenea gustului apetisant al unei ciocolate.

Promovarea sexualității dezinvolve în societatea de astăzi induce foarte puternic sentimentul că „sexul” n-ar trebui să fie un subiect tabu, restrâns doar la aria intimității dintre soț și soție, ci un bun comun din care ar trebui să gustăm toți. Nu e de mirare că în marile orașe poți vedea bannere publicitare imense, de zeci de metri pătrați, cu femei aproape goale, atârinate pe fațadele blocurilor, acoperind câteva etaje. Ce-i pot spune eu fetei mele când trecem pe lângă un asemenea afiș imens, când eu și soția mea ne străduim acasă să o învățăm să se îmbrace decent, cu fuste lungi măcar până la genunchi, cu bluze fără decolteuri și fără umerii goi. Ce va simți un băiețel de 8 – 9 ani când va vedea o asemenea imagine? Ce va simți bunică lui care-l ține de mână când va vedea ce repere morale au ajuns să aibă oamenii astăzi?

Infuzia până la exces a spațiului public cu repere sexuale (fotografii, filme, reclame video și audio, reviste, cărți, ziare, panouri publicitare, aluzii verbale etc.) a întărit și mai mult părerea tinerilor că „toată lumea face sex”. De fapt afirmația corectă ar fi: „Toată lumea se împărtășește de gustul sexualității”, cel puțin la nivel vizual, cu voie sau fără de voie, de la copii, la adolescenți, tineri, persoane mature și până la bătrâni.

Mântuitorul Hristos confirmă că te poți împărtăși chiar și vizual de plăcerea sexuală, atunci când atenționează: *„Ați auzit că s-a spus celor de demult: Să nu te desfrânezi; Eu însă vă spun că oricine se uită la o femeie spre a o pofti s-a și desfrânat cu ea în inima lui”*. Matei 5, 27 – 28

Toți simțim o tensiune în noi în momentul când vedem imagini cu mesaj vădit sau aparent sexual. Acumularea acestor tensiuni

sexuale la nivel mental și hormonal în trupul nostru va atinge un maximum de nesuportat care va refula în dorința de a ne detensiona și de a obține plăcerea sexuală imediat ce avem prilejul. Această conștiință comună a faptului că toți acumulăm tensiune sexuală și că până la urmă toți vom încerca să obținem plăcere sexuală pentru a ne detensiona, este o afirmație falsă, și tocmai această minciună stă la baza concepției larg răspândite printre tinerii de azi: *„toată lumea își începe viața sexuală înainte de căsătorie”*.

Există foarte mulți oameni care reușesc să nu dea curs tensiunilor sexuale acumulate, așa cum există foarte mulți bărbați care sunt fideli soțiilor lor în ciuda „gurii lumii” care spune că „toți bărbații își înșală nevestele”. Există foarte mulți oameni care postesc având ca suport credința lor în Dumnezeu, iar alții vegetarieni care refuză să mănânce carne și produse de origine animală pentru o bună sănătate a trupului. Totuși există și o a treia categorie de oameni care nu concep o masă fără carne.

Așa se face că afirmația *„toată lumea mănâncă frecvent carne”*, nu este adevărată, pentru că este formată și generalizată pe baza experienței limitate a anturajului din care faci parte, nu pe baza realității întregii societăți. La fel se întâmplă și în cazul relațiilor intime. Dacă faci parte dintr-un anturaj în care toată lumea „o face”, atunci vei fi amăgit că într-adevăr comportamentul anturajului este comportamentul întregii societăți.

Acesta este motivul pentru care am dat titlul campaniei: *„Mii de tineri își păstrează astăzi fecioria până la căsătorie”*, din dorința de a strânge cât mai multe mărturii din viețile tinerilor care să infirmе zvonul care corupe atâtea inimi și care aduce atât de mult rău în societate și în viitoarele familii.

Învățătura Bisericii Ortodoxe care atenționează blând și înțelept că relațiile intime în afara căsătoriei sunt un păcat scandalizează adesea pe mulți. Scopul acestui demers este de a demonstra că vagabondajul sexual, adică orice relație intimă în afara familiei, este una dintre cele mai mari probleme ale societății postmoderne, cu consecințe foarte grave asupra integrității sufletești și trupești ale omului. Actul sexual înainte de căsătorie este condamnat de Biserică pentru că prin consecințele lui nefaste atinge familia ca instituție și aduce suferință întregii comunități din care facem parte. Păcatul este condamnat nu de dragul unor porunci care sunt impuse de Dumnezeu

oamenilor, ci pentru a-i face conștienți pe oameni că păcatul, deși purtător de plăcere trecătoare, aduce în realitate doar suferință.

În această carte veți putea găsi mărturiile a??? tineri care vor să-și păstreze fecioria înainte de căsătorie, deși unii dintre ei au căzut dar acum voiesc să se îndrepte și să aștepte unirea în Taina Sfintei Cununii cu cel drag.

Avem experiența vieții în păcat, cu aparențele și dezamăgirile ei, dar avem și experiența vieții trăite alături de Dumnezeu, cu provocările dar și bucuriile ei. Și pentru că le cunoaștem pe ambele, punem această experiență înaintea voastră, ale tinerilor de astăzi, pentru a nu trece prin aceleași suferințe prin care am trecut noi.

Am strâns acest „nor de mărturii” ca „*să lepădăm orice povară și păcatul ce grabnic ne împresoară și să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înaintea*”. Evrei 12: 1

DE CE NE INTERESEAZĂ VIAȚA INTIMĂ A UNUI OM?

Când am început această campanie în mediul online, au fost persoane care s-au scandalizat cumva de abordarea noastră. Critica principală a fost: „*Cum să ceri unor tineri să mărturisească public dacă și-au început sau nu viața sexuală*”. Acest aspect ține de intimitatea cea mai profundă a fiecărui individ și dezvăluirea vieții intime este considerată, chiar și de societatea desfrânată în care trăim, un subiect tabu.

Au fost tineri care au pus problema în alt mod: „*E păcat să te mândrești cu virtutea fecioriei și cu siguranță un păcat nu poate aduce faloase nimănui*”.

Din acest motiv dar și din timiditate au fost și tineri reticenți la inițiativa noastră. Frica de păcatul mândriei i-a convins pe mulți să tacă, prizând curaj să vorbească mai mult cei care au fost ispitiți, care erau la un pas să-și piardă fecioria, sau cei care chiar și-au pierdut-o.

Însă scopul acestui demers nu este de a ne lăuda cu virtuțile și de a-i acuza pe cei din jur pentru slăbiciunile lor, ci de a da exemplu celor care nu mai au modele în viața lor, acasă, la școală, la serviciu, pe stradă, în mass-media sau în societate în general.

Sunt tineri care spun sincer: „*N-am știut că sexul înainte de căsătorie este păcat... dacă mi-ar fi spus cineva poate n-aș fi greșit*”. La fel, sunt unii pe care îi mustră conștiința când se gândesc la a avea

relații intime cu un partener, și în sinea lor știu că e păcat, dar presiunea anturajului pe baza ideii că „*toată lumea o face*” învinge glasul conștiinței. Și atunci când cuvântul cel bun nu prinde rădăcini în inima unui om, nici roadele bune nu vor apărea.

Și totuși, de ce ne interesează pe noi viața intimă a unui om? Care este relevanța acestei informații pentru societate? De fapt întrebarea poate capătă lesne un caracter general: de ce ne interesează păcatele altora? De ce considerăm o anumită faptă ca păcat?

Răspunsul e simplu și poate fi ușor înțeles dacă ne gândim la un om cu o boală contagioasă care este izolat de medici într-o cameră de spital. Izolarea bolnavului are ca scop prevenirea contaminării celorlalți. Izolarea aduce folos atât bolnavului cât și celor din jur. Păcatul este o boală și poate contamina nu doar purtătorul ci și pe aproapele lui. Păcatul fiecăruia este o problemă de interes pentru întreaga comunitate, pentru că direct sau indirect, până la urmă ne afectează pe toți. Faptele noastre afectează o lume întreagă nu doar orașul și țara în trăim. Viețile noastre sunt așa de bine legate unele de altele încât dacă suferă un mădular din trupul Bisericii, o persoană, atunci tot trupul resimte suferință, așa cum ne spune Sfântul Apostol Pavel.

Ne interesează viața intimă a fiecăruia tânăr nu sub forma unei bârfe bune de știut ci pentru că atitudinea adolescentului față de familie și față de relațiile intime, va modela faptele lui și implicit viitorul societății în care trăim.

Am 30 de ani, sunt căsătorit și împreună cu soția mea avem două fete, una de trei ani, alta de cinci ani. Mă gândesc aproape zilnic la viitorul lor și mă întreb uneori cu teamă: *„În ce lume vor ajunge să trăiască? Ce oameni vor avea în jurul lor? Ce mentalități va avea societatea? Cu cine se vor căsători? Ce familie vor avea?”*

Mi-e teamă pentru că aud de copii care se masturbează de la vârsta de 8 ani, văd adolescenți care au avut 4 – 5 parteneri în viața intimă și n-au încă vârsta majoratului, văd băieți care nu vor să se căsătorească sau așteaptă până la 30 de ani să-și întemeieze o familie. Mi-e teamă că fetele noastre, atunci când vor crește, vor întâlni tineri care au sufletul infectat de pornografie și care le vor șantaja sentimental ca să-și satisfacă patimile.

Mă interesează viața intimă a tinerilor din societate pentru că ei sunt viitorii soți și viitoarele soții de mâine. Felul în care ei se

raportează la familie, la relațiile intime și la nașterea pruncilor modelează perspectiva lor asupra vieții și comportamentul lor în societate.

Pe parcursul acestei cărți veți înțelege că nimic nu este întâmplător în viața noastră, că totul are o cauză, o logică și toate rațiunile lucrurilor își au izvorul în Dumnezeu, Suprema Rațiune.

Vă invităm să descoperiți care este legătura dintre feciorie, iubire, relații intime înainte de căsătorie, pornografie, masturbare, familie, copii, contracepție, avort, păcat, divorț, concubinaj, educație, credință în Dumnezeu, sfințenie, pocăință și iertare. Toate aceste subiecte se leagă strâns unul de altul și se intercon condiționează mai mult decât bănuim.

Păstrarea fecioriei până la căsătorie este un lucru firesc și atât de frumos. Fecioria este o stare a trupului curat, neatins de patima desfrânării, care roade sufletul pe interior asemenea unei carii.

Îndemnul de a păstra fecioria până la căsătorie este mesajul Bisericii Ortodoxe de la începutul ei și până astăzi, este o poruncă a lui Dumnezeu care pune ordine în lumea în care trăim.

Relațiile intime în afara căsătoriei aduc instabilitate și haos în relațiile dintre oameni. Familia reușește cel mai bine să lege oamenii între ei, să-i unească.

Sexul oricum, cu oricine, acceptat ca un act care-ți oferă doar plăcere, fără responsabilitate, și fără perspectiva relației veșnice cu Dumnezeu, are efecte dezastruoase asupra vieții noastre și a asupra societății în general.

Deși din titlu poate nu reiese foarte clar, această carte e un manifest pentru viața de familie în Hristos și în Biserică, pentru bucuria de a avea copilași, pentru dobândirea împărăției cerurilor, pentru îndumnezeire.

Într-o lume în care pornografia propune omului degradarea umană în cel mai înalt grad, Biserica îi vorbește de îndumnezeire, de cunoașterea și primirea lui Dumnezeu în mod real în sufletul nostru.

CARE ESTE LEGĂTURA DINTRE VIAȚA INTIMĂ A UNUI OM ȘI DUMNEZEU?

Am curajul să vorbesc despre viața mea intimă, despre suișurile

și coborâșurile vieții mele din adolescență, pentru că văd tineri lângă mine care suferă și nu pot să le spun direct: „*Trăiești în păcat!*” Mi-e rușine să fac asta, și de aceea le dau exemplul meu personal, le povestesc ce-am trăit și am simțit eu. Dar n-aș fi avut curajul să le vorbesc altora despre bucuria fecioriei dacă n-aș fi lepădat și eu păcatul și nu m-aș fi schimbat. Nu poți să acuzi un păcat pe care tu însuți încă-l mai faci, pentru că demersul tău e sortit eșecului de la început.

M-am mânjit și eu de păcatul desfrânării și am simțit toate consecințele și frustrările lui, dar a venit un moment când m-am apropiat de Dumnezeu și de Biserică. Atunci am început să realizez în ce stare mă aflu. Participând la viața Bisericii și simțind bucuria Duhului Sfânt la rugăciune, la Sfânta Liturghie, făcând fapte bune, citind cărțile sfinte, mi-am dat seama că greșesc. Mi-am mărturisit păcatele unui preot și mi-am propus că din acel moment să-mi schimb viața.

Dumnezeu m-a schimbat, eu doar mi-am dorit schimbarea. Au urmat apoi ani de zile de trai alături de Dumnezeu... până în ziua de astăzi.

Dar care este legătura dintre viața mea intimă și Dumnezeu?

E simplu: când mi-am trăit viața intimă așa cum am crezut eu și cum am văzut la televizor, în reviste și în ziare, am suferit și am acumulat frustrări și multe complexe. Când mi-am trăit viața intimă după poruncile lui Dumnezeu mi-am recăpătat demnitatea de om și încrederea în mine, conștient secundă de secundă că bucuria momentelor pe care le trăiesc vine permanent din relația cu El.

Desfrânarea, pe mine ca tânăr, m-a desfigurat, m-a umilit, m-a adus într-o stare de rușine... mi-a creat suferință. Da! m-am bucurat de plăcerea de moment, și la început a fost o mare „descoperire” pentru mine, dar mai apoi am început să suport consecințele.

Satisfacerea plăcerii sexuale în afara căsătoriei, prin toate formele ei, degradează ființa umană pentru că urmărește plăcerea în mod egoist și pentru că nu se întemeiază pe o relație de iubire care să aducă roade în veșnicie.

Omul este creat de Dumnezeu după chipul și asemănarea Lui: având libertate, rațiune, conștiință de sine, creativitate, tendință de a se autodepăși, sete de veșnicie, și multe alte daruri. Frumusețea omului vădește adesea frumusețea Dumnezeului care l-a creat.

Dumnezeu a creat tot Universul și la urmă l-a creat și l-a așezat pe om în toată creația, așa cum un fiu de împărat vine și își primește împărăția de la tatăl său. Intervenția lui Dumnezeu în lume nu se limitează doar la simplu fapt de a crea totul, ci se extinde și prin faptul că El veghează permanent asupra omului și asupra creației. Dumnezeu intervine secundă de secundă în viața noastră pentru a ne ajuta, dar fără să ne îngrădească libertatea. Dacă n-am fi în grija Lui ne-am distruge singuri prin orgolii, egoism și violență.

Viața omului este legată de viața lui Dumnezeu așa cum viața unui copilăș este strâns legată de viața mamei Lui. Noi trăim și existăm prin Dumnezeu și dacă o secundă ne lasă singuri se întâmplă ceea ce vedem adesea în lume: necazuri, certuri, războaie, ură, violență, într-un cuvânt: dezbinare. *Oamenii fără Dumnezeu devin fiare.*

Noi oamenii am primit viața de la Dumnezeu și suntem așa de frumos creați încât să tindem întotdeauna mai sus, și mai sus, mai departe, dorind și mai mult, și mai bine, fără să ne săturăm vreodată. Setea aceasta de viață ne-o vom liniști abia când vom simți veșnicia prezenței lui Dumnezeu în noi.

Dacă viața noastră intimă, așa cum spuneam mai sus, ne modelează perspectiva asupra vieții și modelează implicit viitorul societății în care trăim, înseamnă că Dumnezeu este direct implicat, ca Unul ce veghează permanent la buna desfășurare a vieții oamenilor pe tot globul pământesc.

Dar Dumnezeu nu veghează doar la buna desfășurare a vieții pământești ci și la mântuirea noastră, la îndumnezeirea noastră.

Prin urmare demersul campaniei noastre nu vizează doar viața omului pe pământ ci implicit și dobândirea vieții veșnice. Un tânăr care percepe sexualitatea în mod greșit are mari șanse să-și piardă și mântuirea!

CE ESTE SEXUALITATEA?

În sensul larg al cuvântului sexualitatea umană se referă la o serie întreagă de factori, sub plan biologic, psihologic, social-cultural și spiritual.

Biologia ne învață despre gen și dimorfism sexual, activitate hormonală, pubertate, ovulație, menstruație, excitație, copulație, fecundare, sarcină și tot ceea ce ține de forma, structura și

funcționarea organelor sexuale în alcătuirea materială a omului.

Psihologia are în studiu atracția, motivația, dominanța, anxietatea, inhibarea, depresia, agresivitatea, calitatea comunicării și de tot ceea ce ține de interacțiunea bărbat-femeie în planul mental-afectiv.

În plan socio-cultural, sexualitatea se manifestă sub forma convențiilor de comportament: bărbatul sărută mâna unei femei în semn de respect, doamnele au prioritate față de bărbați la statul pe scaun sau la accesul pe ușă, bărbatul are inițiativa propunerii unei relații, bărbații poartă pantalon iar doamnele fustă, etc.

Iar în planul spiritual, planul care le străbate și înnobilează pe toate celelalte, Biserica ne învață despre iubire, căsătorie, familie, ascultare, jertfă de sine, împreună sfințire, comuniune cu Dumnezeu dar și despre necredință, deviații sexuale, perversiuni, canon, pocăință, iertare și despre tot ceea ce ține de relația Dumnezeu-bărbat-femeie, căci aceasta este relația completă a omului în lume.

Toate acestea alcătuiesc un tot unitar, ca piesele dintr-un puzzle, pe care îl numim „sexualitatea umană”.

Deși este lesne de observat că sexualitatea diferențiază bărbatul de femeie printr-o serie întreagă de particularități, în toate planurile enumerate mai sus, cei doi sunt complementari, formând celula de bază a existenței unei societăți: *familia*. De aici înțelegem că sexualitatea umană joacă un rol esențial în formarea, perpetuarea sau distrugerea oricărei societăți și în funcție de corecta sau greșita ei înțelegere la nivel personal, vorbim despre reflectarea ei la nivel național: rata natalității, rata avorturilor, rata divorțurilor, rata violurilor, etc. Toți acești indicatori sociali arată în mod aproximativ starea de sănătate generală a familiilor care alcătuiesc o națiune.

Prin urmare, înțelegerea sexualității ne influențează nu doar personal ci mai ales pe toți laolaltă, ea armonizând sau distrugând comuniunea dintre oameni.

Deci, care este scopul sexualității umane? Căci de această întrebare atârnă toată înțelegerea noastră asupra vieții! Răspunsul ni-l dă Biserica.

SEXUALITATEA UMANĂ ÎN PERSPECTIVA BISERICII
ORTODOXE

Există printre persoanele care nu cunosc viața Bisericii Ortodoxe părerea că poruncile ei și moralitatea pe care o propovăduiește sunt „învechite” sau „retrograde” și n-ar avea putința să se adapteze lumii în care trăim. Sunt voci care spun de asemenea că Biserica are reguli prea rigide, greu de îndeplinit și nu face derogări de la ele în funcție de contextul istoric al societății actuale.

În ultimii ani s-a înrădăcinat din ce în ce mai mult ideea că în România *educația sexuală* este un subiect tabu iar când vine vorba de sexualitatea umană, discuțiile dintre creștini și „liber cugetători” devin și mă aprinse, pentru că modul de viață pe care-l propune Biserica este radical diferit de modelul propus de susținătorii libertinajului sexual. În timp ce Biserica învață despre o sexualitate al cărei rol este dobândirea vieții veșnice, „liber cugetătorii” fac propaganda unei sexualități al cărei unic scop este plăcerea.

Dar mesajul Evangheliei lui Hristos rămâne același în toate veacurile, indiferent de contextul istoriei, și asta pentru că Hristos este același, ieri, azi, și în veci. Biserica Ortodoxă nu propune o nouă filosofie de viață, asemenea multor altora care au străbătut omenirea, ci îl vestește pe Fiul lui Dumnezeu care S-a întrupat și S-a făcut om, pe Iisus Hristos care prin viața, minunile, patimile, moartea și învierea Sa îi ridică pe oameni din constrângerea instinctelor, din limitele materiei și certitudinea morții, dându-le bucuria vieții veșnice încă de pe pământ, dar mai ales în Împărăția Cerurilor.

Hristos a spus: *„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”*. Ioan 14, 6. Pentru că Dumnezeu este atotputernic, atotînțelept, veșnic, atotștiutor, istoria peregrinării umane în acest Univers nu-L îmbogățește cu nimic, pentru că Lui nu-i lipsește nimic. Relația noastră permanentă cu Dumnezeu nu-i aduce noutăți despre viața noastră, ci El este Cel care ne îmbogățește pe noi. El rămâne mereu același. Astfel diferitele contexte istorice ale lumii noastre nu-L schimbă pe Dumnezeu în niciun fel. Ortodoxia în esență este viața lui Dumnezeu făcută accesibilă nouă păcătoșilor. Ortodoxia este comuniunea reală cu Dumnezeu încă din viața aceasta, continuând în cea viitoare.

Pe de altă parte, omul este mereu același, fiind chip al lui Dumnezeu. Fiind veșnic și neschimbător, Dumnezeu i-a dat și omului aceeași „calitate”. Deși activitățile omului de zi cu zi diferă de la o epocă la alta, omul tânjește în esență după aceleași lucruri ca

întotdeauna: libertate, afecțiune, creativitate, comuniune cu ceilalți oameni, iubire de fapt, în toate formele ei.

Lucrurile sunt simple: Dumnezeu este neschimbat, omul este același în esență, de la Adam și până la ultimul prunc născut în această clipă, și prin urmare poruncile sunt și ele aceleași, pentru că Cel ce le transmite și cei ce receptează informația sunt neschimbați în esența lor de contextul istoric. Iată de ce doleanțele de reformulare a poruncilor în sensul contextului istoric sunt un nonsens.

Poruncile Bisericii sunt de fapt viață, viața Sfintei Treimi accesibilă nouă. Sfântul Atanasie cel Mare spune că *„Dumnezeu s-a făcut om, ca pe om să-l îndumnezeiască”*.

Omul în plinătatea lui a fost creat de Dumnezeu, de la început ca bărbat și femeie.

„Și l-a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; bărbat și femeie i-a făcut”. Facere 1, 27.

De la acest verset pornește toată concepția Bisericii Ortodoxe despre sexualitatea umană. Două mari concluzii tragem de aici:

— *Omul este făcut după chipul lui Dumnezeu*, asta însemnând că e veșnic, creator, liber, tinzând mereu în iubirea lui către Cel care l-a creat.

— *Omul este creat de la început ca bărbat și femeie*, așadar diferiți ca fizionomie dar formând un întreg.

Reunindu-le pe cele două ajungem la următorul rezultat: unirea bărbatului și a femeii trebuie să aibă ca scop asemănarea omului cu Dumnezeu. De fapt unirea celor doi trebuie să-i ajute spre drumul mântuirii, spre drumul apropierii de Dumnezeu și intrării în Împărăția Cerurilor. Familia nou întemeiată trebuie să aducă roade... și ce rod mai frumos există în lume decât viața?

Bărbatul și femeia se unesc în Taina Căsătoriei ca să fie sprijin unul altuia pe drumul greu al eliberării de patimi și al îndumnezeirii. Iubirea celor doi se va manifesta sufletește dar și trupește, pentru că omul este și trup și suflet. Rodul iubirii dintre soți este viața noilor prunci. În viața de familie înveți ce este iubirea, exersând-o în preajma copiilor și a soției (soțului) și apoi ieși în societate pentru a-ți revărsa această iubire față de toți oamenii.

În esență unirea dintre bărbat și femeie trebuie să aducă roade simple și profunde: viață și iubire.

Când unirea dintre ei are un aport negativ familiei și implicit societății întregi atunci Biserica atenționează și sancționează ferm păcatul, pentru ca nu cumva proliferarea lui să contageze întreaga comunitate.

Dacă ar fi să aruncăm o privire asupra familiei așa cum o vedem noi astăzi în societate, observăm o înrăutățire vizibilă și constatăm cum noi oamenii avem o înțelegere tot mai greșită asupra scopului acestei uniri.

Nu e nevoie să umplem hârtii întregi despre aceste efecte negative, le putem înțelege doar din câteva cuvinte:

- sexualitatea promovată excesiv în toate mediile sociale;
- frustrări și decepții sentimentale tot mai frecvente în rândul tinerilor;
- tot mai multe cupluri care preferă să trăiască în concubinaj;
- numărul divorțurilor în creștere;
- contracepția adoptată de tot mai multe familii, pentru a se feri de a naște copii;
- avorturile – uciderea pruncilor în pântecele mamei;
- amploarea pe care a luat-o fenomenul adulterului (înșelarea soțului sau soției);
- scăderea ratei natalității;
- creșterea fulminantă în ultimii 50 de ani a numărului de boli cu transmitere sexuală;
- diminuarea vârstei la care tinerii își încep viața sexuală;
- promovarea educației sexuale în grădinițe și școli, etc.
- homosexualitatea, căsătoriile homosexuale, adopțiile homosexuale;
- fenomenul pornografiei etc.

Și toate acestea se întâmplă din cauza pierderii credinței omului în Dumnezeu și depărtării lui de viața Bisericii. Oamenii nu mai au repere după care să se ghidează și pe care să le urmărească, și din acest motiv își fac idoli din omul modern, cosmetizat bine în afișele stradale, cu o carieră de succes, faimos și cu mulți bani.

Fuga după cele trupește ne usucă și ne semnalizează și mai acut dorința în noi după cele sufletești. Dar tot fuga după plăcerile trupului, după bani, faimă și succes i-a făcut pe unii să înțeleagă că totul e o

vânare de vânt așa cum spune Solomon: *„Văzut-am toate lucrurile care se fac sub soare, și, iată, toate sunt deșertăciune și vânare de vânt”*. Ecclesiastul 1, 14.

Degradarea continuă a familiei tradiționale în societatea contemporană, arată încă odată înțelepciunea poruncilor lui Dumnezeu și efectele negative ale neascultării oamenilor.

Cum poți acuza Biserica Ortodoxă că susține fecioria și curăția tinerilor, unirea binecuvântată de Dumnezeu a bărbatului și a femeii și nașterea de prunci, condamnând relațiile intime înainte de căsătorie, contracepția, avortul, adulterul, și desfrânarea? Nu vedem că „viața” pe care o propune societatea decreștinată are ca efect până la urmă suferința și moartea?

Cum poți să acuzi Biserica Ortodoxă că este învechită în poruncile ei, când efectul ascultării de Dumnezeu este viață, bucurie, iubire, sfințenie, milă, iertare și tot ce este mai frumos pe lume? Cum poți da mai mult credit „dezinhibării sexuale” când observăm cu toții efectele ei negative asupra noastră? Omul fără Dumnezeu nu va fi fericit niciodată, ci va resimți doar anumite satisfacții trecătoare pe care, tot din mila și bunătatea lui Dumnezeu le primește, chiar dacă nu conștientizează acest lucru.

Societatea secularizată propune un libertinaj găunos, prin care omului îi este permis orice, dacă acel orice îl face fericit. E drept că Fericitul Augustin spune *„iubește și fă ce vrei!”*. Dar asta înseamnă că libertatea mea de alegere este limitată de iubirea sinceră pe care o port celorlalți. Fac ce vreau, dar oare faptele mele nu dăunează celorlalți? Iubind, observi că multe din dorințele tale îți aduceau doar ție plăcere, cauzând totodată suferință aproapelui tău.

Sexualitatea umană, așa cum este ea prezentată din perspectiva hollywoodiană, este străbătută de romantism, de senzualitate și de obținerea plăcerii fără asumarea răspunderii unei relații de iubire în veșnicie. Poți face sex oricând, cu oricine, oriunde, atât timp cât asta te face fericit, chiar dacă ai 16 ani, chiar dacă e doar o aventură de o noapte, chiar dacă îți înșeli prietena sau soția, chiar dacă aduci suferință copiilor, chiar dacă distrugi familia altuia, totul doar pentru plăcerea de moment. Și desigur că trebuie să fii „protejat”, ca să nu te complici. Dar vei vedea că după puțin timp acea plăcere scurtă se va întoarce în viața ta prin multă suferință, și asta pentru că tu însuși ai cauzat suferință altora.

Sexualitatea umană în perspectiva societății desacralizate în care trăim are ca finalitate doar plăcerea, la fel ca pornografia, indiferent de suferința directă sau indirectă pe care o cauzează.

Dar sexualitatea umană în perspectiva Bisericii Ortodoxe are ca finalitatea îndumnezeirea omului, viața veșnică, comuniunea permanentă cu Dumnezeu, iubirea aproapelui, nașterea și creșterea copiilor, și în definitiv binele tuturor și viețuirea tuturor într-o mare familie... cea a lui Dumnezeu.

SEXUALITATEA – O ETAPĂ SPRE IUBIREA DESĂVÂRȘITĂ

Poate că vreodată ți s-a întâmplat să resimți instinctul sexual atât de supărător încât mai-mai să te scoată din minți dacă nu-i dai curs. Și poate că te-ai revoltat pe Dumnezeu că a lăsat omului o așa grea povară, aceea de a nu da curs oricum și oricând plăcerii. Dar o întoarcere în timp ne ajută să înțelegem mai bine prezentul.

De la bun început, *„Dumnezeu a format prima comunitate umană dintr-un bărbat, Adam și o femeie, Eva, ca persoane raționale depline, inclusiv sub raportul organelor lor sexuale, dar pline de har și în relație de comuniune și de vedere extatică cu Dumnezeu”*.

De aceea, goi fiind Facere 2: 25, ei nu simțeau măcar vreo urmă de atracție sexuală unul față de altul, căci harul le covârșea întreaga ființă. Poate că o astfel de stare pare desprinsă din povești dar dacă ne uităm și astăzi la copiii de câțiva anișori, vedem cum dezbrăcați fiind, ei construiesc castele de nisip pe malul mării, având o stare de nevinovăție și curăție trupească. Ei, chiar așa goi fiind, nu se privesc unul pe altul cu poftă, ci se joacă ca și cum ar fi îmbrăcați. Tot așa Adam și Eva, nu știau că sunt goi, nu simțeau nevoia de împreunare. Bucuria lor avea izvorul în comuniunea cu Dumnezeu și abia după ce diavolul i-a înșelat cu falsa promisiune, au simțit instinctul sexual pentru procreare, așa încât neamul omenesc să nu dispară prin moarte, încă de la primii oameni.

Căzând în păcat, cunoscând moartea, nemaifiind în această cinste îngerească, omului i s-a rânduit altă cale de înmulțire potrivit cu noua sa stare sufletească. Așa încât, spune Sfântul Grigorie de Nyssa, *„Cela ce a chemat toate la viață, și care a fost în măsură să plăsmuiască pe om ca întreg, prin voința Sa, după un tipar sau calapod dumnezeiesc, Acela, prin puterea atotvederii Lui, a văzut mai dinainte depărtarea*

noastră liberă de pe calea cea dreaptă și căderea care a urmat; iar ca urmare a abaterii de la viața îngerească, pentru ca să nu nimicească sufletele omenști, a rânduit pentru firea noastră ceva mai potrivit stării de după alunecarea noastră în păcat: în loc să rămânem la vrednicia îngerească, El ne-a îngăduit să transmitem viața de la unii la alții întocmai ca dobitoacele și ca vietățile necugetătoare”.

De atunci omul se manifestă sexual asemenea animalelor, fiind constrâns de instinct să dea curs vieții. Așa se face că încă din pubertate, tânărul duce o luptă grea cu aprinderea trupului, pe care nu o poate stăpâni decât prin credință, rugăciune și post, armele duhovnicești care îl ridică din consecințele căderii. Și dacă nu-și controlează instinctul cu rațiunea, atunci i se naște ideea că *„sexul e cel mai tare lucru care mi se poate întâmpla”*. Și de aici se nasc dezamăgirile cele mai mari din viața sentimentală, după cum spune și o vorbă înțeleaptă: *cine își face iluzii are deziluzii*.

Actul intim nu este un păcat în relația dintre un bărbat și o femeie, uniți de Dumnezeu prin Taina Cununiei. Totuși, chiar și în căsătorie este de trebuință un echilibru al lucrurilor. Părintele Arsenie Boca spunea: *„În conviețuire nu-i bun nici abuzul, nici refuzul”*.

Nici *a mânca* nu este un păcat dar totuși sfinții părinți ne încurajează să postim, să mâncăm cu măsură ca pe viitor să fim mai puțin dependenți de mâncare.

Nici *a bea* un pahar de vin nu e un păcat, dar totuși Biserica Ortodoxă condamnă excesul de băuturi alcoolice. Poate părea ciudat, având în vedere că sfinții ne încurajează să înaintăm în tot binele, în orice faptă bună, în orice nu este păcat. Chiar Mântuitorul Hristos ne spune: *„Drept aceea, fiți voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este!”* Matei 5, 48.

Pe de altă parte, milostenia nu este un păcat și totuși sfinții părinți ne încurajează să fim din ce în ce mai milostivi. Nici smerenia, nici rugăciunea nu sunt păcate iar Biserica ne recomandă să tânjim cât mai mult prin ele la Dumnezeu și la oamenii de lângă noi.

De ce, dacă mâncarea și băutura nefiind păcate, sfinții nu ne încurajează să ne perfecționăm în a le consuma? De ce să nu mâncăm din ce în ce mai bine și din ce în ce mai mult? De ce să nu căutăm să bem vinuri cât mai bune și în cantități cât mai mari?

Răspunsul este simplu: pentru că a mânca și a bea nu este propriu firii umane așa cum a fost creată de Dumnezeu la început.

Omul înainte de a cădea în păcat nu avea nevoie de mâncare și băutură pentru a supraviețui, trăind prin harul lui Dumnezeu. Căzând în păcat, mâncând de curiozitate din pomul cunoașterii binelui și al răului, și nu de nevoie, Adam și Eva au intrat în cercul vicios al morții, în lanțul causal al stricăciunii.

Omul mănâncă pentru a supraviețui dar postește pentru a reuși să scape de nevoia mâncării. După Judecata de Apoi, în Împărăția Cerurilor, trupurile oamenilor se vor înduhovnici, se vor spiritualiza, se vor hrăni cu harul lui Dumnezeu, astfel încât *„cei ce se vor scula în marea zi a izbândirii nu vor mai avea ispite în Împărăția Cerurilor. Împreunarea bărbatului cu femeia fie chiar sfântită prin dănuirea veșnică a căsătoriei, va fi înlăturată. Marea ei țintă este zămislirea de oameni noi; dar atunci moartea va fi înfrântă și nu va mai fi nevoie de veșnica primenire a semințiilor”*.

De asemenea, nu va mai exista foame, sete, frig, întuneric, nu va mai exista durere, întristare și suspin, pentru că *„împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie întru Duhul Sfânt”* Romani 14: 17.

Iată ce frumos exprimă toate aceste Sfântul Apostol Pavel:

„Așa-i și cu învierea morților: Se seamănă întru stricăciune, învie întru nestricăciune; se seamănă întru necinste, învie întru slavă; se seamănă întru slăbiciune, învie întru putere; se seamănă trup firesc, învie trup duhovnicesc. Dacă există trup firesc, există și trup duhovnicesc, așa cum este scris: Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, întru suflet viu; Adam cel de pe urmă, cu duh făcător de viață. Dar nu cel duhovnicesc este întâi, ci cel firesc, apoi cel duhovnicesc. Omul cel dintâi este din pământ, pământesc; omul cel de-al doilea este din cer”. 1 Corinteni 15, 42 – 47

Eu sunt căsătorit de șapte ani și deși știu că relațiile intime sunt binecuvântate de Dumnezeu în cadrul familiei, totuși simt relațiile intime ca având o urmă de păcat. Simt mai mult că-mi iubesc soția atunci când ne ținem în brațe și ne alintăm tandru, decât în timpul actului sexual. Simt că o iubesc atunci când îmi arăt iubirea față de ea, prin copiii noștri. A-mi exprima iubirea față de ea prin relații intime o percep ca o limitare.

Deși prin actul sexual responsabil, între soț și soție, așa cum l-a lăsat Dumnezeu, poate apărea un copil, „un îngerăș”, totuși acest act poartă urma păcatului, așa cum psalmistul David recunoaște: *„Că, iată,*

întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea”.
Psalmi 50, 6.

Chiar și în actul sexual responsabil, fiecare din soți caută plăcerea în celălalt pentru a se satisface pe sine. Aceasta se datorează în principal instinctului sexual dar așa cum am arătat mai devreme, atracția sexuală dintre soți este o consecință a căderii, nu starea dintâi a oamenilor.

Acum ne manifestăm iubirea trupească asemenea animalelor dar iubirea desăvârșită este iubirea jertfelnică, iubirea prin care renunți la tine pentru celălalt, iubirea în care cauți binele celui alt în mod dezinteresat.

Omul a fost plăsmuit la mijlocul dintre lumea spirituală și cea materială, el are în alcătuirea sa atât trăsături îngerești cât și animalice. De aceea, numai omul este singura creatură de pe pământ care își poate depăși condiția, pendulând între cele două lumi.

Porcul, oricât l-ai învăța bunele maniere, tot în mocirlă îi place să râme. Vulturul, oricât l-ai domestici, nu va fi niciodată în stare să adopte un porumbel. Câinele, oricât l-ai dresa, nu va fi niciodată apt să prepare o friptură. Maimuța, oricât de deșteaptă ni s-ar părea atunci când ne imită, nu va fi niciodată capabilă să facă calcule diferențiale. Toate animalele rămân în starea lor dată de Creator, nu au dorința de a-și depăși condiția nici în inferioritate, nici în superioritate.

Numai omul are această dorință de a-și depăși limitele. Și de aceea omul este cel care decade de la starea de normalitate așa încât ajunge să violeze, să ucidă de plăcere sau să răpească libertatea semenilor dar tot omul este cel care este în stare să-și dea viața pentru aproapele necunoscut, care iartă răul ce i s-a făcut sau care-și vinde averile pentru săraci. Când nu ia în seamă latura sa spirituală omul se animalizează, ba mai mult, se demonizează. Din contră, când aspiră spre desăvârșire, el se spiritualizează și inclusiv trăsăturile-i animalice firești se înnobilează.

În materie de sexualitate observăm cu ușurință aceeași capacitate a omului, comparând aceste două extreme: prostituatele și monahiile. Primele nu concep viața fără sex, Dumnezeu fiindu-le aproape inexistent, cele din urmă nu concep viața fără Dumnezeu, actul sexual fiindu-le în cele mai multe cazuri o necunoscută. În vreme ce prostituatele și-au lepădat total latura spirituală, monahiile și-au depășit cu trudă latura instinctuală. Prostituatele se animalizează cu

totul în timp ce monahiile devin îngeri în trup.

Plăcerea actului sexual nu satisface setea de veșnicie sădită în noi de Dumnezeu. Omul caută fericirea continuă, neîntreruptă, dar n-o poate găsi în cele materiale pentru că materia ne limitează libertatea. O caută în sexualitate, în mâncare, în băutură, în fel de fel de plăceri, dar viața cea adevărată este mutarea de la plăcere la bucurie, căci plăcerea ține de instinct și de trup, pe când bucuria ține de rațiune și năzuințele sufletești, izvorând din relația cu Dumnezeu și relația cu oamenii. Izvorul bucuriei adevărate îl aflăm în Duhul Sfânt, singurul Care-L face cunoscut pe Dumnezeu, Cel Slăvit în Treime.

La începutul vieții de familie relațiile intime îi unesc pe cei doi soți, îi ajută să treacă peste neînțelegeri, îi fac să se îmbrățișeze chiar și atunci când sunt supărați, fiecare căutând plăcerea prin celălalt, pentru el însuși. Atracția sexuală îi ajută pe cei doi tineri să crească în iubire, să pună temelia unei relații care va crește. De la an la an soții se cunosc din ce în ce mai bine, își învață unul altuia defectele și calitățile, se iartă și se sprijină reciproc, dar după ani buni de căsătorie, soțul și soția îmbătrânesc, și ușor, ușor relațiile intime dintre ei se ofilesc odată cu trupurile lor. Cei doi nu se mai aprind atât de repede unul după altul, căci activitatea hormonală nu mai este aceeași la vârsta a doua, ca în anii tinereții, în plus pofta se stinge și mai mult odată cu instalarea bolilor și a altor neputințe specifice îmbătrânirii. Pe deasupra, maturizarea sufletului și a minții aduc odată cu ele și abstenența benevolă de la relații sexuale. Pur și simplu, soții nu mai simt nevoia apropierii trupesti pentru a se simți împliniți unul în compania celuilalt. Odată cu trecerea anilor soțul și soția încep să aibă din ce în ce mai multe lucruri în comun și reușesc să se unească, să se bucure unul de celălalt prin diverse situații ale vieții, necunoscute lor în tinerețe.

Așadar, observăm că sexualitatea este doar o etapă prin care cei doi soți trec, în drumul spre iubirea cea adevărată, o iubire care scapă de tirania instinctului și de egoismul plăcerii. Prin sexualitate apar pruncii cei frumoși care vor întări și mai mult dragostea dintre cei doi soți. Cu timpul copiii îi vor uni pe cei doi soți mai mult decât relațiile trupesti. Amândoi își vor regăsi iubirea unul către celălalt în copiii lor.

Nevoia actului intim este doar o trecere, nu obiectiv în sine, și tocmai de aceea sfinții ne recomandă postul ca o perioadă de abstenență, în care să putem învăța adevărata rațiune pentru care

relațiile intime există. Sexualitatea umană este doar un toiag de care ne sprijinim pe drumul abrupt al iubirii soțului/soției, dar pe care-l aruncăm atunci când ieșim la drum drept, atunci când iubirea se maturizează.

Să nu vă amăgiți gândindu-vă la relațiile intime ca la *plăcerea maximă*. Veți fi foarte dezamăgiți! Sufletul omului năzuiește spre înălțimile dumnezeiești, spre infinitul curat al Adevărului. Actul intim stinge pofta trupului dar niciodată nu stinge setea de bucurie veșnică a omului.

De aceea zâmbetul și bucuria propriilor tăi copii fac de mii de ori mai mult decât orice act sexual care a dus la nașterea lor.

Plăcerea actului sexual ca și gustul bun al mâncărilor ne ajută de fapt să evoluăm la o altă etapă, aceea a libertății și independenței totale de cele trupești. A fi liber în mod real înseamnă de fapt să fii liber și de nevoia de hrană, apă, căldură, somn, etc. Poți fi liber dacă stai două săptămâni în deșert? Nu, pentru că-ți lipsesc cele necesare trupului. De fapt abia atunci realizezi cât ești de constrâns de materie.

Sfinții Părinți ne-au arătat prin propriile vieți că omul poate ajunge să trăiască doar prin Harul lui Dumnezeu, cu aproape nimic din cele trupești, aproape așa cum trăia înainte de cădere.

Hristos Domnul ne spune că în viața cea de apoi oamenii nici nu se mai însoară nici nu se mai mărită, ci vor fi ca îngeri din ceruri.

„În ziua aceea s-au apropiat de El saducheii, cei ce spun că nu este înviere, și L-au întrebat, zicând: „Învățătorule, Moise a zis: Dacă cineva moare fără să fi avut copii, fratele său s-o ia de soție pe femeia lui și să-i ridice urmaș fratelui său. Dar la noi erau șapte frați; și cel dintâi s-a însurat și a murit fără să aibă urmași, lăsând pe femeia sa fratelui său; asemenea și al doilea, și al treilea, până la al șaptelea; și în urma tuturor a murit și femeia. La înviere, deci, a căruia dintre cei șapte va fi femeia? că toți au avut-o de soție”. Și răspunzând Iisus, le-a zis: «Rătăciți neștiind Scripturile și nici puterea lui Dumnezeu. Că la înviere nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.»” Matei 22, 22 – 30

Asta nu înseamnă că între noi nu vor mai exista relații de rudenie și vom uita tot ce a fost în viața de pe pământ, ci înseamnă că relațiile dintre noi vor trece la un alt nivel de cunoaștere și relaționare. Iulia nu-mi va mai fie soție, dar apropierea dintre noi va fi mult mai mare decât e acum pe pământ, și asta pentru că între noi nu va mai

exista păcat, pentru că în Împărăția Cerurilor nimic necurat nu intră, ci totul este curățit de Dumnezeu. Vom ști amândoi că în viața aceasta de pământ am fost soț și soție, dar vom vedea cum alături de Dumnezeu iubirea noastră trece la ceva mult mai înalt.

Toate relațiile de rudenie dintre oameni în societate au la bază de fapt relația de iubire dintre bărbat și femeie, care se înmulțesc prin actul intim. Interacțiunea dintre aceste familii și copiii lor dau naștere legăturilor de rudenii dintre oameni. Dispariția gradelor de rudenie în Împărăția cerurilor arată de fapt că relațiile intime dintre bărbat și femeie au fost gândite doar ca stare temporală pentru omul căzut, și nu ca o caracteristică veșnică a ființei umane.

Prin urmare, sexualitatea este doar o etapă în drumul nostru spre iubirea desăvârșită a aproapelui și a lui Dumnezeu.

ACTUL SEXUAL ESTE UN ACT DE INTIMITATE PROPRIU UNIRII DINTRE BĂRBAT ȘI FEMEIE ÎN SÂNUL FAMILIEI

În prima sa Epistolă către corinteni, Sfântul Apostol Pavel definește motivele care stau la baza întemeierii unei familii dintre un bărbat și o femeie: *„Cât despre cele ce mi-ați scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie. Dar, din pricina desfrânării, fiecare să-și aibă femeia sa și fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei”*. 1 Corinteni 7, 1 – 2.

Din cauza poftelor și a ispitelor din viața de zi cu zi bine este pentru fiecare bărbat să-și aibă femeia lui și pentru fiecare femeie să-și aibă bărbatul ei, pentru că altfel relațiile cu mai mulți parteneri în același timp și vagabondajul sexual duc inevitabil la despărțiri, decepții, nrecunoaștere parentală și abandonul copiilor, în definitiv la anarhie socială.

Din acest motiv a rânduit Dumnezeu Taina Cununiei, ca bărbatul și femeia să fie uniți cu binecuvântare, și să primească putere să se iubească unul pe altul, iar iubirea lor să crească, să se maturizeze, să se răsfrângă și asupra celor din afara familiei iar ușor ușor să învețe a-i iubi pe toți oamenii și în final, prin moarte să intre în Împărăția Cerurilor.

Vorbim foarte des despre căderea în păcat al lui Adam dar uităm că în momentul căderii el nu era singur, ci împreună cu Eva. Astfel eșecul ascultării de Dumnezeu și săvârșirea primului păcat a venit ca urmare a unei neînțelegeri între bărbat și femeie, între Adam și Eva.

Dacă Adam ar fi fost mai apropiat de Dumnezeu, mai credincios și mai înțelept, ar fi refuzat propunerea Evei de a mânca din pomul cunoștinței binelui și a răului, și ar fi muștrat-o pentru slăbiciunea de a se fi lăsat ispitită de diavol.

Iov, după câteva mii de ani de la Adam, fiind într-o postură mult mai grea ca a protopărintelui nostru s-a comportat înțelept. După ce diavolul i-a luat toate averile, casă, copiii și sănătatea, ajungând să trăiască în afara orașului pe o grămadă de gunoi, soția sa, indignată de atâtea necazuri pe care Dumnezeu le-a îngăduit să se întâmple în familia lor, îi spune lui Iov:

„Ci zi ceva, o vorbă către Domnul, și mori!” Iov 2, 9 cu sensul de „Blesteamă-L pe Dumnezeu și mori!”

Dar Iov, îi răspunde în chip înțelept:

„De ce vorbești tu ca o femeie fără minte? Dacă noi am primit din mâna Domnului pe cele bune, oare nu le vom răbda și pe cele rele?...”. Și-n toate aceste întâmplări ce s-au petrecut asupra-i, nimic n-a greșit Iov cu buzele sale-n fața lui Dumnezeu”. Iov 2, 10.

Iov ar fi fost mult mai îndreptățit decât Adam să asculte sfatul femeii și să cârtească împotriva lui Dumnezeu, dar n-a făcut-o. Iar pentru toate acestea Dumnezeu i-a răsplătit însutit răbdarea și credința sa.

Omul este făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu:

„Și l-a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; bărbat și femeie i-a făcut”. Facere 1, 27.

Unul din aspectele determinante ale chipului pe care l-a primit omul de la Dumnezeu este heterosexualitatea. Dumnezeu, deși Unul în ființă este Treime de Persoane. Aceeași fire dumnezeiască se regăsește în trei Persoane diferite: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. La fel, aceeași fire umană se regăsește diferit în bărbat și în femeie. Așa cum Dumnezeu nu este Unul solitar ci comuniune și iubire de Persoane, în același fel și omul nu este singur ci este bărbat și femeie, comuniune în diversitate:

„Și a zis Domnul Dumnezeu: «Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor pe potrivă lui.»” Facere 2, 18.

Părintele Marc-Antoine Costa de Beauregard spune: *„Căutarea comuniunii dintre bărbat și femeie este chipul căutării comuniunii dintre Dumnezeu și om”.*

Bărbatul se apropie și îl cunoaște pe Dumnezeu învățând iubirea din relația pe care o are cu femeia sa.

Eșecul relației divino-umane se repercutează în eșecul relației dintre bărbat și femeie. Puțina credință a lui Adam i-a afectat toată familia, iar marea înțelepciune a lui Iov a salvat sufletul soției sale și viitorul întregii familii.

Toate păcatele oamenilor au ca primă sursă de propagare educația primită în familie. Copilul reunește în sine, comportamental, succesul sau eșecul relației dintre tatăl și mama lui. Cei șapte ani de acasă vor scoate la iveală virtuțile, credința și faptele părinților de-a lungul timpului, sau din contră, vor arăta carențele în credință ale părinților. Copilul va imita tot ce a văzut la părinții săi, iar deprinderile pe care și le va forma în viitor vor avea la bază educația primită în familie.

Relația tatălui cu Dumnezeu și a mamei cu Dumnezeu vor afecta pozitiv sau negativ căsnicia lor și implicit comportamentul și conștiința copiilor.

Toate păcatele lumii sunt eșecuri parțiale sau totale ale relației dintre bărbat și femeie. Să ne gândim un pic: *„Oare venirea lui Iisus la nunta din Cana Galileei nu are și un înțeles mai adânc? Oare nu înseamnă ceva mai mult, faptul că la nuntă Iisus face prima dovadă a dumnezeirii Sale? De ce oare a ridicat Dumnezeu căsătoria la rangul de taină între cele șapte, iar Bisericii i-a dat în grijă – deci în răspundere și în drept – de-a urmări cu luare aminte roadele Tainei, acești muguri ai vieții, copiii? Nu oare de aceea, ca ei să fie fiii Săi, întregi la minte și la trup, și nu dimpotrivă, puii fărădelegii? Iată, din acest motiv, prima minune pe care a făcut-o Mântuitorul Hristos a fost cea din Cana unde a binecuvântat nunta, unirea femeii și a bărbatului împăcându-i unul cu altul, și pe amândoi împreună cu Dumnezeu, astfel încât și fiii lor să fie împăcați cu Dumnezeu”*.

Familia umană este chip al Sfintei Treimi, al familiei dumnezeiești. Așa cum Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt se iubesc și conlucrează minunat, la fel ar trebui să fie și între bărbat, femeie și copiii lor. Așadar, păcatele omenirii se vădesc a fi eșecuri ale neînțelegerii dintre soț și soție și dintre părinți și copii. Dacă oamenii ar învăța iubirea în familie ar ști să iubească și pe cei din afara ei.

Părintele Stăniloae spunea foarte frumos că: *„... precum bărbatul nu este numai trup, ci este și suflet, la fel ca și femeia, ei se întregesc reciproc și simt nevoia să se întrească și sub raport spiritual. Femeia are un fel de admirație, o încredere în bărbat, că el este mai tare și o*

poate ajuta în viață și admiră o anumită forță, dar nu numai o forță trupească, ci și spirituală, o capacitate de discernământ. Bărbatul admiră la femeie delicatețea ei, capacitatea ei de a aduce o dulceață în viață, de a-l mângâia, de a-l încuraja în felul ei; adică, ei se întregesc și spiritual. Viața bărbatului ar fi prea opacă dacă ar fi numai a lui, și iarăși, viața femeii ar fi un sentimentalism sălciiu, dar și un sentiment de neputință, de gol. Ea trebuie să mângâie pe cineva. Și bărbatul iarăși, trebuie să ajute pe cineva; ei se întregesc. Cred că nu s-a dezvoltat poate pe deplin nici de către filosofi, nici de către psihologi, nici de către teologi această taină de întregire între bărbat și femeie, care produce și susține dragostea între ei, ca mijloc de unire, însă, o dragoste care trebuie să înainteze cât mai mult posibil în plan spiritual, purtând și trupul în acest plan”.

Actul sexual este un act de intimitate propriu doar familiei, al cărui scop este procrearea, nu doar un mod egoist de a obține plăcere unul de la celălalt. Din toate viețuitoarele, omul și numai omul, vrea să despartă funcția biologică a instinctului în două: vrea să separe rostul instinctului de *plăcerea* ce-l însoțește, alegându-și plăcerea și refuzându-i rostul.

Relația de iubire dintre un bărbat și o femeie este una care cere veșnicia! Nimeni nu vrea să piardă pe cel iubit vreodată, nici chiar prin moarte. Deși cunoaștem prea bine realitatea morții, simțim în noi dorința de a trăi nesfârșit lângă persoana iubită, și asta pentru că sufletul nostru este veșnic.

De aceea, în familia creștină, bărbatul și femeia se ajută reciproc pe drumul mântuirii, dau viață pruncilor, îi cresc și le dau drumul în lume, apoi îmbătrânesc, se bucură de fii fiilor lor și apoi ușor ușor se pregătesc să treacă în cealaltă viață, în împărăție, în comuniunea deplină cu Dumnezeu.

În afara familiei, unirea intimă dintre bărbat și femeie nu dă roade și nu-i împlinește pe „parteneri”, și relația lor nu are ca țintă obținerea vieții veșnice ci doar confortul și plăcerea vieții pământești.

FELUL ÎN CARE PERCEPEM SEXUALITATEA INFLUENȚEAZĂ MODUL NOSTRU DE A VEDEA VIAȚA

Relațiile de iubire dintre voi vă răpesc aproape toată atenția și toate așteptările de la viață. Dorința de a iubi și de a fi iubit este poate

mai intensă ca niciodată, însă nici entuziasmul și nici sentimentele curate nu țin loc de experiența vieții, pentru că din focul iubirii adolescente se nasc și dilemele pentru care deciziile de moment vă vor schimba întregul curs al vieții: *„Mă iubește cu adevărat? Să fac pasul cel „mare”? Să intru în conflict cu părinții pentru el? Ne căsătorim în facultate sau după?”*

Educația primită acasă și în familie, împreună cu presiunea enturajului își pun amprenta decisiv pe aspirațiile tinerilor. Felul în care părinții percep sexualitatea îi va influența și pe ei. Chiar dacă nu discută direct despre asta, totuși prin gesturile părinților, prin cuvinte, expresii, prin cărțile citite și lăsate la îndemâna copiilor prin casă, prin emisiunile și filmele văzute, copiii, vor simți atitudinea părinților față de relațiile trupești, care poate fi una indiferentă sau chiar vulgară sau dimpotrivă, atentă și cuviincioasă. În această percepție a sexualității se regăsește și atitudinea părinților față de nașterea de copii, față de contracepție, avort, dar și modul de a-și petrece timpul liber. Toate acestea conturează în mintea tânărului o concepție despre viață, care este împletită cu sexualitatea.

Tinerii care înțeleg din educația primită că relațiile intime înainte de căsătorie sunt permise, nu vor ezita să le experimenteze. Odată începută viața sexuală apare acea dorință de a gusta din nou plăcerea și curiozitatea de a experimenta actul sexual în cât mai multe forme și eventual cu mai multe persoane, sub mirajul unei lumi noi, aparent fără limite și fără consecințe negative. Fuga după plăcerea sexuală, ruptă de iubirea curată din sânul familiei și de rodul ei confirmă în mod greșit tânărului că relațiile intime au ca scop doar plăcerea și nimic altceva.

În acest punct se înrădăcinează o concepție strâmbă despre viață: căutarea continuă a plăcerii, evitarea jertfei și a suferinței. Un astfel de adolescent, odată căsătorit și la casa sa, va face același lucru: va fugi de responsabilitate, încercând să se ferească de nașterea de copii și în scurt timp se va uita cu poftă și la alte persoane de sex opus. Copiii se cresc greu și presupun o renunțare la sine, creșterea lor necesită multă atenție și jertfă de sine din partea părinților. Un tânăr învățat să caute plăcerea va ocoli suferința și implicit jertfa, adică renunțarea la propriile visuri și idealuri pentru ceva așa de „banal”, precum nașterea și creșterea propriilor copii.

Pe de altă parte neavând motivația să se jertfească pentru

propriii copii, nu o va face nici pentru vecinul, colegul de muncă, pentru prietenul său, sau pentru străinul de pe stradă. Va trăi într-o iubire egoistă care nu mântuiește! Numai familia creștină este mediul în care omul învață să iubească deplin pentru că de fapt familia este prima școală a iubirii.

Gândiți-vă! Aici Dumnezeu îl învață pe bărbat, mai întâi, să-și iubească femeia, pentru că odată ce a primit binecuvântare, el este un trup cu ea, și iubirea pe care i-o arată ei este în parte și iubirea față de trupul său. Apoi Domnul ne trece într-o altă etapă: la iubirea copiilor, sânge din sângele nostru, și totuși persoane unice, cu un caracter aparte, cu libertate și voință proprie. În familie învățăm să renunțăm la noi înșine pentru celălalt. Aici aflăm ce binecuvântare aduce iertarea și ce diferiți suntem unii de alții dar și cum diferențele de fire trebuie să fie complementare nu conflictuale.

Odată deprinși cu a ne iubi soția și copiii, ieșim în societate și exersăm iubirea și în relație cu străinii, cu oamenii de care nu ne leagă așa de multe lucruri. Ușor ușor Dumnezeu vrea să ne ducă la desăvârșire, încurajându-ne să iubim neinteresat pe aproapele nostru și până la urmă să ne iubim chiar dușmanii, pentru că a iubi este propriu firii dumnezeiești, a Cărei chip suntem noi oamenii.

Finalitatea ultimă a relațiilor intime este de fapt viața. Mai întâi viața copiilor și apoi treptat viața duhovnicească a părinților care se schimbă de la zi la zi. Sexualitatea umană este doar o etapă în viața soților, și nu un scop în sine. Astfel că prin nașterea de prunci omul, bărbat și femeie, se vindecă de egoism și se apropie de Dumnezeu, apropiindu-se în același timp și de oameni.

Pentru omul contemporan, cuvântul *viață* are mai multe semnificații. Viața poate defini etapele de trecere a omului prin lume, de la copilărie la bătrânețe, sau denumeste o stare de a fi, opusă de cea a morții. Însă dat fiind că sexualitatea este izvorul unei noi vieți, concepțiile tânărului despre sexualitate influențează de fapt concepțiile lui despre viață.

Astfel, un tânăr, percepend greșit sexualitatea în adolescență, va percepe greșit și scopul lui pe pământ. Pe de altă parte, neînțelegând că sufletul din el este chiar Harul lui Dumnezeu, aceea energie necreată care-l pune în mișcare, își va dezvolta un sentiment de autosuficiență crezând că este stăpân asupra trupului său, uitând de cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „Nu știți oare că voi sunteți templul lui

Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește-ntru voi? De va strica cineva templul lui Dumnezeu, îl va strica pe el Dumnezeu, pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu, care sunteți voi". 1 Corinteni 3, 16 – 17

O percepție distorsionată asupra trupului dă naștere unei serii întregi de patimi și păcate. Un om care se crede stăpân la modul absolut asupra trupului său, fără să vadă în sine limitările spre păcat puse de însuși Dumnezeu, își va folosi trupul doar spre obținerea plăcerii în mod egoist, și nu spre slava lui Dumnezeu și pentru ajutorarea celorlalți oameni.

Dacă omul nu se pune de acord cu Dumnezeu asupra legilor morale care au legătură cu însăși trupul lui, atunci nu se va putea pune de acord nici cu celelalte aspecte ale vieții. Astfel, o concepție greșită despre sexualitate, va influența direct și credința omului în Dumnezeu, noțiunea de păcat, pedeapsă, mântuire, nădejdea în viața veșnică, judecata finală, etc.

În concluzie, perceperea corectă a relațiilor intime ajută la o percepție corectă a familiei, a iubirii dintre soți, la o percepție nedistorsionată asupra persoanei. O înțelegere corectă a sexualității umane ajută la înțelegerea rostului omului pe pământ și a parcursului său până la moarte, dar și după. Perceperea sexualității țintește felul omului de a percepe plăcerea, suferința și jertfa, elemente esențiale ale definirii unei personalități.

CERCUL VICIOS AL INDECENȚEI

Stăteam într-o seară și discutam cu Dan și George, doi buni prieteni, la o masă într-un restaurant. Pe televizorul din fața noastră rulau știri, în genul celor cu titlu, text și poză dar fără sonor. Într-una din ele se spunea că: *„Natalia Oreiro, însărcinată în opt luni, a pozat nud pentru o campanie Greenpeace, care are ca scop salvarea pădurilor”*.

Eu îl fac atent repede pe Dan și îi spun să citească știrea. El îmi spune: *„Dar de Victoria Beckham n-ai auzit că a pozat goală și a donat banii copiilor bolnavi de cancer?”*

Citind pe net aflu că de fapt Victoria n-a vrut să pozeze goală dar a fost înduplecată de faptul că ședința foto va avea un scop caritabil.

Bun, la prima vedere ai spune că scopul scuză mijloacele, dar de fapt nu este așa. Natalia Oreiro și Victoria Beckham zidesc pe o parte și

dărâmă pe alta, ajută pe unii și le fac rău altora.

Dar poate unii ar spune: *„Dar până la urmă ce poate fi așa de rău că au pozat nud și au apărut pe coperta unei reviste. Fotografiile sunt artistice, poziția corpului nu e una vulgară ca în filmele porno ci e „normală”. Este până la urmă o poză decentă. Și în plus au și ajutat copiii bolnavi de cancer și pădurile virgine din nu știu ce zonă a lumii”*.

Ce efecte negative poate avea apariția unei vedete care pozează nud, având în vedere că societatea noastră e plină la refuz de imagini sexuale explicite iar pornografia e accesibilă oricui, gratis, la câteva clickuri? Ce rău poate să mai facă o fotografie în plus?

Mi-aduc aminte de o actriță de filme porno care spunea că pornografia e un rezultat al gândirii bărbaților. Ei sunt de vină pentru apariția acestei industrii. Am stat și m-am gândit și mi-am dat seama că are mare dreptate. Mă uit la mine și la soția mea și la cei din jurul meu și îmi dau seama că femeile văd relația cu un bărbat altfel decât o vedem noi bărbații.

Și femeile sunt de vină că participă de bunăvoie la această industrie, dar cred că ele sunt doar victime colaterale ale gândirii bărbaților.

Văd atât de multe adolescente cărora le place să apară în pictoriale, în poziții atrăgătoare. E plin internetul de fete care se lasă fotografiate în costume de baie, chiar și dezbrăcate. Dar oare pentru ce? Vara, când e foarte cald și toată lumea se îmbracă mai sumar, văd fete cu fuste scurte, cu bluze și pantaloni mulați, cu îmbrăcăminte vulgară, și mă întreb: *„Ce gândesc aceste fete? Ce fel de oameni sunt? De ce se afișează așa pe stradă?”*

Răspunsul e simplu: *Vor atenție*. Fetele se îmbracă provocator/vulgar pentru că vor să atragă ochii bărbaților din jur, vor să fie apreciate. De fapt fetele vor tandrețe, afecțiune, vorbe frumoase, aprecieri, vor de fapt iubire. Femeile sunt mult mai delicate și mai sensibile decât bărbații. Ochii bărbaților de pe stradă fug repede pe trupul femeilor din jur, pe când ochii femeilor văd altceva, percep altfel realitatea, se uită mai degrabă la chipul unui bărbat, la felul de a fi, la gesturile lui.

Bărbații sunt mai ispitiți de pofta trupească. De aceea unii dintre ei văd în femei o sursă de plăcere, un obiect care să îi satisfacă și apoi să plece, fără „urme”. Bărbații sunt cei care forțează nota în relațiile intime, ei vor mai mult, mai altfel. Din cauza lor apar perversiunile

sexuale și toate celelalte urâciuni ale lumii. În special bărbații sunt cei care nu se mai satură de plăcere. Mâncarea multă, băutura și mândria îi aprind ușor spre desfrânare și îi fac să poftească și alte femei decât pe ale lor.

Pornografia este o întrupare în lumea reală a fanteziilor sexuale din mințile bărbaților. Și când spun „pornografie” nu mă refer doar la filmele porno ci la toate imaginile cu tentă sexuală din reviste, ziare, internet, tv, reclame outdoor și indoor, etc.

Promovarea acerbă a sexualității în toate aspectele vieții noastre este susținută în mare parte de bărbați și de gândurile lor indecente. Este simplu să-ți dai seama de acest lucru din reclamele sau pictorialele cu tentă sexuală în care de cele mai multe ori femeia este factorul excitant, nu bărbatul.

Poate că o femeie care apare goală pe coperta unei reviste, se așteaptă ca bărbații ce o privesc să spună: „*Vai ce femeie frumoasă!*”. De fapt bărbații gândesc mai departe: „*Vai ce bună e!*”

Femeile își expun trupul în societate pentru a primi afecțiune din partea bărbaților dar de fapt primesc cu totul altceva: carnalitate, superficialitate și în final dispreț. Femeile își dezgolesc parțial sau total trupul în societate pentru a fi apreciate și ca persoane, nu doar pentru trup, dar bărbații sunt acaparați doar de ceea ce li se oferă în mod exagerat: formele dezgolate.

Pe lângă ajutorul pe care l-ar oferit copiilor bolnavi de cancer, Victoria Beckham nu știe poate, că vor fi fost adolescenți sau chiar copiii de 12 – 13 ani care s-au masturbat uitându-se la imaginile ei din acea revistă sau de pe internet. Victoria Beckham și Natalia Oreiro nu conștientizează că pe lângă binele mic pe care l-au făcut, în spate se declanșează un șir lung de efecte colaterale negative.

Femeile care apar goale dau apă la moară bărbaților, le măresc pofta și le întrețin fanteziile, și pas cu pas contribuie la destrămarea familiilor, pentru că bărbatul devine din ce în ce mai nemulțumit de femeia lui. Industria pornografică induce direct ideea că poți face sex oricând cu oricine, fără nicio responsabilitate, fără nicio implicare emoțională. Industria pornografică strică mințile a milioane de copii și adolescenți, făcându-i să nu mai vadă bucuria familiei și frumusețea unei iubiri curate între soț și soție.

Femeile care pozează provocator sau nud sunt indirect răspunzătoare de miile de divorțuri și avorturi care au loc în fiecare zi

în lume.

Copiii viciați astăzi de patima pornografiei vor fi întemeietorii familiilor de mâine. În ce fel credeți că-și va vedea familia și soția, un tânăr care s-a masturbat ani de zile și și-a pervertit mintea cu fel de fel de perversiuni? În ce fel își va vedea colegile de muncă un tânăr care de la 12 ani vede filme porno downloadate de pe net gratis? Vă zic eu cum: se va imagina cu ele în fel de fel de ipostaze sexuale. Prin urmare, cum mai poți vorbi de loialitate în căsătorie când ani de zile te-ai autosatisfăcut cu parteneri virtuali?

Indecența, chiar și la cel mai mic nivel, creează și mai multă indecență și sporește și mai mult pofta trupească. Satisfacerea poftelor atrage după sine dorința de a obține o plăcere și mai mare. Perversiunile nasc noi perversiuni și tot așa. Omul înaintează în rău cu aceeași ardoare cu care o face când înaintează în bine, fiind întunecat de patimă, de plăcere.

În urma acestor argumente, apare întrebarea: *De ce e păcat să ai relații intime înainte de căsătorie?*

Pentru că relațiile intime în afara căsătoriei sporesc și mai mult cercul acesta vicios al indecenței și contribuie la susținerea acestei industrii pornografice. Dacă fiecare bărbat s-ar mulțumi cu femeia lui ce sens ar mai avea revistele cu femei goale, filmele pentru adulți, femeile dezbrăcate din reclame sau de pe stradă? Dar toate se întâmplă anapoda pentru că noi lăsăm mereu o portiță deschisă în mintea noastră, poftind mereu femeia aproapei.

Dacă întreaga societate ar fi condamnat relațiile intime înainte de căsătorie industria pornografiei nici n-ar fi existat.

Când Biserica susține că relațiile intime sunt un păcat și afectează grav societatea, oamenii sar în sus și strigă: *„Biserica e învechită, rigidă, a rămas cu ale ei, nu se adaptează de loc lumii în care trăiește”*.

Nu e nicio problemă, vom percepe toți pe pielea noastră consecințele relațiilor intime în afara căsătoriei. Trăim cu toții în acest cerc vicios al indecenței și fiecare în inima lui va simți pe viitor, prin experiențele vieții, efectele negative ale desfrânării. Nu vrem s-o auzim din gura Bisericii, o vom auzi din gura medicilor, psihologilor și a sociologilor: *vagabondajul sexual deteriorază din ce în ce mai mult societatea în care trăim*. Nu vrem s-o auzim nici din gura lor? Vom simți pe pielea noastră și a copiilor noștri frustrările, decepțiile în

familie, bolile sexuale și câte și mai câte.

Vom ieși din acest cerc vicios al indecenței doar când vom conștientiza că păcătuim și când vom cere iertare lui Dumnezeu. Ieșim din mâinile celui rău atunci când ne mărturisim păcatele desfrânării unui duhovnic și începem să trăim curat și bine plăcut lui Dumnezeu.

„MI-E RUȘINE CĂ SUNT VIRGIN (A)”.

Îmi aduc aminte cu drag cum Părintele Stăniloae, marele teolog al secolului XX, spunea că limba noastră e așa frumoasă și așa bogată, încât cele dumnezeiești sunt numite cu alți termeni decât cele lumești. Astfel când aducem vorba de persoanele, faptele și ideile duhovnicești vorbim de *chipul* sfinților și nu de *fața* lor, vorbim de *împărtășirea* cu sfintele taine și nu de *administrarea* lor, vorbim de *nădejde* în loc de *speranță*, de *prunc* în loc de *copil*, de *veșminte* și nu de *haine*, de *supunere* în loc de *subordonare*, de *jertfă* în loc de *dar*, și așa mai departe.

Tot părintele evidențiază că în occident se folosește termenul „*virgo*” (virgină) pentru numele Maicii Domnului, un termen cu înțeles foarte carnal, căci trimite în primul rând cu gândul la trup și prea puțin la suflet. Pe când în limba română Maica Domnului este numită *fecioară*, un termen care te duce cu gândul nu numai la o stare de curăție trupească ci în primul rând la una sufletească, la un suflet fără patimi, încă neatins de stricăciunea plăcerii și de gândurile necurate. Termenul de *fecioară* vorbește de inocența și frumusețea sufletului unei fete, de gândurile ei fără prihană, de intențiile ei fără răutate, de viața ei neatinsă de păcat.

Ți-e rușine că ești fecioară? Mai bine bucură-te că ești fecioară, asemenea cu cea pe care Biserica o numește *Fecioară, Maica Domnului, care* prin fecioria ei a ajuns mai sus decât toți îngerii, mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii. Prin feciorie Maica Domnului a luminat toate cerurile și s-a făcut mai de cinste decât toate puterile cerești. Paradoxal prin feciorie S-a întrupat Dumnezeu în lume. Paradoxal prin înfrânarea specifică fecioriei avem acces la cele mai mari bucurii.

Ți-e rușine că ești virgin (a)? Gândește-te că actul sexual ca mod de exprimare a iubirii este doar o slăbiciune a firii, o consecință a căderii, dar care prin Taina Cununii este o treaptă spre omul

desăvârșit. Ești asemenea cu Hristos și cu cei mai mari sfinți ai Lui. Bucură-te! Te asemeni cu Ioan, cel cu gura de Aur, cu Vasile, lauda cea mai de preț a bisericii, cu Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul, cu Sfânta Muceniță Filoteea, cu Sfânta Cuvioasă Parascheva, ocrotitoarea Moldovei, cu Sfintele Mucenițe Fecioare: Agapia, Irina, Hionia, Iuliana, Tecla și cu milioane și milioane de fete și femei care au umplut cerul, dobândind viața veșnică prin feciorie și milostenie.

Am fost și eu la fel ca tine. Aveam 16 ani și mă uitam în jurul meu și vedeam cum vorbesc prietenii, mă gândeam cum alții au prietenă și fac de toate, iar mie mi-era rușine căci nu eram ca ei. Mă gândeam oare cât o să mai stau așa, până când? Mi-era rușine să recunosc că sunt feciorelnic.

Au trecut anii, m-am căsătorit și vă spun sincer că n-am pierdut nimic. Nu-mi pare rău că n-am făcut „dragoste” înainte de căsătorie ci mă bucur enorm că m-a scăpat Domnul de o așa „mare dragoste” trecătoare. „Dragostea” înaintea căsătoriei e un păcat și păcatul te încarcă cu consecințele lui, care vor apărea mai devreme sau mai târziu.

De multe ori se-ntâmplă ca distracțiile de la tinerețe să-și arate efectele exact când ți-e lumea mai dragă: în viitoarea ta familie. Gândește-te ce rușinat (a) te vei simți când te vei plimba cu soția/soțul și copiii de mână, în timp ce treci pe lângă fosta „mare iubire” ca pe lângă un străin. Gândește-te ce sentiment de vină te apasă până în pământ, când te gândești că ți-ai dat intimitatea trupului și cele mai pasionale trăiri unei persoane care acum este doar un străin. Gândește-te ce mult te va muștra acel „Te iubesc”, spus prea grăbit altcuiva decât soției sau soțului tău. Gândește-te bine să nu ajungi să regreti că ai dat unei iubiri de-o vară ceea ce trebuia să împărtășești doar cu o singură persoană, după angajamentul și binecuvântarea căsătoriei.

Fii înțelept și fă-ți vara sanie și iarna car, căci dacă nu te pregătești de acum pentru viață, ți-o strici singur din tinerețe. Gătește-ți tinerețea cu frumusețea fecioriei și nu cu numărul partenerilor care te-au mânjit.

Hristos Domnul a vorbit atât de înălțător în predica Sa de pe munte despre creștinii adevărați, i-a făcut să conștientizeze ce importanță mare au ei în lume. Da! Voi cei feciorelnici sunteți lumina lumii, sunteți sarea pământului!

Voi ce nemânjiți de păcat, voi prietenii lui Hristos, voi arătați lumii că viața nu este numai mâncare și băutură, distracție și sex ci e mult mai mult decât atât. Voi prin starea voastră curată îi rușinați pe cei fără rușine. Voi ce feciorelnici sunteți ca o casă pe vârful muntelui în văzul tuturor.

Nu vă întristați că n-aveți cu cine să faceți dragoste, ci bucurați-vă ca niște aleși ai lui Dumnezeu, ca unii ce sunteți privilegiați și mângâiați de harul cel sfânt al Lui. O să vină vremea când o să-l mulțumiți cu lacrimi pentru asta! Dacă acum te simți complexat de gândul că toți prietenii tăi sunt „*pe val*” în timp ce tu ești „*pe uscat*” să știi că mai dulce este amarul singurătății decât amarul unei relații eșuate.

Decât să te grăbești sub presiunea anturajului sau a ispitei trupului să te arunci într-o relație fără maturitatea necesară, mai bine aștepti în singurătate până la vremea potrivită.

Fecioria încununează doar pe aceia care o împodobesc cu buna cuviință, cu smerenie, cu faptele bune, cu milostenie, cu credința în Dumnezeu. Sunt și tineri sau tinere cărora fecioria le este o povară, le creează complexe, și abia așteptă să scape de ea. Pentru unii ca aceștia fecioria nu este o bucurie ci un continuu chin, o rușine.

La un moment dat un tânăr a venit la Mântuitorul Hristos să-l întrebe ce trebuie să facă ca să moștenească Împărăția Cerurilor, iar Domnul îi răspunde zicând:

„Cunoști poruncile: Să nu ucizi, să nu te desfrânezi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, să nu păgubești pe nimeni, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”. Iar el l-a zis: «Învățătorule, pe toate acestea le-am păzit din tinerețea mea”. Iar Iisus, cătând la el cu luare-aminte, l-a îndrăgit și i-a zis: «Un lucru îți mai lipsește: Du-te, vinde tot ce ai și dă-le săracilor și vei avea comoară în cer; și apoi, luând crucea, vino și Mi urmează Mie”. Dar el, întristându-se de cuvântul acesta, a plecat mâhnit, fiindcă avea multe bogății. Și Iisus, uitându-Se în jur, le-a zis ucenicilor Săi: «Cei ce au bogății, cât de greu vor intra ei în împărăția lui Dumnezeu!»” Marcu 10, 19 – 23.

Ca să fii desăvârșit trebuie să lași totul, să-ți iei crucea și să-i urmezi lui Hristos. Așa fac călugării din mănăstiri, care în momentul când sunt tunși în monahism primesc trei voturi: sărăcia, fecioria și ascultarea.

Calea monahală este o cale mai înaltă decât cea a familiei, deși

ambele duc în același loc, către Dumnezeu. Totuși cei care lasă tot și merg să-și trăiască viața în mănăstire aleg o cale mai aspră, fără să mai fie legați cu nimic din cele trupești. Unul din acest trei voturi este fecioria, prin care monahul făgăduiește că nu va cădea în desfrânare până la sfârșitul vieții.

După învățătura Sfinților Părinți, fecioria nu se referă doar la nestricăciunea și curățenia trupească. Sfântul Vasile cel Mare spunea despre feciorie: „*Nici femeie am cunoscut, nici feciorelnic sunt*”, deși a fost un mare ascet al Bisericii. În înțelesul patristic, fecioria se apropie mai mult de curăția ființei umane care se oferă pe sine în întregime lui Dumnezeu, trup și suflet. Fecioria nu este doar curăția trupului, ci în primul rând curăția inimii și a minții. Este o întregă înțelepciune.

Indiferent că fecioria voastră e o stare temporară până la căsătorie, sau că este o stare permanentă până la sfârșitul vieții, să nu vă rușinați cu fecioria, fiind una din virtuțile cele mai frumoase oferite de Dumnezeu omului. În mărturiile tinerilor din această carte veți înțelege mai bine acest lucru.

Biserica o cinstește pe Maica Domnului ca fiind pururea Fecioară, atât înainte de naștere, în timpul nașterii, cât și după naștere. Iată de ce în icoanele în care este pictată Maica Domnului veți vedea trei stelute: la fruntea ei și la cei doi umeri. Acestea simbolizează pururea fecioria Maicii Domnului dar și lucrarea Sfintei Treimi asupra ei ca persoană: Tatăl a binevoit întruparea Fiului, Fiul S-a întrupat și S-a făcut om pentru a noastră mântuire, iar Duhul Sfânt a umbrit-o pe Maica Domnului făcând posibilă întruparea.

Dacă Biserica de 2000 de ani laudă în toate slujbele ei, fecioria Născătoarei de Dumnezeu, cum oare te rușinezi tu cu o virtute așa de mare? Ce sfânt a adus atâtea bucurii în lume așa cum a făcut-o Maica Domnului? Ce om a făcut atâtea minuni? Cine este Mama a lui Dumnezeu? Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu. Dacă te rușinezi cu fecioria, ce bine crezi că pot aduce păcatul, concupiscenta, plăcerea, perversiunile, și toate urâciunile desfrânării?

Fecioria este o premiză a lepădării de păcat, a despătimirii și a apropierii de Dumnezeu. Fecioria este o virtute prin care poți moșteni Împărăția!

„*Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii*”. Matei 10, 16.

PĂSTRAREA FECIORIEI PÂNĂ LA CĂSĂTORIE: GARANȚIA UNEI FAMILII ÎMPLINITE

Poate că pentru doi tineri îndrăgostiți cea mai mare așteptare este de a putea să-și manifeste iubirea sub forma relațiilor intime. Însă această așteptare, odată satisfăcută, duce de cele mai multe ori la o schimbare neașteptată: deteriorarea relației. Acest lucru se manifestă sub mai multe forme. Prima este monotonia relației, deoarece tinerii asociază mental, în mod greșit, relațiile intime cu o cunoaștere totală a partenerului. Această greșeală te duce cu gândul că partenerul nu-ți mai poate oferi nimic nou, nimic surprinzător, dezgolirea trupului fiind „chipurile” cel mai mare secret al acelei persoane. Datorită acestei vederi greșite a celui iubit, dorința de noutate începe să se manifeste prin căutarea unui nou partener.

Această dorință va duce la despărțire, cauzându-i suferință partenerului. Bineînțeles că cel (cea) care se plictisește nu-i va spune niciodată adevărul partenerului, conștientizând că dacă o va face îi va provoca o suferință și mai mare. Ciudat! Dar prin simplu fapt de a refuza să-i spui motivul real al despărțirii conștientizezi că nu te interesează persoana iubită ci mai mult plăcerea pe care o obții din relația cu ea, și-ți dai seama cât de josnic poți să gândești și să fii.

Dăruirea trupului tău prin actul intim este percepută de celălalt ca o dăruire totală pe toate planurile, pe tot parcursul relației. Fiecare se așteaptă de la celălalt să fie iubit așa cum este, cu toate defectele sale, să fie iertat mereu, să fie înțeles mereu, să primească toată atenția și tot ajutorul. Mai ales în mintea fetelor străbate gândul acesta: *„Dacă m-am culcat cu el ca să-i arăt cât de mult îl iubesc, deși nu voiam asta în mod deosebit, probabil că și el mă va iubi mai mult și relația noastră se va consolida”*.

În realitate nu se întâmplă așa, partenerul căutând de cele mai multe ori doar plăcerea în celălalt și nefiind dispus să se dăruiască pe toate planurile. De aici apar neînțelegerile, pentru că așteptările unuia nu se regăsesc în faptele și iubirea celuilalt.

Pe de altă parte perechile de tineri care-și păstrează fecioria până la căsătorie se înțeleg mai bine, se alintă mai des, se poartă mai copilăresc, iubirea lor fiind curată și îndreptată către persoană, nu către plăcerea sexuală pe care o poate obține din relația cu celălalt. Tinerii aceștia aleg să-și păstreze fecioria având ca motivație dorința

de a-și maturiza sentimentul de dragoste, de a nu păcătui prin iresponsabilitate și egoism, și de a nu pierde binecuvântarea și ajutorul lui Dumnezeu.

Acești tineri simt în sânul lor o anumită tensiune care adesea se poate materializa într-o ispită: *atracția fizică*. Se țin de mână, se îmbrățișează, se sărută, se mângâie tandru și uneori sunt ispitiți să facă mai mult. Dar de frica păcatului, ei transformă acea presiune exercitată de atracția fizică în ceva mai înalt decât un instinct: o înlocuiesc cu vorbe frumoase, cu promisiuni, cu răbdare, cu o cunoaștere sentimentală mai adâncă. Din experiență vă spun că această atracție fizică, dacă nu i se dă curs, îi apropie și mai mult pe cei doi îndrăgostiți și sporește în ei dorința de a fi cât mai des împreună, culminând totul cu dorința de a se căsători, pentru ca apropierea lor să fie binecuvântată de Dumnezeu, și dragostea lor să dea rod și să fie veșnică.

În plus, soția ascultă mai mult de soțul care n-a cunoscut altă femeie în viața lui și care nici în timpul căsătoriei n-are ochi pentru altcineva. La fel, bărbatul își iubește mai mult femeia care s-a dăruit doar lui și nimănui altcineva.

De aici reiese un aspect foarte interesant și anume: căsătoria la o vârstă fragedă. Tinerii care își păstrează fecioria până la căsătorie se vor căsători mult mai devreme decât ceilalți. Pe de altă parte, cei care-și satisfac pofta sexuală în afara familiei, nu sunt impulsionați să se unească în Taina Cununiei pentru că nu mai percep că această unire le va aduce ceva nou, plăcerea sexuală fiind considerată în mod greșit răsplata totală din relația lor. Astfel ajung să se căsătorească la 25 – 30 de ani sau chiar mai târziu, sau poate deloc.

Așa stând lucrurile, gândiți-vă ce bine se va lega o familie între doi tineri de 18 – 23 de ani, care se acceptă unul pe altul ușor datorită entuziasmului tinereții, dar și a personalităților maleabile, încă dispuse la schimbare față de celălalt. Însă cât de multe impedimente pot apărea în cazul căsătoriilor la aproape 30 de ani, când omul are tot mai multe preconcepții și pretențiile cresc sub presiunea timpului, uitându-se mult mai critic la cei din jur. E lesne de observat că toate se fac la vremea lor, și cu cât se amână săvârșirea unui lucru atât de firesc, cum e căsătoria, cu atât devine din ce în ce mai greu ca ea să devină un fapt real în viața unui tânăr. Ce frumos a așezat Dumnezeu lucrurile!

Revenind la tema noastră, hotărârea de a-ți păstra fecioria până

la căsătorie are ca **prim efect** apropierea față de persoana iubită pe o bază sentimentală și construirea unei relații solide care în timp să poată deveni o nouă familie. **Al doilea efect** este unirea în Taina Cununiei la o vârstă mai fragedă și implicit posibilitatea mult mai mare de a vă accepta unul pe altul așa cum sunteți și să vă înțelegeți bine în viitor. **Al treilea efect** este loialitatea pe care o veți demonstra unul pentru altul, necunoscând în tinerețe alt partener, și neavând ca bază de comparație relația cu altă persoană.

De multe ori în familie, partenerii avuți anteriori de către unul din soți, înainte de căsătorie, pot deveni motiv de ceartă și gelozie și uneori chiar motiv de divorț.

Dar păstrarea fecioriei până la căsătorie atrage întotdeauna binecuvântarea lui Dumnezeu asupra viitoarei familii, bunăstarea ei spirituală și materială, iar când zic acest lucru nu mă gândesc la averi, ci la a avea mereu cele necesare vieții.

Un alt aspect ar fi exemplul pe care tinerii soți îl vor da copiilor lor. Cum-ne-cum, tinerii vor afla până la urmă dacă mama sau tata a avut și alți parteneri înainte de căsătorie, și acest exemplu le va fi temei de îndreptățire în comportamentul lor, mai puternic decât sfatul dat de părinți.

Așadar, fecioria tinerilor este temelia pe care ei își construiesc o familie. Fecioria este asemenea temeliei din piatra pusă la baza unei case, care atunci când vin apele mari și puhoiul izbind în ea (necazurile vieții) nu o pot clinti, rezistând cu putere. Familia unor soți care au săvârșit păcatul desfrânării înainte de căsătorie și nu și-au mărturisit păcatul, este asemenea casei construite cu temelie șubredă și atunci când vine furtuna și apele mari, ușor o pot prăbuși.

Păstrarea fecioriei până la căsătorie este garanția unei familii împlinite pentru că tinerii ascultă de poruncile lui Dumnezeu și rămân astfel în iubirea Lui. Unirea bărbatului și a femeii în Taina Cununiei are ca primă motivație *mântuirea* și sprijinirea lor reciprocă pe acest drum. Desfrânarea și prea desfrânarea sunt mari impedimente pe drumul îngust spre mântuire, deviind omul pe calea cea largă a pierzaniei.

„Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”.

Matei 5, 8

Mi-e foarte ușor să vorbesc de mângâierile senzuale, de atingerile dulci dintre doi tineri, pentru că am trecut prin asta. Am fost ispitit de ele și înainte de a intra în Biserică dar și după.

Când eram mai tânăr și-mi făceam o prietenă mergeam repede și-i povesteam celui mai bun prieten al meu, iar el mă întreba: „Ai sărutat-o?”. Dacă ziceam „Nu” se considera că suntem doar la stadiul de „lipeală” și încă mai aveam de muncit. Sărutul reprezintă pecetea unui nou început, era startul relației. De obicei asta se întâmpla la prima sau a doua întâlnire. Ce urma de atunci în colo depindea de experiențele anterioare ale fiecăruia.

Cineva spunea foarte bine că e mai greu până se ajunge la primul sărut, căci din acel punct încolo lucrurile se pot precipita foarte rapid.

Era ușor să se ivească o ocazie să vedem un film împreună, să vină ea la mine sau să mă duc eu la ea, să stăm în pat îmbrățișați, să mergem la o petrecere, sau cine știe ce alte momente când puteam să ne apropiem fizic mai mult. După ce l-am cunoscut pe Dumnezeu, aceste momente de intimitate au devenit o adevărată luptă pentru mine. Știam că nu e bine să o ating pe prietena mea și mai știam că înaintând din ce în ce mai mult în gesturile pasionale, îmi va fi și mai greu să mă opresc. Ispita era prea mare, pielea ei catifelată mă ademenea peste măsură.

Uneori îmi puneam limite în minte, înainte de a ne vedea, zicându-mi: „O ating doar până în acest punct, de aici încolo mă opresc”. Mă muștra conștiința, simțeam că ceea ce fac nu fac bine dar diavolul îmi spunea în gând: *„Dacă am atins-o până aici, de acum e tot aia chiar dacă o mai ating și mai încolo, tot același păcat e”*. Mă îndreptăteam singur, îmi găseam motive să mă conving, pentru că nu reușeam să rezist, și până la urmă greșeam. După câteva clipe mă năpădeau muștrările de conștiință, mă cuprindea rușinea cu care o să mă duc și să-i povestesc părintelui duhovnic ce am făcut. Nu făcusem dragoste, dar mersesem prea departe cu atingerile.

Venea și ziua când mergeam la spovedanie și-i mărturiseam părintelui ce făcusem, dar fără să-i detaliez, îi spuneam doar: „Am desfrânat părinte” sau „Am atins-o pe prietena mea”. Odată el a crezut chiar că am făcut dragoste și a început să-mi spună canonul pe care trebuie să-l fac pentru a mă îndrepta din acest păcat. Îmi părea rău că

am greșit și mereu mărturiseam acest păcat cu gândul ca pe viitor să nu-l mai fac.

Se întâmpla iar să fim împreună și iar cădeam în atingerile necuviincioase, și iar mă muștra conștiința. Astfel plecam acasă foarte supărat și pe drum îmi ceream iertare la Dumnezeu. Mă simțeam murdar și inutil, păcatul pe care-l făcusem parcă mă împiedica să-mi cer și iertare.

Am căzut de multe ori, și de fiecare dată îmi ceream iertare lui Dumnezeu, uneori plângeam singur. Îmi părea rău. Voiam să nu mai cad dar nu prea reușeam. Diavolul ducea un război foarte abil cu mine, și mai mereu nu rezistam ispitei. N-am făcut dragoste cu ea dar totuși mă simțeam ca și cum aș fi avut acest păcat pe suflet. Mi-aduceam aminte ce spunea Sfântul Apostol Pavel, că desfrânarea e diferită de toate celelalte păcate: *„Fugiți de desfrânare! Orice păcat pe care-l va face omul este în afară de trup; dar cel ce se desfrânează, păcătuiește în trupul său.”* 1 Corinteni 6: 18.

Aceste căderi și această luptă m-au învățat ce e pocăința, mi-a arătat cât este de răbdător și milostiv Dumnezeu cu slăbiciunile noastre. Erau și zile când Dumnezeu mă pedepsea pentru ce făcusem și n-aveam niciun dubiu că pedeapsa e de la El. Dar în mare parte din momentele când am căzut El m-a iertat. Uneori chiar mă gândeam: *„Iar am păcătuیت, mâine sau poimâine trebuie să vină și pedeapsa”*. Dar nu era mereu așa.

Greșeala mea era că mă aruncam în ispită și încercam să-i rezist, crezând de fiecare dată că la un punct mă voi opri, dar mai mereu eșuam, deși îi ceream ajutorul lui Dumnezeu în această luptă.

Soluția este să fugim de această ispită și să evităm cât mai mult momentele când suntem singuri, să ne plimbăm mai mult, să stăm cu prietenii, să petrecem timp în locuri publice, nu singuri. Intimitatea în doi duce la nevoia de relații intime de aceea trebuie evitată până la căsătorie, nicidecum căutată.

Într-un final am reușit, am început să evităm constant acele momente, făcând altceva. După ceva vreme parcă a ridicat Dumnezeu patima aceasta de pe capul nostru. Stăteam unul cu altul și nu mai eram ispitiți să ne atingem. Ne vorbeam și ne consolam că mai e puțin până ne căsătorim și atunci având binecuvântarea lui Dumnezeu vom putea să ne exprimăm dragostea noastră și într-un alt mod.

A fost o luptă grea din care am învățat că Hristos Domnul nu

vrea ca noi să ne aruncăm în ispită și apoi să-i cerem ajutorul ci ne recomandă mereu să-i cerem Tatălui ceresc: *„și nu ne duce pe noi în ispită ci ne izbăvește de cel viclean”*.

E o ispită mare chiar și pentru tinerii care merg la Biserică și care vor să nu păcătuiască înaintea lui Dumnezeu înainte de căsătorie. Vâltoarea acestei patimi este prea mare și cel ce se dă de bunăvoie în mâna ei nu se știe dacă mai scapă.

E mai simplu să eviți lupta decât să te arunci în ea chinându-te să o câștigi. Diavolul vrea să ne convingă că această luptă trebuie dată pe tărâmul mângâierilor senzuale când de fapt ea se câștigă prin neparticipare.

Săruturile trebuie să aibă și ele o măsură, oricâte promisiuni de căsătorie ar fi la mijloc, căci tocmai ele aprind trupurile și îndeamnă spre mai mult.

Dulceața mângâierilor senzuale nu va face decât să ia din inocența relației, din frumosul și normalitatea ei, grăbind-o către un punct care deocamdată nu trebuie să ajungă. Toate se fac la timpul lor. Brutarul nu scoate pâinea din cuptor până ce nu s-a rumenit, căci altfel o scoate cu aluatul crud și o aruncă. Abia când e coaptă e bună de mâncat. Tot așa și Dumnezeu ne ține în cuptorul răbdării până ce aluatul iubirii se coace, rumenindu-se în taina căsătoriei, după care tinerii se pot bucura pe săturate unul de altul. Dacă ei se grăbesc și gustă prea devreme din iubirea trupească, se hrănesc de fapt dintr-o pâine crudă, a cărei gust va dezamăgi în final, oricâtă foame de iubire ar fi fost la început.

Fiți răbdători și lăsați iubirea voastră să se coacă sub binecuvântarea lui Dumnezeu.

Autor: Victor Popescu

9 LUNI ÎN ACELAȘI PAT FĂRĂ SĂ FACEM DRAGOSTE

Aș vrea să vă povestesc și eu câteva lucruri din viața mea. Și eu îmi doream foarte mult să fac dragoste cu o fată, încă de la 16 – 17 ani, și asta pentru că mă uitam prea mult la televizor. Vedeam tot felul de imagini și ușor ușor pofta s-a înfiripat în mine. Eram la liceu, aveam multă energie, era perioada când începusem să mă simt liber, când credeam că pot face orice și lumea e numai a mea.

Am învățat la un liceu industrial și 90% dintre colegii mei erau

băieți, și cu toate că îndrăzneala este o caracteristică a băieților, prin clasa a 11-a mare parte din noi nu aveam o prietenă, și tocmai de aceea discuțiile noastre se rezumau la calculatoare, mașini, tehnologie, avioane etc.

Noi în liceu nu prea am discutat despre fete pentru că nu prea avem fete pe lângă noi. Dar dorința de a face dragoste cu o fată mi-a fost stimulată prin sexualitatea promovată în mass-media.

De fiecare dată când îmi făceam o prietenă mă gândeam că poate va veni vremea să facem și acest lucru, dar după 2 – 3 luni ne despărțeam. Am ajuns la 18 ani și încă nu făcusem nimic, eram virgin și am intrat la facultate. Aici, spre deosebire de liceu, erau foarte multe fete și aveam speranțe că voi reuși să scap de această „rușine”, cum o consideram atunci.

Până la această vârstă au fost vreo câteva ocazii când puteam să fac „dragoste”, dar mereu apărea câte ceva și nu se mai întâmpla nimic. În facultate am cunoscut o fată foarte cuminte, cu care mă înțelegeam foarte bine. După doar câteva luni am început să vorbim despre relațiile intime, iar eu începusem să pun ultimatumuri, insistam să facem acest lucru cât mai repede. Larisa, prietena mea, cedase verbal și-mi promisese că în vacanța de iarnă vom face acest lucru.

Până să vină iarna eu L-am cunoscut pe Dumnezeu, am început să merg la Biserică, am început să citesc fel de fel de cărți duhovnicești și uite așa am ajuns să-mi doresc să nu mai facem dragoste, decât după ce ne căsătorim. Larisa a fost surprinsă în mod plăcut de schimbarea situației, și se bucura că nu mai insistam. A început și ea să meargă la biserică cu mine, am găsit un duhovnic la care ne spovedeam amândoi, am început să ne împărtășim, să ne rugăm seara și dimineața, am început să trăim o viață de creștini.

Venea la mine acasă, eu veneam la ea, stăteam în pat împreună și se întâmpla uneori să exagerăm cu „tandrețea”, dar până la urma reușeam să ne abținem și nu făceam nimic. Voiam să ne căsătorim. Urma să ne mutăm în alt oraș în septembrie.

Eu am vorbit cu părinții să facem nunta cât mai repede, înainte de a ne muta, ca să nu fim nevoiți să trăim în concubinaj, dar ei au spus că mai e prea puțin timp și ar trebui s-o facem la anul viitor. Eu insistam că nu vrem nuntă mare, că vrem doar să ne cununăm la biserică alături de familie și prieteni și restul nu mai contează așa mult. Ei au fost foarte hotărâți și noi am cedat, urma să facem nuntă la anul

viitor în vară.

În septembrie ne-am mutat în alt oraș, ne-am închiriat o garsonieră, ne-am găsit locuri de muncă amândoi și am început viața unul lângă celălalt. Eu eram foarte hotărât să nu facem dragoste, chiar dacă o să dormim împreună în aceeași casă, în același pat. Larisa a fost și ea de acord, și ne-am gândit că prea mult ne-a ajutat Dumnezeu până acum ca noi să greșim și să cădem în ispită.

Am vorbit cu părintele nostru duhovnic și ne-a încurajat spunându-ne să stăm unul cu altul în aceeași casă ca frații, și să nu facem nimic rău.

Și uite așa zilele treceau, dimineața ne trezeam, mergeam la serviciu, ne întorceam acasă, iar seara când ne culcam ne luam în brațe, ne sărutam, și adormeam liniștiți. Au fost și ispite, dar am trecut cu bine peste ele. Simțeam ajutorul lui Dumnezeu foarte puternic în viața noastră. După câteva luni devenise ceva normal, nu ni se mai părea greu, era așa cum trebuie să fie.

Simple fapt că ne abțineam de la relațiile intime, aducea un mare plus de atracție între noi, ne iubeam mai mult, și ne consolam cu ideea că mai e puțin până la nuntă.

A venit vara, și după nouă luni de dormit împreună în același pat ne-a ajutat Domnul Hristos să nu facem dragoste. Ne-am căsătorit, am plecat în luna de miere și de atunci și până astăzi simțim ajutorul lui Dumnezeu în viața noastră pentru acea mică jertfă pe care am făcut-o.

Larisa a rămas însărcinată după ceva timp și părintele duhovnic ne-a spus că de acum și până se va naște copilul trebuie să ne abținem de la a face dragoste. Mai erau șapte luni de când am aflat și până la naștere, iar noi am început să stăm liniștiți și să ne abținem. Ne era foarte ușor pentru că moral noi avusesem o victorie mai de mult, iar acum mai aveam un motiv în plus: sănătatea și sfințenia copilului nostru, care urma să se nască.

Astăzi, după atâția ani de căsătorie, eu și Larisa putem să ne abținem ușor de la relațiile intime, mai ales în posturi sau sărbători, deși se mai întâmplă uneori să și greșim, dar ne cerem iertare la Dumnezeu și încercăm să ne ridicăm la măsura desăvârșirii cerută de Mântuitorul Hristos.

Îi dăm slavă lui Dumnezeu pentru toată puterea care ne-a dat-o și pentru binecuvântările sufletești și materiale pe care le-a revărsat

asupra noastră. Noi am oferit doar voința noastră, El ne-a dăruit puterea.

Ceea ce ni s-a întâmplat nouă nu este o soluție de urmat pentru toți ci este o excepție. Biserica îndeamnă pe tineri să se căsătorească la o vârstă rezonabilă, iar dacă nu este posibil acest lucru atunci să stea fiecare la părinți până-n ziua nunții. A sta sub același acoperiș cu prietena ta până la Taina Cununiei, cu gândul că nu vei păcătui este o greșeală și poate duce inevitabil la desfrânare și la pierderea fecioriei.

Ceea ce am făcut noi poate fi interpretat ca un mod de a-L ispiti pe Dumnezeu, să vedem dacă ne ajută. Însă repet, nu am urmărit asta intenționat, a fost o conjunctură care ne-a dus în această situație, dar permanent am făcut ascultare de duhovnic.

Dacă familia ne-ar fi ajutat mai mult, dacă ar fi înțeles rostul fecioriei, atunci poate n-am mai fi trecut prin această experiență.

Singurul lucru pe care îl evidențiez este că dacă ne ancorăm puternic în credință și în viața Bisericii, Dumnezeu ne dă puterea să trecem cu fruntea sus și peste ceea ce părea de netrecut.

Autor: Victor Popescu

BOLILE CU TRANSMITERE SEXUALĂ – EFECT AL VAGABONDAJULUI SEXUAL

Recomandarea Bisericii ca relațiile intime să se desfășoare doar în cadrul familiei, între soți, și în niciun caz în afara căsătoriei, are ca scop nu numai vindecarea păcătosului ci și prevenirea păcatului, ca boală ce afectează în mod real și concret întreaga societate și toată omenirea.

Astfel, condamnarea relațiilor intime din afara căsătoriei are ca scop prevenirea unor efecte negative grave care-i vor afecta pe toți cei implicați. Unul din efectele negative ale vagabondajului sexual pe care-l trăim astăzi sunt bolile cu transmitere sexuală.

„În ultimii ani, bolile cu transmitere sexuală au crescut ca număr și vor crește în continuare dacă nu se vor lua măsuri drastice pentru combaterea mecanismului care permite propagarea acestor afecțiuni în rândul populației. Cu toate că s-au luat măsuri pentru combaterea acestor boli și au apărut medicamente noi și eficiente de tratament, numărul acestor boli crește alarmant și apar cazuri noi la o parte însemnată a populației, ceea ce constituie pentru viitor un semn de

alarmă.

Probabil contextul socio-economic în care ne aflăm la ora actuală, existența prostituției clandestine și a unui „vagabondaj” sexual mare permite înmulțirea acestor afecțiuni cu grave consecințe asupra populației și a stării de sănătate.

Contactele sexuale ocazionale mai ales cu persoane necunoscute, îngreunează desfășurarea unei anchete epidemiologice corecte, ceea ce face ca sursa de infecție să nu fie descoperită, acest lucru fiind esențial în stoparea fenomenului de extindere rapidă a bolilor cu transmisie sexuală. Educația sanitară a populației la ora actuală lasă de dorit deși este una din metodele cele mai eficace de prevenire și combatere a acestor afecțiuni”.

Numărul bolilor cu transmitere sexuală a crescut enorm. Dacă în anii 1960 – 1970 existau 5 astfel de boli cu transmitere sexuală, astăzi numărul lor a ajuns la 33: artrita acută asociată BTS, boală inflamatorie pelviană – BIP, candidoză genitală, candidoză vulvo-vaginală, cervicita mucopurulentă, chlamidia, condiloamele genitale – infecția cu HPV, ectopia cervicală, epididimită, gonoree, gonoreea (blenoragia), granulomul inghinal, herpesul genital, HIV, infecția cu citomegalovirus, infecția prin contact sexual cu virusul hepatic B, infecțiile vulvo-vaginale, leucoreea, limfogranulomatoza inghinală, molluscum contagiosum, pediculoza pubiană, rectită, rectocolita, enterocolită și enterită transmise sexual, sancrul moale, scabia, sindromul Reiter, sifilis (lues), trichomonioza urogenitală, ulcerările organelor genitale, uretrita la bărbați, uretrita la femei și sindromul uretral, uretrita negonococică, vaginoza bacteriană și vegetațiile veneriene – negii genitali.

Libertinajul tinerilor de „a face dragoste” înainte de căsătorie cu oricine, oricând, a dus la apariția acestor boli, unele fiind vindecabile, unele ducând la infertilitate parțială sau totală, iar altele ducând chiar la moarte. Ar trebui să știți că există trei boli cu transmitere sexuală care sunt incurabile: *herpesul genital, papilomavirusul uman și virusul imunodeficient uman (HIV)*.

Tratamentul poate doar elimina simptomele și înceta progresarea acestor trei boli.

Cea mai mare grijă a tinerilor de astăzi care fac sex este sarcina. Din acest motiv folosesc anticoncepționale și prezervative, fiind foarte împăcați și liniștiți că nimic n-o să se întâmple. Dar, astăzi riscul de a

achiziționa o boală cu transmitere sexuală este de 4 ori mai mare decât cel de a rămâne însărcinată. Spre exemplu, știți că:

- Prezervativul nu protejează împotriva tuturor bolilor de mai sus. În unele cazuri contactul cu pielea infectată poate fi suficient pentru achiziționarea infecției, fără a exista niciun contact sexual.

- Anticonceptionalele protejează doar împotriva sarcinii dar măresc foarte mult riscul de a căpăta una din cele 32 de boli sexuale, care pot duce la sterilitate sau chiar la moarte.

- Infertilitatea la femei a crescut cu 500% în ultimii ani din cauza bolilor cu transmitere sexuală și a contracepției. Din acest motiv foarte multe femei sunt frustrate că nu pot avea copii, cheltuiesc mulți bani și pierd mult timp cu tratamente care încearcă să le redea sănătatea pe care au pierdut-o păcătuind, având relații intime în afara familiei.

- SIDA nu este cea mai răspândită boală care poate fi luată prin contactul sexual ci chlamidia.

Dacă alte infecții cu transmitere sexuală se mai manifestă într-un mod sau altul (să spunem că sunt „gălăgioase”), infecția cu Chlamydia Trachomatis este renumită prin faptul că este „tăcută”. Aproximativ 70 % dintre femeile infectate și aproximativ 40 % dintre bărbații infectați nu vor avea niciun fel de simptome în cazul infecției prezente în organismul lor.

De aceea infecția cu Chlamydia Trachomatis i s-a spus chiar „infecția tăcută”. Este una dintre cele mai frecvente boli cu transmitere sexuală din toată lumea. Chlamydia infectează uretra la bărbați și uretra, canalul cervical și organele reproductive superioare, la femei. Chlamydia poate infecta, de asemenea, rectul și suprafața oculară și pleoapele. O mamă infectată poate transmite infecția copilului ei în timpul nașterii. Între 50 și 70% dintre copiii născuți de mame infectate sunt infectați la naștere. Aceștia dobândesc infecția la nivelul ochilor, rectului, vaginului și peretelui posterior al gâtului. Între 30 și 40% dintre acești nou-născuți infectați dezvoltă complicații, cum ar fi conjunctivită sau pneumonie. Infecția cu Chlamydia crește riscul de infecție cu virusul imunodeficienței umane (HIV), în cazul expunerii.

Dacă fiecare bărbat ar avea femeia lui și s-ar uni cu ea, cu binecuvântarea lui Dumnezeu în Biserică, atunci n-ar mai exista astăzi atâtea boli, femeile nu ar mai pierde sarcini „din senin”, nu ar mai rămâne însărcinate așa de greu, nu ar mai avea atâtea probleme

medicale. Dacă fiecare bărbat și-ar stăpâni pofta desfrânării nu ar mai exista prostituția, ca unul din cele mai mari focare de infecție sexuală. Nu ar mai fi prezentată sexualitatea astăzi pe toate drumurile ca fiind cel mai de dorit lucru din lume.

Văzând toate acestea, Biserica nu este învechită când spune: „E păcat să ai relații intime înainte de căsătorie, iar cine o face să se aștepte la pedeapsa lui Dumnezeu”. Ba dimpotrivă, ceea ce se întâmplă astăzi arată cât sunt de actuale poruncile Lui. Dumnezeu pedepsește pentru a stopa propagarea infecției trupesti și morale la nesfârșit, pentru ca urmașii noștri să nu sufere și mai mult decât am făcut-o noi.

NEPOTRIVIREA DIN PUNCT DE VEDERE SEXUAL

Probabil ați auzit uneori vorbindu-se despre o așa-zisă „nepotrivire la pat” între doi tineri căsătoriți, motiv invocat chiar și pentru a divorța uneori. De aceea unii tineri, înainte de a se cununa, sunt greșit sfătuiți de anumite persoane să stea o perioadă împreună, să vadă dacă se potrivesc pe toate planurile, și apoi *„să se lege la cap pentru toată viața”*.

Haideți să vedem la ce se referă această „nepotrivire la pat” și de ce ajunge să fie o problemă așa de mare pentru un cuplu. Supărarea vine de obicei din partea unuia din cei doi soți, care se simte neîmplinit, nesatisfăcut din punct de vedere conjugal, și din acest motiv reacționează.

Iată care sunt cauzele apariției acestor nemulțumiri din viața intimă a celor doi soți:

În primul rând cea mai mare problemă o reprezintă relațiile sexuale pe care le-a avut fiecare dintre ei înainte de a se căsători (dacă le-a avut). Având relații intime cu unul, doi, trei sau mai mulți bărbați înainte de a se mărita, actuala soție are anumite așteptări din punct de vedere sexual. Dacă soțul nu se ridică la aceste așteptări pe care soția le-a experimentat, atunci ea va fi dezamăgită pentru că va face mereu comparație între ce simte acum și ce simțea în compania foștilor parteneri. Acesta este motivul principal din cauza căruia apar frustrările legate de incompatibilitatea sexuală.

Același lucru e valabil și pentru soț. Totuși bărbații nu-și vor acuza soțiile că alături de ele nu au performanțe sexuale ci mai degrabă că sunt refuzați prea des, făcând comparație mereu cu fostele

partenere care erau mai „deschise” spre acest lucru.

Aparent, pare ciudat că aceste frustrări apar și în cazul tinerilor care s-au căsătorit fără să fi avut relații intime înainte. Chiar și printre ei există astfel de griji, că *„nu s-ar potrivi la pat”*. Problema în cazul lor provine din alt motiv, înfrățit cu primul: *masturbarea din adolescență*. Există numeroase consecințe negative ale masturbării din adolescență asupra vieții intime de familie. Mai grav este că aceste efecte sunt greu remediabile iar uneori rădăcinile patimilor din tinerețe le resimțim mulți ani: *„Voia păcătoasă primită la tinerețe, din înțelegere greșită, din lipsă de prevedere și din obișnuința cea rea, rămâne în suflet și în mădularele trupești până la anii maturității, iar uneori până la bătrânețe și îndeobște toată viața. Adu-ți aminte și ferește-te!”*

Frustrările cauzate de efectele masturbării sunt de multe ori mai puternice decât cele cauzate de compararea experiențelor trăite cu alți parteneri, deoarece prin păcatul desfrânării cu sine însuși, cel pătimăș își proiectează un univers de plăcere pe care îl modelează cum vrea și când vrea. Un univers al egoismului pur, în care propria persoană și plăcerea ei este tot ceea ce contează.

Astfel, cel pătimăș își creează un anumit tipar de așteptări, mai bine spus niște preconcepții legate de plăcerea sexuală. Așa se face că, atunci când o persoană de sex opus apare la celălalt capăt al iubirii trupești, cel autoformat după tiparul psihologic al masturbării va simți că nu se poate acomoda deplin cu modelul relației în doi, căci se vede nevoit să țină seama de încă o voință, care nu coincide în manifestări cu a sa. Drept urmare, fiind plin de preconcepțiile așteptărilor, care sunt doar sămânța egoismului propriu, împătimitul suportă cu greu încă o voință căci nu poate să o modeleze cum vrea și când vrea, precum i-a fost obiceiul prin masturbare. De aici nu mai este decât o scânteie ca tânărul să se gândească că nu se potrivește la pat, când de fapt vina este în sine însuși, nu în celălalt.

Și dacă păcatul masturbării a devenit o patimă a tinereții, chiar și cei care și-au mărturisit acest păcat duhovnicului și l-au lăsat vor suporta aceste consecințe în viața de familie, până se vor despătimi. *„Pentru plăcerile de bunăvoie la tinerețe vin durerile de nevoie la bătrânețe”*.

O altă cauză a frustrărilor de nepotrivire, este și pornografia care, o, Doamne, cât de mult rău face! Pornografia ilustrează *„de fapt”* cum ar trebui să se desfășoare concret relațiile intime. Pornografia

promovează sexul „dezinhibat” și dobândirea plăcerii pe toate căile posibile, chiar și prin cele mai înjositoare și mai contra firii. Dar viața intimă a soților este o exprimare firească a iubirii dintre cei doi, este un act tandru și gingaș nu o stilizare a raporturilor sexuale sau o sfortare grosolană de obținere a unei performanțe. De aceea oricine privește imagini pornografice își mutilează sufletul, născându-se în el aceleași așteptări ca în imaginile vizionate.

Iată cum „nepotrivirea la pat” este accentuată în primul rând de pofta desfrânării.

O altă problemă generatoare de frustrări este contracepția. Dacă soții nu s-ar proteja și și-ar asuma responsabil fiecare moment al intimității lor, fiind conștienți că oricând poate trimite Dumnezeu un copil, atunci în mintea lor s-ar muta accentul de la performanța actului sexual la consecința lui firească, viața. Chiar dacă seara n-a fost așa minunată totuși, dacă soția a rămas însărcinată contează infinit mai mult, iar bucuria copilului venit pe lume este incomparabilă față de o plăcere de moment.

Invocarea „nepotrivirii la pat” arată un accent excesiv pus pe relațiile sexuale și pe dobândirea plăcerii în mod egoist. Dacă-ți iubești soția sau soțul poți trece peste orice și nimic nu vă poate sta în cale ca să fiți fericiți. Totuși nu trebuie să uităm că izvorul binelui și al fericirii este Dumnezeu, și El fiind cel ce v-a unit pe voi, se va îngriji de viața voastră mereu.

Dar mai bine haideți să vedem ce porunci ne dă Dumnezeu și cum ne îndeamnă să trăim pentru a evita aceste probleme.

În primul rând Biserica lui Hristos condamnă relațiile intime înainte de căsătorie ca fiind un mare păcat, din ele izvorând un șir lung de probleme care contagiază întreaga societate. Tinerii care se căsătoresc feciori, fără să fi cunoscut în niciun fel plăcerea sexuală, vor avea o viață intimă frumoasă, liniștită și fără frustrări. După ce Dumnezeu îi unește ca bărbat și femeie, făcându-i un singur trup, ei vor cunoaște plăcerea sexuală unul prin altul. Din acest motiv nu vor putea evalua intensitatea plăcerii cu nimic altceva. Nu vor percepe niciodată relațiile intime în termeni de „performanță” ci se vor bucura ca le trăiesc în exclusivitate, adică cu toată dăruirea și seriozitatea. Nu vor spune niciodată „Nu-mi place!” pentru că nu au preconcepții despre asta. Psihicul și așteptările tinerilor feciorelnici se armonizează și împreună se modelează cu mult mai ușor față de psihicul celor care

au desfrânat. Pentru cei dependenți de patima desfrânării (fie numai și cu gândul) este foarte frustrant când simt cum realitatea de acum nu răspunde și nu dă curs preconcepțiilor despre plăcere de altă dată.

În al doilea rând, Dumnezeu a rânduit ca în viața oamenilor să existe și perioade de post, timp în care ei se abțin de la mâncărurile de origine animală dar și de la a avea relații intime. Excesul, ca și refuzul dăunează întotdeauna.

Plăcerea practică fără frână duce la dependență. De aceea, postul este un exercițiu de voință prin care omul educă instinctul să se subordoneze rațiunii. Perioadele de înfrânare îi ajută pe soți să conștientizeze că viața intimă e doar o etapă spre iubirea desăvârșită, și nu un scop în sine. Dacă soții în familie ar respecta cele patru posturi de peste an, duminicile, sărbătorile și zilele de post din timpul săptămânii, respectiv miercurea și vinerea, atunci ar percepe cu totul altfel viața lor intimă.

Prin păcatele noastre refuzăm soluțiile simple pe care ni le dă Dumnezeu la problemele pe care le avem, și astfel ne adâncim și mai rău în suferință. Invocarea nepotrivirii la pat este o percepție greșită a relațiilor intime, percepția strâmbată de dorințele noastre poftitoare care au ca suport satisfacerea de sine, și nu iubirea sinceră și curată a celui de lângă noi.

Hristos Dumnezeu vindecă orice neputință, astfel nu ezita și apelează la un duhovnic pentru a trece peste această problemă.

Apropierea soților în relațiile intime are la baza în primul rând o apropiere de ordin sufletească și psihologic. Relațiile intime în familie, chiar și după mulți ani, sunt efectul exprimării unor sentimente reciproce, și nicidecum un automatism. Astfel se întâmplă adesea ca soțul și soția, ca urmare a neînțelegerilor din timpul zilei, să nu-și poată apropia trupurile unul de celălalt în timpul nopții, pentru că inimile lor sunt depărtate. La fel se întâmplă ca exprimarea iubirii lor în relațiile intime să poarte urmele insatisfacțiilor din timpul zilei (probleme de serviciu, copii neascultători, probleme financiare sau de gospodărie etc.). Bucuria actului sexual din intimitatea familiei depinde și de starea psihologică a celor doi la acel moment. Astfel, invocarea unei nepotriviri la pat este o încercare greșită de a rezolva problema tratând efectele și nu cauza. Un act sexual neîmplinit este un efect nu o cauză. Causa reală este starea sufletească a soților.

Păcatele ne întristează și ne depărtează de Dumnezeu.

Depărtarea de El ne forțează să luăm o decizie, fie cea a pocăinței și a vindecării de păcat, fie cea de a căuta plăcerea și mai aprig, căutând să ameliorăm tristețea din suflet.

Neîmplinirile din relațiile intime ale soților sunt de fapt consecințe ale vieții lor păcătoase și a depărtării de Dumnezeu. Prin urmare nepotrivirea la pat este o falsă problemă a unei lumi care nu se mai raportează la Dumnezeu și nu mai conștientizează că păcatul este prima cauză a tuturor suferințelor și neîmplinirilor noastre.

Sfatul de a trăi o perioadă în concubinaj, fără binecuvântarea lui Dumnezeu, pentru a vedea dacă te potrivești la pat cu viitorul soț sau cu viitoarea soție, este unul străin de poruncile lui Dumnezeu, și îndeamnă la păcate și neîmpliniri și mai mari.

Doi oameni apropiați de Dumnezeu și bine ancorați în viața Bisericii nu vor avea niciodată problema nepotrivirii la pat, ci pe cea a conformității faptelor noastre cu poruncile lui Dumnezeu.

Poate părea hilar, dar să nu uităm că primii oameni, Adam și Eva, s-au potrivit foarte bine fără să fi primit vreo lecție de așa-zisă „educație sexuală” și fără o pretinsă „experiență sexuală”, de vreme ce astăzi omenirea depășește șapte miliarde de locuitori.

PORNOGRAFIA – O DEMONIZARE TREPTATĂ A SUFLETELOR OAMENILOR

Lucrând la unul dintre site-urile noastre prin care încercăm să combatem pornografia, am fost nevoiți să intrăm și pe site-urile pornografice românești pentru a analiza „oferta” lor și pentru a înțelege mai bine ce subiecte trebuie să tratăm. Celor curioși din fire nu le recomandăm să facă acest lucru, noi am cerut binecuvântare la duhovnic și chiar și așa ispita a fost foarte mare.

În primul rând, aș vrea să știți că filmele cu conținut pornografic sunt accesibile în trei clickuri după ce s-a deschis fereastra de navigare pe internet, și asta gratuit, fără nicio barieră de intrare. E foarte important de știut acest lucru pentru părinții care cred că doar adulții pot accesa site-urile pornografice. Nu, lucrurile s-au schimbat foarte mult în ultimii ani. Scrii cuvântul cheie pe Google, apeși *caută*, apoi dai click pe primul site din listă și următorul click pe care-l dai este chiar butonul de play al unui film pornografic.

În al doilea rând, am văzut că sunt persoane cărora nu li se pare

așa mare păcat să vizioneze filme de acest gen. Sunt adolescenți care încă mai cred că pornografia înseamnă doar femei goale și frumoase, confundând în inima lor dorința curată de a primi afecțiune și atracția față de sexul opus cu scenele degradante din filmele cu conținut pornografic, din care speră că vor obține ceea ce-și doresc.

Cei care fac pasul în lumea pornografiei intră într-un cerc vicios mai puternic decât dependența de alcool sau chiar de droguri. Inițial din curiozitate, apoi din plăcere, adolescenții vor fi treptat infectați de o lucrare a diavolului din care cu greu scăpa.

Consumatorii de pornografie, în prima fază, vizionează materiale cu conținut pornografic: fotografii sau filme. În faza a doua, creierul reacționează dând stimuli sexuali în tot trupul. Urmează evident nevoie de a scăpa de această tensiune sexuală pentru a fi liniștit. Soluția rapidă este masturbarea. În faza a treia, după consumarea actului sexual și obținerea orgasmului, consumatorul de pornografie are sentimente de vinovăție, muștrări de conștiință, autoblamându-se și pierzându-și stima față de sine. În acest punct persoana va dori să scape de aceste sentimente negative care-l tulbură și-l fac să se simtă josnic și va căuta afecțiune, va avea nevoie să se simtă bine. Nu peste mult timp, consumatorul va viziona iarăși astfel de imagini confundând actual sexual impersonal (masturbarea) cu actual sexual cu o altă persoană, din care știe că poate obține afecțiune.

În momentul când a decis să revadă scene pornografice pentru a se simți bine și a elimina sentimentele de vinovăție, atunci s-a instaurat prima fază a dependenței de pornografie. Filmele porno devin atât cauză a sentimentelor de vinovăție cât și mijloc de eliminare a lor.

Ușor, ușor, creierul se va învăța cu aceste scene și va avea nevoie de imagini și mai puternice pentru a transmite stimuli sexuali trupului. Astfel consumatorii de pornografie ajung să-și dorească vizionarea de scene care cu ceva timp în urmă li se păreau de neconceput, blamându-le moral. De aici înainte vor căuta scene cu perversiuni sexuale sau chiar cu abuzuri, pentru a-și satisface pofta, care cu cât este alimentată mai mult cu atât devine mai puternică și mai greu de stins!

Acesta este motivul pentru care pornografia astăzi vine la pachet cu toate marile păcate ale lumii. Pornografia are și forme subtile, mascate cel mai adesea sub sloganuri comerciale sau prestații

artistice. De fapt pornografia corupe mai întâi cu formele sale cele mai ușoare, cu iz de plăcere „nevinovată”.

Mai jos am alcătuit o listă cu formele cele mai răspândite de pornografie, de la soft-porn la hard-porn, pentru cei care încă mai cred că pornografia este o „joacă necesară”:

Limbajul vulgar

À-propos-urile sexuale, fie ele din reclame publicitare sau filme celebre, produc excitație. De aceea ele reprezintă o primă variantă soft a pornografiei. Se bagatelizează relația bărbat-femeie distrugându-se pudoarea, această barieră naturală a conștiinței. De asemenea, glumele sexuale din comediiile americane și bancurile cu temă sexuală reprezintă un prim pas spre familiarizarea și acceptarea pornografiei. Perversiunile sau incestul reproduse sub formă de glumă devin „nevinovate” în fața auditoriului. Dar tocmai ele sunt adjuvantul care deschide apetitul spre ceea ce urmează în continuare.

Bârfele și noutățile despre viața sexuală a vedetelor

Acesta este al doilea pas spre lumea pornografiei. Prinde din ce în ce mai mult rădăcini dorința de a invada viața intimă a altor oameni, de a îi vedea în ipostaze nud. Deși în această etapă a dependenței încă nu s-a stricat total cenzura conștiinței, observăm deja instalarea dublei măsuri: deși consumatorul ar fi indignat ca alții să-i violeze viața intimă, el însuși își satisface plăcerea consumând aspecte intime din viața altor persoane, prin fotografii publicate în ziarele de cancan.

Mimarea actelor sexuale în filme

Actul sexual, fie că este mimat pasager în scenariul filmului sau așezat în prim-planul acțiunii, nu este altceva decât o formă de extirpare a actului sexual din sânul familiei și promovat ca instrument universal de obținere a plăcerii. Fie că mimarea are loc în filmele de acțiune, dramă-mister sau romance și indiferent câte premii Grammy sau nominalizări la Oscar vor fi primit, ele reprezintă mijlocul principal prin care actul intim este transformat în act sexual de larg consum. Părinții privesc aceste scene lângă copii, prietenii alături unii de alții,

cenzura rușinii fiind și mai mult afectată în timp ce interesul sexual devine din ce în ce mai exacerbat.

Erotismul din videoclipurile muzicale

În ultimii ani, vedetele au adoptat în videoclipuri o atitudine extrem de provocatoare, afișându-se sumar, în lenjerie intimă și executând dansuri lascive, totul fiind îmbibat de un erotism obsesiv, pretins „artistic”, dare care în realitate, dincolo de calitățile vocale, trimite gândul direct în dormitor sau... în fața materialelor pornografice.

Fotografiile nud

La acest nivel deja jumătățile de măsură nu mai satisfac curiozitatea, așa încât se simte nevoia explorării totale a trupurilor. Numai că vizualizarea lor produce un grad ridicat de excitație, ceea ce conduce la apariția nevoii de izolare față de ceilalți oameni. Dar această izolare premeditată este mediul cel mai prielnic pentru deschiderea către ceea ce vom numi de acum încolo hard-porn.

Filmele cu conținut pornografic explicit

Toți pașii anteriori, atâta vreme cât nu au fost cenzurați, au dus la dorința de a vizualiza filme cu conținut explicit pornografic, care schimbă definitiv viața persoanei, mutilând-o aproape complet. Consumul de pornografie explicită duce la o „revoluție” interioară în care orice opozant al plăcerii pornografice devine dușman: Dumnezeu, Biserica, religia și în general oricine vine cu o normă morală. Conștiința acuză și acum, dar este reprimată înainte de fiecare vizionare căci adicția sexuală este de neînvins fără un sprijin duhovnicesc.

Masturbarea este efectul psihologic și fiziologic al vizualizării filmelor pornografice. De aici încolo persoana dependentă își dorește să pună în practică tot ceea ce vede în materialele pornografice. Când contextul social va permite cunoașterea unei persoane de sex opus,

noul partener va deveni universul de experimentare a tuturor fanteziilor acumulate prin pornografie.

Sentimentele sunt amestecate cu perversiunile

Pornografia pervertește orice pornire firească spre afecțiune. Multe titluri de filme pornografice conțin alintări și diminutive, simulând limbajul afectiv dintre un bărbat și o femeie, în cadrul relațiilor intime. Titlurile filmelor sunt ca niște șoapte fierbinți la urechea consumatorilor de pornografie, stimulându-i să acceseze conținutul, folosindu-se de dorința lor firească de afecțiune. Astfel, ca răspuns pentru împlinirea sentimentelor firești sunt oferite perversiunile. De aici încolo, cele mai profunde simțăminte umane sunt mutilate și transformate în așteptări vulgare.

Femeile tratate ca rasă inferioară

Pornografia promovează imaginea femeii proaste, ușor de sedus, ușor de folosit ca obiect sexual; femeia fără principii, fără rușine, fără educație, femeia care acceptă orice din partea bărbatului, ca un cățeluș bine dresat. Se distruge astfel bariera respectului față de femeie și mamă, prin urmare se distruge respectul față de om în general, căci cine nu poate respecta delicatețea feminină, nu poate respecta pe nimeni. În societate aceste consecințe se manifestă printr-o serie de comportamente agresive precum: femeia care trebuie să accepte avansurile șefului pentru promovare sau femeia frumoasă care face orice „serviciu” pentru banii și puterea bărbatului. De altfel, promovarea femeii cu intelect redus este unul din argumentele cele mai solide că industria pornografică este în principal rezultatul gândirii bărbaților.

Încurajarea consumului de droguri și alcool

Filmele pornografice conțin scene în care actorii se droghează sau consumă alcool pentru a avea performanțe sexuale cât mai notabile. În acest caz alcoolul și drogurile, al căror efect distructiv îl știm prea bine, sunt promovate ca afrodisiace. De aici înțelegem că degenerarea sexuală este în strânsă legătură și cu alte patimi.

Sexul în locuri publice

Varietatea scenariilor filmelor pornografice a dus la situația în care aproape că n-a fost loc unde să nu se toarne o scenă sexuală: acasă, la birou, în lift, în parc, pe plajă, în bucătărie, în mașină, în școală, în liceu, pe catedră, în spital etc. Sexul devine plăcerea numărul unu, cu atât mai „incitantă” cu cât partenerii se expun în public dar fără să fie văzuți, adică o aventură care seamănă cu joaca de-a șoarecele și pisica. Sexul în locuri publice creează premisele unor scenarii sexuale în mintea consumatorilor de pornografie oriunde s-ar afla și cu oricine. Drept consecință a consumului de pornografie de către minori, au apărut situații extrem de rușinoase în școlile românești, dar și de peste hotare, cu elevi care au mimat sau chiar reprodus la propriu scene porno în clasă, la toaletă sau în incinta școlii. A căzut și bariera presiunii publice, a rușinii față de oameni.

Promovarea adulterului

În scenariile pornografice este populară ideea de înșelare a soției, sau a soțului, cu „instalatorul cel chipeș” sau „vecina fierbinte”, de fapt cu oricine iese în cale. Astfel, se induce ideea că orice persoană din jurul nostru, oricât de serioasă ar părea, ar putea fi un partener de împlinire a fanteziilor sexuale. Se desființează astfel barierele convențiilor sociale, ale angajamentelor maritale și ale oricărei norme morale interpersonale.

Perversiunile sexuale, orgiile

Relațiile sexuale degenerază într-o luptă absurdă după plăcere, manipulându-se corpul celuilalt în speranța că va putea da și mai multă plăcere. Din cauza consumului de pornografie, sexul oral și anal au devenit formele cele mai răspândite de perversiune, atât în sânul familiei cât și în relațiile premaritale. Aceasta este treapta decăderii prin care s-a încălcat și limita funcționării organismului uman prin violarea funcțiilor sistemului digestiv, reproducător și excretor.

Sexul în grup

Actul sexual este experimentat concomitent între parteneri multipli pentru că noutatea dată de o singură persoană nu mai satisface suficient. Astfel, este șters cu totul simțământul firesc de împlinire într-o relație monogamă, așa cum a fost ea așezată în creație de Dumnezeu.

Pedofilia

Copii și adolescenții sunt din ce în ce mai des actori în astfel de filme, chiar dacă acest lucru se pedepsește aspru de legile tuturor statelor, ca infracțiune. Copiii au devenit din consumatori, parte activă în această industrie care demonizează omul până în cel mai adânc colțișor al sufletului. Încă o barieră cade acum: cea a inocenței caracteristice copilăriei. În plus, se induce ideea că nu este nevoie de formare și dezvoltare psihică pentru întreținerea raporturilor sexuale. Și este lesne înțeles de ce: tocmai naivitatea copilărească și personalitatea încă neconturată sunt starea cea mai prielnică de a manipula sexual.

Sexul între persoane cu vârste radical diferite: bătrâni cu femei tinere și bărbați tineri cu femei bătrâne. În acest caz pornografia distruge bariera psihologică dintre generații, dată de pudorea firească a tinerilor față de bătrâni, dar și de calitatea bătrânilor de formatori ai tinerei generații. O altă barieră care se vrea ștearsă prin această practică este și cea a regresului sexual natural, și care se manifestă prin menopauză la femei și andropauză la bărbați. Deși aceste stări nu sunt altceva decât frâne biologice cu rostul de a nu consuma resursele organismului dincolo de limitele lui, se vor și acestea desființate de dragul plăcerii.

Incestul

E strigător la cer că pe anumite site-uri pornografice există filme cu denumirea: „*Blondă regulată de bunicul ei*”; „*Fata care face dragoste cu taică-său*”; „*Asiatica violată de propriul tată*” etc. Chiar dacă sunt doar actori și gradele de rudenie dintre ei sunt simbolizate doar prin vârsta diferită, totuși simplu fapt că aceste filme sunt prezentate astfel

denotă o adâncire gravă în păcatul prea desfrânării. Incestul este grav pedepsit de Dumnezeu încă din Vechiul Testament, și aproape că nu pot fi găsite circumstanțe atenuante acestei fapte de o josnicie neînchipuită. Prin această practică pornografia desființează atât barierele gradelor de sânge cât și pe cele ale gradelor spirituale, caricaturizându-se familia și relațiile cele mai curate și firești din viața noastră.

Homosexualitatea și lesbianismul

Au trecut mai bine de 20 – 30 de ani de când actele de lesbianism sunt o constantă în filmele pornografice. De fapt relația dintre două femei a devenit mai mult o atracție pentru bărbații consumatori de pornografie decât pentru femei. Pe de altă parte, actele sexuale între bărbați au început să fie și ele din ce în ce mai prezente în industria pornografică. Prin aceste practici se încalcă bariera genului sexual, pornografia contribuind în mod decisiv la înmulțirea adeptilor deviațiilor sexuale.

Transsexualitatea

În filmele pornografice apar persoane care și-au schimbat sexul, bărbați care au devenit „femei”, și femei travestite în bărbați. Se inoculează posibilitatea cameleonismului de gen sexual: poți fi atât bărbat, cât și femeie, dacă asta te satisface sexual. Prin această metamorfozare sexuală, fie ea de suprafață sau biologică, este încălcată rațiunea pentru care Dumnezeu a sădit în firea umană diferențierea de sexe.

Abuzuri sexuale, agresivitate, violență puternică, masochism

Actul sexual este dus la extrema suportabilității, încercându-se obținerea plăcerii chiar cu prețul durerii. Sistemul nervos are rolul de a detecta durerea pentru a feri ființa umană de pericole, numai că până și acest rol firesc este pervertit și folosit în scopul potențării plăcerii.

Zoofilia

Degradarea ființei umane atinge un alt stadiu, acela de a face sex cu animalele. Se încalcă astfel hotarul dintre specii. Nu mai contează ce creatură este stimulul plăcerii atâta timp cât aduce plăcere.

Coprofragia

Actorii mimează sau chiar ingurgitează materiile fecale ale partenerilor. Ceea ce este în mod natural deșeu fiziologic, cu caracteristici respingătoare simțurilor, devine factor excitator pentru omul degenerat până la acest stadiu.

Sex orgiastic cu influențe religioase. Aceasta este ultima treaptă a pornografiei: satanismul, demonizarea totală a omului prin batjocorirea simbolurilor religioase.

Urmărind această radiografie a pornografiei tragem și prima concluzie: *ceea ce începe ca un divertisment, face ca omul să decadă din treaptă în treaptă până la dezumanizare completă, precum construcția unui bloc care se prăbușește sub efectul de domino.* Este esențial să reținem că pornografia reeducă omul, schimbându-i aproape total scara valorilor. Ceea ce ieri părea de neconceput, imoral, a devenit între timp un mod de viață.

Dacă ar fi să traducem toate aceste păcate în limbaj ortodox, așa cum sunt ele scrise în *îndreptarele de spovedanie*, lucrurile sună astfel: Pornografia este o cutie a Pandorei care vine la pachet cu mândria, desfrânarea, prea desfrânarea, incestul, pedofilia, zoofilia, gomoria, sodomia, malahia, adulterul, beția, violența, abuzurile sexuale, masochismul, sclavia, deznădejdea, disperarea, bârfa, minciuna și multe altele.

Mare parte din păcatele enumerate mai sus sunt păcate strigătoare la cer. *„Se numesc strigătoare la cer păcatele care tind a nimici imboldurile firești puse de Dumnezeu în firea noastră. Ele sunt atât de grele, încât, mai mult decât altele, cer o pedeapsă de la Dumnezeu chiar în lumea aceasta. Ele nu izvorăsc dintr-o slăbiciune a credinciosului, ci din vădita răutate a voii lui, fiind săvârșite cu premeditare, nu întâmplător”.*

Drept urmare, pornografia nu este nici pe de parte o „joacă necesară eliberării de hormoni” ci o lucrare de demonizare a sufletelor oamenilor. Sfinții ne arată că în spatele fiecărui păcat din sufletul nostru este un duh rău care ne muncește cu isпита. Astfel, consumatorii de pornografie sunt asaltați de multe duhuri rele. Acceptându-le de bunăvoie în suflet, omul se demonizează, răul dovedindu-i a doua natură. Al doilea aspect este că pornografia se vrea un numitor comun al tuturor oamenilor, indiferent de vârstă, sex, cultură, grad de rudenie, sau orice altă diferențiere naturală. Se dorește a fi un limbaj standard de comuniune între oameni, și chiar mai mult decât atât, o religie universală în care să se desființeze orice concept moral. Nimic nu mai contează atâta timp cât plăcerea guvernează. Pornografia este de fapt icoana umanității demonizate!

O altă observație este că tabloul pornografiei coincide aproape în totalitate cu agenda propagandistică a autointitulatelor „minorități sexuale”. De aici înțelegem că aceste grupări ideologice fac presiuni pentru liberalizarea sexuală a întregii societăți. „Drepturile” cerute de ei sunt de fapt drepturile de a perverti întreaga omenire. Toți oamenii sunt ademeniți să se închine idolului plăcerii sexuale sub steagul curcubeului iar dacă nu, atunci sunt constrânși social cu invocarea „drepturilor omului”, ca și cum omul are numai drepturi, nu și obligații!

De remarcat că în strânsă legătură cu observația anterioară, atâta timp cât statul modern sprijină sau tolerează inițiativele legislative ale „minorităților sexuale”, înțelegem că pornografia este adevărata educație sexuală pe care o dorește statul modern cetățenilor săi.

Nu în ultimul rând, pornografia subminează familia și rostul omului în lume, alimentând fenomenul concubinajului, dar mai ales formând clienți fideli pentru industria contraceptivă și cea abortivă. Din aceste motive Biserica este cel mai aprig adversar al pornografiei, fie ea artistică, comercială, sau instituțională, înfierând păcatul dar oferind totodată și mijloacele vindecării păcătosului.

Ce pot să vă zic, acum la final e să vă feriți de pornografie ca de una dintre cele mai viclene lucrări ale diavolilor. Mergeți și mărturisiți-vă acest păcat lui Dumnezeu și duhovnicului. Doar așa vă puteți vindeca. Fără spovedanie și împărtășire cu Trupul și Sângele lui Iisus Hristos nu există vindecare reală a acestei boli sufletești.

MASTURBAREA – BOALA TINERILOR DE ASTĂZI

Masturbarea este de multe ori un subiect tabu, un subiect care stârnește rușinea, despre care aș fi dorit să nu vorbim. Dar știu că astăzi masturbarea este una dintre cele mai grele boli ale tinerilor și din păcate ale copiilor. Pe vremea părinților sau a bunicilor această practică era o raritate, copiii și tinerii erau mult mai curați, nu erau influențați de mass-media, nu existau imagini cu conținut sexual care să le stârnească pofta și nu-i învăța nimeni păcatul în mod explicit.

Televizorul a fost prima fereastră prin care s-a strecurat desfrânarea în viețile copiilor, prin care copiii și tinerii vedeau prima dată ceva ce nimeni nu le arătase, ceva ce nici nu știau că există până atunci. Cu ochii în televizor uitându-se la intimitatea unor femei, tinerii simt pentru prima dată în trup o mare tensiune, simt o euforie care îi fascinează. Corpul lor reacționează diferit, pofta și plăcerea se aprind în trup și apare pentru prima dată în viața lor dorința de a-și stinge această tensiune.

Singur în cameră, cu ochii-n televizor, copilul se atinge nevinovat căutând să stingă pofta ce s-a aprins și astfel cade în marea ispită a păcatului. Masturbarea poate fi întâlnită astăzi la copii de 12 – 13 ani sau poate chiar mai mici, iar cât privește pe adolescenți ea a devenit un lucru banal și oarecum parte din tinerețe.

Internetul este a doua mare poartă către desfrânare, abundând de pornografie și de tot felul de perversiuni, accesibile foarte ușor tuturor, mai ales că totul este gratuit.

Dar pornografia nu poate fi separată de masturbare căci nu se poate ca cineva să se excite sexual vizionând pornografie fără a suferi transformările organice corespunzătoare iminenței unui act sexual.

Astfel, masturbarea tinerilor de astăzi este de cel mai mult o consecință a consumului de pornografie. Dar aici intervine cercul vicios „plăcere – satisfacție parțială – frustrare” pentru că *„dacă se evită masturbarea, urmează suferința nervoasă și psihică la care conduce excitația sexuală. Dacă se apelează la masturbare, dereglările organice și psihice vor fi cu mult mai grave, căci numai în prima fază și doar parțial aceasta va procura plăcerea așteptată. Nefiind întemeiată pe relația afectivă interpersonală, masturbarea nu e capabilă să producă suficiente endorfine, oxitocină și prolactin (hormoni care sunt*

secretați în timpul unui act sexual normal n.n.) pentru a asigura liniștea și relaxarea căutată. Aceasta înseamnă că totdeauna va rămâne un rest de tensiune frustrantă, care va proiecta individul către repetarea comportamentului, cu consecința adâncirii stării de neîmplinire și depresie”.

De aceea, masturbarea este printre păcatele cele mai distrugătoare, care zguduie și strică sănătatea și psihicul tinerilor, consumându-i și obosindu-i încă de mici, dar mai ales înjosindu-i și transformându-i în sclavi ai plăcerii sexuale.

Cel dependent de patima masturbării este hărțuit mereu de gândurile împreunării, mintea îi este acaparată cu totul de fantezii iar trupul nu-i dă pace până nu face păcatul.

Pentru că omul a fost creat încă din rai drept comuniune de persoane, el nu-și poate fi sieși automulțumire. Nu poate fi împlinit prin el însuși ci numai prin relația cu ceilalți oameni și cu Dumnezeu. Cât privește plăcerea relațiilor intime, Dumnezeu a dăruit-o soțului și soției, ca să guste împreună din ea, și să se bucure și să răsară viața, să apară o minune de om. Deci ea vine ca urmare firească a legăturii reale și afective dintre două persoane nu ca o așa-zisă „necesitate fiziologică”.

Așa fiind lucrurile, masturbarea este în esență o patimă a egoismului căci exclude relația personală dar și rezultatul iubirii, care este o persoană nouă: copilul. Tânărul învață să caute bucuria în singurătate și în păcat, caută lumina în întuneric. Păcatul masturbării îi dă plăcere câteva momente iar apoi conștiința și gândurile năvălesc asupra lui tulburându-l și făcându-l să-și simtă vina.

Una din consecințele imediate după descărcarea sexuală prin masturbare este scârba de sine și scârba față de persoana dorită care mai înainte provocase excitația. Acesta este de fapt reflexul conștiinței care mustră că te-ai împreunat în inima ta cu o persoană străină, cu care de fapt nu ai nimic de împărțit decât o plăcere pasageră.

Este adevărat că fiecare episod de autosatisfacere produce o stare euforică dar pentru păstrarea acestei stări conștiința este reprimată, căci ea este glasul lui Dumnezeu în om care acuză păcatul. Și cu cât masturbarea este mai îndelungată și mai constantă în timp, cu atât împotrivirea față de conștiință este mai puternică. Persistând în această stare de sfidare fățișă față de glasul lui Dumnezeu, drumul până la ateism este doar o chestiune de timp.

Dumnezeu deranjează prea mult căci El este Legea care înfierează fărădelegea, așa încât este declarat inexistent, căci omul se păcălește gândind că „dacă nu există Legiuitor moral înseamnă că nu există nici lege morală iar dacă nu există lege morală înseamnă că orice plăcere este permisă, nefiind cineva care să tragă la răspundere”. Așa ajung cei împătimiți de masturbare să-L batjocorească pe Dumnezeu, înjurându-l, deși îi neagă existența. Se declară „eliberați” de preconcepții religioase când de fapt sunt în conflict puternic cu propria conștiință.

La nivel sentimental masturbarea este relația surogat dintre propria persoană și nevoia de a fi iubit. Tânărul vrea iubire dar în loc să o dăruiască unei persoane, o canalizează spre sine însuși. Și fiindcă este la vârsta pubertății, când activitatea hormonală este intensă, el înțelege să-și manifeste iubirea mai mult sub forma plăcerii sexuale. De aceea recurge la autostimulare. Dar nici autostimularea, singură, nu este posibil de înfăptuit fără relația cu o altă persoană, fie ea și imitată, căci așa cum am spus, dorința de a fi iubit nu poate fi împlinită de propria persoană. Și cum diavolul este regizorul perfect, oferă și de această dată „soluția”: o persoană imaginată din realitate. Așa se deschide universul fanteziilor, care este de fapt o schimonosire a realității, o demonizare a ei. Și cu cât masturbarea este practică mai des cu atât expunerea la acest univers ireal și demonic este mai mare. *Prin urmare, această patimă decuplează din ce în ce mai mult tânărul de la realitate, făcându-l sclavul unei lumi în care totul este posibil.*

În timp ce realitatea este uneori severă dar mai ales surprinzătoare, lăsându-ne posibilitatea unui control limitat asupra ei, cea de-a doua lume este „perfectă” pentru că răspunde tuturor dorințelor, fiind modelată tocmai după placul dorințelor. Diavolul, ca un excelent prestator de servicii hollywoodiene, îl face pe om stăpânul unei lumi virtuale.

Această lume devine un fel de refugiu pentru neîmplinirile sentimentale din viața reală, dar fiindcă tânărul trăiește între aceste două lumi care răspund diferit așteptărilor intime, se nasc frustrările. De aceea, masturbarea instaurează instabilitatea emoțională, neîncrederea de sine, dă viață complexelor și în final duce la nebunie psihică.

Mai mult decât atât, masturbarea mutilează chipul lui Dumnezeu în om pentru că, prin fantezie, persoana este redusă la

stadiul de obiect sexual care este cu atât mai apreciat, cu cât îndeplinește mai bine așteptările sexuale. Cel pătimaș deprinde reflexul de a transforma chipurile persoanelor reale în închipuiri care să-i satisfacă setea de noutate, din ce în ce mai perversă. Orice persoană de sex opus care-i stârnește interesul în viața reală, devine „protagonist” al fanteziei. Dar ce păcat că fantezia sexuală nu este altceva decât plimbare prin deșertul iubirii.

De aceea masturbarea murdărește iubirea curată, îl elimină pe Dumnezeu, și slujește doar celui rău. Toate patimile tinereții pornesc de la nepaza minții și de la neînfrânarea instinctelor. Dacă s-ar păzi mintea de gândurile plăcerii vinovate, lupta ar fi ușoară. Rugăciunea este cea care păzește mintea iar postul este cel care educă instinctele dar nici rugăciunea și nici postul nu sunt posibile fără puterea care vine din credința în Iisus Hristos, Cel care cheamă oamenii la desăvârșire:

„Ați auzit că s-a spus celor de demult: Să nu te desfrânezi; Eu însă vă spun că oricine se uită la o femeie spre a o pofti s-a și desfrânat cu ea în inima lui. Iar dacă ochiul tău cel drept îți devine piatră de poticnire, scoate-l și aruncă-l de la tine, că mai bine îți este să piară unul din mădularele tale, iar nu tot trupul să-ți fie aruncat în gheenă. Și dacă mâna ta cea dreaptă îți devine piatră de poticnire, taie-o și arunc-o de la tine, că mai bine îți este să piară unul din mădularele tale, iar nu tot trupul să-ți fie aruncat în gheenă”. Matei 5, 27 – 30.

Să fugim de masturbarea ca de foc. Așa cum te ferești să nu te arzi cu flacăra focului și sari repede mai încolo, așa ferește-te și de acest greu și jalnic păcat.

CUM SE INSTALEAZĂ PATIMA MASTURBĂRII ȘI UNDE DUCE ÎN FINAL!

Pentru că din adolescență m-am luptat cu această problemă și pentru că au trecut 15 ani de confruntări, m-am gândit că este momentul potrivit pentru a așterne câteva gânduri și sfaturi pentru cei care se află în aceeași situație ca mine și mi-aș dori ca ei să poată trece mult mai repede și ușor peste aceste probleme.

Timpul mi-a demonstrat că masturbarea nu este un fenomen „natural” așa cum este prezentat de mulți psihologi și chiar creștini ai Bisericii de azi. Chiar dacă numărul persoanelor care practică acest

obicei a crescut datorită ușurinței cu care acum avem acces la atâtea surse de excitație sexuală și chiar dacă mentalitatea noastră s-a schimbat făcându-ne să privim lucrurile mult mai superficial, nu înseamnă că drumul pe care mergem este normal. În toți acești ani am reușit să descopăr ce este cu adevărat credința, care este sensul ei, și de ce există un zid care se creează între tineri și Biserică.

Lumea a evoluat foarte mult în ultima decadă și, din păcate, mulți dintre arhipăstorii noștri nu au menținut pasul cu problemele tinerilor, rămânând la un limbaj „de lemn”, înțeles cu ușurință doar de cei care își doresc și se simt atrași de aceste învățături.

De ce ar trebui să înțelegem toți credința creștin-ortodoxă? Pentru că ea este răspunsul și cheia la problema noastră. Vă spun acest lucru pentru că eu am aflat pe propria piele acest lucru. În adolescență, când am început să practic masturbarea, mi s-a părut foarte interesantă, plăcută. Trecând anii, totul a devenit un obicei de care nu am reușit să mă debarasez precum fumatul sau băutura. Amintindu-mi de acea perioadă, îmi dau seama că eram prins în niște stări negativiste, egoiste și comunicarea cu familia se desfășura mereu cu greutate.

Eram mai tot timpul supărat pe cei dragi, nu îmi convenea nimic iar tot ceea ce făceam era doar pentru a mă mulțumi personal. Aceasta este ***prima etapă, cea a degradării relațiilor cu cei dragi***. Nu degeaba avem sintagma „cei dragi”, pentru că fiecare va simți mai târziu cât de dragi și apropiați le sunt părinții, dar din păcate acest lucru se întâmplă de multe ori abia atunci când avem deja o vârstă, neștiind cât vom mai avea prilejul ca părinții să ne mai fie în preajmă.

La acest stadiu de împătimire nu ni se pare nimic deplasat pentru că suntem adolescenți, glandele hormonale sunt hiperactive, organismul este în creștere și se întâmplă atâtea schimbări în corpul nostru, încât masturbarea ni se pare un lucru de care avem nevoie și pare absolut normal.

Etapă următoare este obișnuința, dorința de a repeta și de a resimți starea de plăcere pe care o aduce masturbarea, stare care de fapt este atât de scurtă încât dacă stai să te gândești parcă nici nu ar merita în comparație cu toate relele pe care le aduce pe nesimțite, însă despre toate acestea ne vom da seama abia mai târziu. Obișnuința poate să ducă departe, să îți acapareze ani buni din viață și să se prelungească inclusiv în perioada când ești căsătorit.

Aici va apărea marea luptă. Fiind într-o relație serioasă cu o persoană de sex opus și petrecând mai tot timpul liber împreună cu ea, deja începi să nu mai ai timp pentru a practica masturbarea care a devenit un obicei care „își cere drepturile”. Atunci începi să cauți portițe. Orice perioadă scurtă din zi în care ești doar tu cu tine, devine cea mai frumoasă parte a zilei. Atunci parcă te regăsești și parcă totul capătă formă iar plăcerea este exact așa cum o știai și numai așa parcă te împlinește. Însă aici avem de a face cu o altă problemă: momentele intime dintre tine și soție parcă nu te mai mulțumesc și îți dorești ca atunci să fii doar tu singur.

Astfel, încet-încet se provoacă o ruptură, o răcire a relației. Oricât de mult te chinui să fie bine pentru că ții la soția ta, te vei depărta tot mai mult practicând masturbarea. *Ea nu va putea niciodată să te satisfacă așa cum numai tu singur ți-ai format așteptările egoiste despre plăcere. Din acest motiv ascuns și nebănuit, multe cupluri se despart căutându-și fiecare o altă persoană, apoi alta și tot așa.*

Care sunt mecanismele care provoacă aceste drame? Atunci când practicăm masturbarea folosim automat mijloace de excitare: imagini tv, reviste, internetul sau simpla imaginație. Văzând atâtea lucruri ușor coruptibile îți dorești să fii acolo, să fii cu fiecare femeie/bărbat care îți place ție în momentul acela și astfel se dezvoltă și mai mult egoismul, dar totodată ți se dezvoltă și apetitul spre perversiune. Pentru că nu există Cineva în viața noastră care să ne ghideze pe drumul corect, mergem mai departe din rău în mai rău.

Totul este cauzat așa cum spuneam mai sus, faptului că am plecat pe un drum greșit, cu un început aparent normal, însă fără să bănuim unde ne va duce în final. De la o mică plăcere totul se dezvoltă ca o avalanșă și îți distruge relațiile cu cei apropiați, te închistezi iar în timp îți vei da seama că și fizicul este afectat, că începi să ai diverse probleme medicale: probleme cu memoria, probleme de relaționare, precum și disfuncții sexuale.

Și dacă stai să te gândești bine, în tot acest timp parcă au fost mereu semne din partea lui Dumnezeu care a încercat să îți explice că ceea ce faci nu este bine dar cu siguranță le-ai ignorat. Acum, după mulți ani, parcă le observi și poate că încă nu e târziu să încerci să vezi ce se întâmplă dacă faci și cele bune. De ce zic asta? Pentru că între păcat și boală există o relație foarte strânsă chiar dacă noi vrem să credem că boala survine doar din cauza factorilor fizici.

Dreapta credință este un îndrumător către calea corectă care îți oferă echilibrul spiritual, fizic și psihic de care orice om are nevoie, întrucât funcționăm cu toții după un sistem bine stabilit. Credința în Dumnezeu nu este doar un set de legi pe care trebuie să îl urmăm ca să ne fie bine pe lumea cealaltă ci aceste îndrumări ne ajută enorm în această viață pentru a trăi sănătos și pentru a avea o minte sănătoasă. Acesta este sensul pe care l-am descoperit așa cum spuneam mai sus.

Așa cum există medici care îți tratează trupul, tot așa există preoți care tratează psihicul și sufletul. Atunci când problemele se adună, când stresul parcă nu mai conținește, atunci dacă te apropii mai mult de Dumnezeu, dacă te rogi din tot sufletul vei observa că toată povara îți este luată de pe umeri și parcă te simți alt om, un om ușurat, un om liber. La fel se întâmplă și când te spovedești. Degeaba îi spui unui prieten sau unei rude ceea ce te roade și ea la rândul ei te ascultă și îți dă sfaturi, deoarece neliniștea păcatului încă zace acolo în sufletul tău. Ce poate să te liniștească mai mult decât să știi că ceea ce ai greșit poate fi iertat și că poți să ai sufletul mai liber atunci când spui cuiva greșelile, primind în schimb vindecare.

De ce în aceste vremuri grele, când problemele cotidiene parcă ne îngroapă, să nu încercăm să găsim o rezolvare? Tot ceea ce v-am scris până acum este ceea ce mi s-a întâmplat în decursul celor 15 ani de la adolescență până în prezent. Prin toate câte am trecut am învățat un lucru esențial: nu există mulțumire mai mare și liniște mai profundă decât în momentul în care ne apropiem de Dumnezeu, decât atunci când realizăm că felul în care am trăit până atunci a fost greșit și că vrem ca din acel moment să schimbăm ceva în noi.

Încet, fără grabă, pentru că schimbările bruște nu ne vor face bine, la fel cum nu putem să-L cunoaștem și să-L iubim pe Dumnezeu cu de-a sila. Important este că El ne așteaptă și chiar dacă greșim din nou, ne iartă atât timp cât ne dorim în sufletul nostru să ținem calea dreaptă, căci știe El că ispitele diavolilor sunt mari iar patimile greu de învins. Important este să încercăm și vom vedea singuri care sunt diferențele dintre viața pe care am trăit-o în păcat și cea curată trăită în Hristos. Vom vedea binefacerile pe care le aduce viața alături de Dumnezeu și vom realiza că toate plăcerile păcatelor sunt infime în comparație cu neajunsurile pe care le pricinuiesc atât medical, cât mai ales psihic și spiritual.

„Până nu vom ajunge de aceeași părere cu Dumnezeu despre

viața noastră pământească, despre cealaltă de pe celălalt tărâm, nu vom avea liniște în suflet, nici unii cu alții și nici sănătate în trup și nici în orânduirea omenească”.

Autor: Alexandru

FETELOR, NU VĂ CĂSĂTORIȚI CU BĂIEȚII CARE SE MASTURBEAZĂ!

Voi, fetele, poate vedeți o relație de iubire mai curat și mai frumos decât băieții, și de aceea viitoarea viață de familie v-o imaginați la fel de roz. Trebuie însă să conștientizați o problemă care, nerezolvată, v-ar putea distruge familia de la rădăcină.

E foarte ușor să ne dăm seama că astăzi pornografia este un fenomen foarte răspândit în lume, prin intermediul internetului, și tinerii sunt primele victime. Studiile arată că primul contact al unui om cu imaginile pornografice are loc la vârste foarte fragede de 6 – 7 ani. Asta înseamnă că din acel moment copilul începe să fie infectat mental și sufletește cu gânduri necurate legate de patimile trupești, deși îi sunt total improprii la acea vârstă. Dezvoltându-se și înaintând în viață va deveni din ce în ce mai interesat de acest subiect, expunându-se un timp mai îndelungat vizionării materialelor pornografice.

Acele imagini îl vor stimula hormonal foarte puternic, acumulând o energie sexuală în trup de care va vrea să scape. Fiind prea mic de vârstă și neavând un partener va ajunge să se masturbeze, să se autoexcite până când va scăpa de tensiunea acumulată în trup. În acest fel copilul / adolescentul află ce este plăcerea sexuală și pe viitor va repeta acest proces pentru a atinge iarăși același nivel de plăcere pe care l-a experimentat mai înainte. Ușor-ușor, repetând acest gest de autoexcitare va deveni dependent de masturbare și de materialele pornografice.

E ușor să deducem faptul că masturbarea este o patimă mai răspândită printre băieți. Sunt și multe fete care săvârșesc acest păcat, însă datorită firii lor sensibile, aplecate spre tandrețe, ele sunt de obicei mai ferite. Fetele au și instinctul matern care le ajută să-și orienteze energia în alte direcții. Băieții în schimb sunt mai aprinși spre desfrânare și având o fire mai puțin sensibilă decât a fetelor sunt mai dornici de plăceri trupești.

Odată cu pătrunderea pornografiei pe micile ecrane și pe

internet, masturbarea a devenit boala secolului XXI, o boală care creează dependență la fel de puternică ca drogurile și alcoolul.

Foarte mulți adolescenți se masturbează și își încep viața sexuală încă de la vârsta pubertății. Din acest motiv ajung la vârsta de 20 de ani cu o „experiență sexuală” de cel puțin două-trei parteneri și dependenți de masturbare de câțiva ani. De la vârsta de 20 – 25 de ani începe să-și construiască o relație stabilă, apoi apare gândul căsătoriei, iar până în 30 de ani, în marea lor majoritate, tinerii devin între timp bărbați se căsătoresc.

Aici intervine marea problemă: Ce viață vor avea bărbații în familie, în condițiile în care ei sunt dependenți de masturbare și au avut deja mai multe parteneri în viața sexuală?

În primul rând ar trebui să știți că masturbarea este chiar o formă de adulter, așa cum însuși Hristos Domnul ne atenționează că *„oricine se uită la o femeie spre a o pofti s-a și desfrânat cu ea în inima lui”*. Matei 5, 28.

Asta ce înseamnă?

Practic, un bărbat care se masturbează uitându-se la o femeie goală face sex cu „ea” în mintea lui. Neîntemeindu-se sufletește aceste relații sexuale, bărbatul va avea nevoie de noutate, și va viziona alte și alte femei goale. Practic un dependent de masturbare, face în câțiva ani sex cu zeci și sute de femei virtuale... poate chiar mii, în funcție de intensitatea patimii lui.

Acum, gândiți-vă fetelor, ce se întâmplă cu un băiat cu care voi vă căsătoriți, el având la nivel mental contact sexual cu sute de femei?

Dacă vi se pare că un act sexual la nivel mental e puțin lucru, atunci vă voi dezvolta puțin subiectul, ca să înțelegeți la ce mă refer. Un bărbat dependent de masturbare a văzut la viața lui foarte mulți săni goi, funduri goale, picioare desfăcute, a văzut „n” poziții sexuale, nenumărate locuri în care poți face sex, a văzut perversiuni, a văzut și învățat multe gesturi sexuale degradante, pe care va încerca să le transpună în practică atunci când va avea ocazia. Un dependent de masturbare este un om modelat mental de perversiunile pe care le-a văzut.

Ce învață un dependent de masturbare în toți acești ani? Vă voi spune imediat:

1. Învăță că plăcerea sexuală este totul într-o relație, maximul din ceea ce înseamnă o relație de iubire, și nu contează mijloacele de a

o dobândi (perversiuni, agresivitate, abuzuri, etc.) ci contează doar să ajungi să o guști. Din cauza acestei desensibilizări sufletești, el se va folosi de soția sa ca de un obiect de satisfacere a propriilor plăceri și nu se va raporta la ea ca la o persoană. Va face totul ca el să se simtă bine.

2. Învață că este firesc să te culci cu mai multe femei. E firesc să ai mai mulți parteneri... că asta face parte din viața noastră. Va ajunge să i se pară absurd să aibă relații intime doar cu o singură femeie ani de zile până la bătrânețe. Mai mult, atunci când soția nu va fi disponibilă va considera că relațiile cu alte partenere reprezintă doar o necesitate fiziologică, „iubirea” față de soție rămânând aceeași. De aceea înșelarea soției este doar o chestiune de timp și de conjunctură.

3. Pentru că satisfacerea sexuală devine țelul principal al vieții, reacționează agresiv atunci când nu i se mai oferă plăcerea, învinovățindu-și soția pentru eșecul relațiilor intime. Va fi frustrat că soția nu se ridică la „standardul” său mental, iar frustrarea îl va face impulsiv. Și în fine, impulsivitatea se va manifesta prin limbaj agresiv sau chiar agresiuni fizice.

Pornografia și masturbarea demonizează treptat omul și-l deschide spre alte patimi: beție, droguri, homosexualitate, agresiuni verbale și fizice. Un om dependent de masturbare este un om parțial nebun, căci nu mai poate gândi rațional ci este copleșit de instinct, deoarece depinde afectiv de plăcere.

O fată care se căsătorește cu un astfel de om trebuie să știe că soțul ei se va masturba și după căsătorie. De ce? Pentru că actul sexual cu soția sa nu-i va satisface pofta de noutate decât pentru puțin timp, revenind rapid către materialele pornografice. Apoi, din pricina diverselor motive anatomice și medicale, precum boala ori sarcina și lăuzia, soția nu poate fi „disponibilă” tot timpul pentru „nevoile” bărbatului, fapt ce îl va determina să recurgă la masturbare.

Cum te vei simți ca femeie atunci când îți vei surprinde soțul masturbându-se sau când vei găsi în computer imagini cu femei goale la care el a poftit? Cum te vei simți când îl vei vedea mereu pe stradă cu ochii după alte trupuri? Cum te vei simți atunci când neputând avea relații intime cu el (ciclu menstrual, sarcină, boală etc.) el își va satisface pofta cu alte femei virtuale?

Un bărbat care se masturbează nu se poate înfrâna de la relații intime, și din acest motiv viața duhovnicească a soților va avea mult de

suferit. Nu-și va dori copii, în cel mai bun caz cât mai târziu, căci copiii presupun jertfă, renunțare la sine, iar el știe că un eventual copil îl va scoate pentru o lungă perioadă de timp din atmosfera relațiilor intime. Astfel, va face presiuni să recurgi la contracepție iar în cazul unei sarcini „nedorite”, va invoca pretexte financiare pentru a recurge la avort. Și de aici se strică toată familia.

Fetelor! Fiți cu mare grijă și nu vă înhămați la greul drum al căsătoriei cu oricine!

Nu vă căsătoriți cu băieți care au patimi grele, pentru că nu le veți putea scoate din ei. Ele se vor amplifica și mai mult. Veți suferi ani la rândul pentru acest lucru și veți duce o cruce care vă va dărâma uneori. Alegeți-vă băieți curați, cu frică de Dumnezeu, și cu multă putere de a se înfrâna, căci viața de familie creștină nu presupune doar bucuria relațiilor intime binecuvântate de Dumnezeu ci mai ales renunțarea la sine pentru celălalt, despătimirea și desăvârșirea iubirii.

Băieților! Renunțați la masturbare, pentru că vă va distruge totul în viață: trupul, mintea, familia, soția, copii, serviciul, sufletul, tot. Învățați să vă păziți gândurile, deprindeți-vă cu înfrânarea prin post și începeți să vă curățiți prin spovedanie și sfintele taine.

Pornografia este una dintre cele mai grele boli care infectează lumea, iar victimele suntem noi toți.

Fetelor, testați-vă viitorii soți, rugându-i să vă aștepte până la căsătorie! Nu vă dați trupurile celor care vă apreciază în principal trupul și în secundar sufletul!

Decât să te căsătorești cu un desfrânat mai bine mai aștepți să-ți trimită Dumnezeu pe altcineva.

Fetelor, nu vă căsătoriți cu băieții care se masturbează! La fel vă spun, băieților nu vă căsătoriți cu fetele care se masturbează! Până nu leapădă această patimă, mărturisindu-și păcatul duhovnicului și vindecându-se prin Împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului, nu pășiți în viața de familie cu ei!

Altfel vă vor face viața un continuu calvar. Uitați-vă și la cei din jur care sunt căsătoriți și au experiența vieții de familie! Învățați-vă de la cei bătrâni, de la sfinții Bisericii noastre, care au trecut prin multe și știu multe. Nu vă înșelați așteptând o viață roz alături de un om plin de vicii.

În viața de familie viciile netratate ale tinereții adesea se accentuează, și nu invers! mai grea este înfrânarea în timpul căsătoriei

decât cea dinainte de căsătorie. Domnul să vă lumineze să faceți alegerile cele mai bune!

MĂRTURII ALE TINERILOR DESPRE PATIMA MASTURBĂRII

Mai jos am extras o parte din mărturiile celor care s-au luptat cu această patimă. Specificăm că toate mărturiile le găsiți pe site-ul ortodoxiatinerilor.ro, la rubrica de comentarii a diverselor articole care au tratat subiectul masturbării. Din motive lesne de înțeles am preferat să nu divulgăm identitatea acestor persoane, care au avut curajul să relateze întâmplări din viața lor intimă.

Persoana nr. 1:

„De ce credeți că am nimerit și eu pe acest site?! Am deja 27 de ani... nu-mi vine să cred! Nu sunt căsătorit și nu am o relație stabilă încă. Sunt un exemplu viu a ceea ce înseamnă consecințele masturbării (o experiență pe care n-aș fi dorit s-o am, și deseori mă întrebam de ce altora nu le-a fost dat ci doar mie... e crucea mea... dar văd că mai sunt oameni care au devenit conștienți și cer ajutorul lui Dumnezeu).

Și vă rog mult, pe toți ceilalți: nu mai comentați așa ușor dacă nu ați gustat din „bucuriile” acestei boli trupești și sufletești, și sper să vă păziți... Nici cu gândul să nu gândiți la cât de plăcut ar fi, sau nici măcar să nu încercați asta vreodată!

Îmi amintesc, că mi se întâmpla să mă „scap” în mod inconștient poate când eram mai mic, dar am conștientizat că e un păcat abia pe la 12 ani când niște băieți mai mari mi-au zis că ei fac în mod voit asta, că e un lucru bun și mi-au explicat cum se face! Și de atunci viața mea a început să se întunece treptat. Erau perioade în care făceam de mai multe ori pe zi, săptămâni întregi la rând... și în timpul bacalaureatului! Cum să te mai poți concentra la examen?! Consecințele?

Examine pierdute sau rezultate foarte slabe la facultate, izolare socială, mi s-a accentuat egoismul, și am probleme cu memoria așa cum am găsit scris pe site! De asemenea îmi place să fug de orice responsabilitate, sufăr de dublă personalitate, mă ascund, mă furizez! Să mai spun și de relațiile cu fetele! Foarte, foarte dificil. Ajunsesem să văd fetele ca pe niște adversare! Iar internetul a contribuit enorm de mult la „dezvoltarea” acestei patimi. De prin 2000 până astăzi cred că am ajuns să văd cele mai scârboase spurcăciuni sexuale pe care le poate face ființă

umană în această lume fizică. Dar bineînțeles eu stau la adăpostul ecranului LCD, nu mă pot murdări. Oare?"

Persoana nr. 2:

„Ajutați-mă și pe mine vă rog să scap de acest cumplit păcat! E foarte greu să mă las de el; a devenit o patimă care mă macină de multă vreme. Îl practic de la 17 ani și au trecut ani buni de atunci. Off! Nu știu ce să mă mai fac, au fost perioade de câteva săptămâni și chiar luni când am renunțat dar apoi am început iar să păcătuiesc.

Mă simt atât de inutil, de murdar și gol în suflet. Am fost și la preot și m-am spovedit, îmi părea tare rău, nici nu vă imaginați câtă rușine mi-a fost și cu toate astea diavolul a reușit din nou să mă corupă. Am renunțat la multe păcate, la băutura și la altele... dar la asta simt că mi-e imposibil”.

Persoana nr. 3:

„Sunt fată și pentru prima dată recunosc că mă masturbez aproape zilnic. Practic acest obicei de la 13 – 14 ani și pot spune că sunt dependentă. Nu reușesc să am o relație normală cu un bărbat. M-am izolat aproape complet de lumea reală. Trăiesc într-o lume imaginară și nu las pe nimeni să se apropie de mine. Am început să cad în depresii tot mai des. Plâng aproape zilnic. Vreau o mână de ajutor, pentru că simt că explodez. Recunosc că mi-am pierdut încrederea în Dumnezeu în adolescență. Am fost un copil traumatizat și tot timpul îl acuzam pe Dumnezeu pentru tot ceea ce mi se întâmplă. Nu mi se părea drept ca toți ceilalți copii să aibă o copilărie normală și eu nu. Mă rugam în fiecare seară la Dumnezeu să se termine calvarul de acasă, dar nimic. Îl învinovățeam pentru tot ceea ce mi se întâmplă.

De un an de zile exista un prieten în viața mea care încearcă să-mi întindă o mână de ajutor. El a reușit să mă facă să încep să am din nou încredere în Dumnezeu, dar cred că este prea târziu. Simt că sunt pierdută și că niciodată nu voi putea pași în lumea reală. Cât despre masturbare, îmi afectează viața. Din cauza asta nu pot avea o viață normală. Vreau să scap de acest viciu, mă străduiesc și sper să reușesc. Cred că acesta este primul pas. Recunoașterea! E un lucru mare ce am făcut azi, dar chiar vreau să schimb ceva în viața mea și sper, cu ajutorul lui Dumnezeu să reușesc”.

Persoana nr. 4:

„Am citit articolul, la o oră, două după ce m-am masturbat. Și eu ca și majoritatea tinerilor creștini ortodocși ce au problema asta (și sunt conștienți că e o problemă) nu reușesc să mă las. De la vreo 12 ani am găsit joaca asta și atunci nici nu eram cu Biserica. Acum am 22 ani. Când L-am găsit pe Hristos am avut o perioadă de liniște de aproximativ un an după care din obsesia mea după o fată și frică de singurătate, patima asta iarăși m-a biruit și s-a întâmplat cum spune Hristos în Evanghelie că a devenit mai năvalnică. Spovedit, rugăciune, luptă și nimic. E drept că momentan am și alte necazuri pe cap dar... m-am săturat de asta. Deja am început să am și probleme trupesti de la patima asta, așa că și bucuria de a avea o familie e pusă în pericol. Nu știu ce mă voi mai face...”

Persoana nr. 5:

„Masturbarea este una din rădăcinile marilor frustrări din viața mea. Când s-a întâmplat prima oară aveam 13 – 14 ani. De atunci am simțit cum mă degradez mereu, cum liniștea mea e roasă de acest păcat. După câțiva ani au început să apară și „roadele”: memorie scurtă, pierderea puterii de concentrare, nervozitate, anxietate, rușine, neliniște, scârbă de mine. Nu trebuie să fii intelectual ca să-ți dai seama că de fapt, ce faci este rău. Conștiința e cea care te îndruma în viață. Am aflat mai apoi ca ea este vocea lui Dumnezeu sădită în noi. Citind scrieri ale Sfinților Părinți, învățăminte ale urmărilor nefaste ale masturbării, am realizat starea dezolantă de degradare în care mă aflu.”

Am început să lupt încă de la 14 ani cu acest păcat, pentru că odată săvârșit, știe el Aghiuță ce să facă să te atragă din nou în el. Cinci ani mi-au trebuit să am curajul să-l mărturisesc, însă sentimentul rușinii a fost incomparabil cu cel al eliberării pe care l-am simțit, ca o binecuvântare. În nemărginita Lui bunătate, Dumnezeu m-a ajutat deși știa că o să mai cad. Șase ani s-au scurs de atunci și când îmi zic că am scăpat și sunt puternic, El mă lasă de capul meu să-mi arate cât de slab sunt și neajutorat, pentru că mândria este o altă patima ce-ți descompune sufletul.

E greu să te lepezi de această patimă rușinoasă și e dureros să vezi cum societatea de azi promovează gunoaie morale ca valori adevărate. Să ne dea Domnul răbdare să plătim pentru faptele noastre aici pe pământ și să ne rugăm unii pentru alții”.

Persoana nr. 6:

„Doamne, ajută! Vreau să vă mărturisesc că și eu am fost stăpânit de patima aceasta timp de aproape 15 ani. Conștientizăm că nu este în regulă ceea ce fac dar niciodată nu am reușit să mă las. Pe vremea aceea nici credincios nu eram, deci nu percepeam ca de fapt ceea ce fac, este un păcat. Probleme din această cauză cu duiumul, s-au spus deja toate mai sus. La prima spovedanie de acum câțiva ani, evident că am fost biruit de rușine și nu am spus păcatul. Dumnezeu a fost blând cu mine, după obicei, dar totuși a permis să urmeze o perioadă de câteva luni în care conștiința m-a făcut harcea-parcea. Am ajuns în situații de genul că mă masturbam și plângeam iar apoi cădeam la icoana și mă rugam Maicii Domnului și Sfintei Maria Egipteanca să mijlocească pentru mine.

Cu ajutorul Domnului am primit curaj și am spovedit păcatul. Au trecut de atunci mai bine de un an și cu ajutorul lui Dumnezeu nu am mai căzut. Ispite au fost și sunt în continuare cu duiumul dar m-a ajutat Dumnezeu și nu am căzut. Am în continuare vise erotice, îmi poposesc ochii pe formele femeilor, am gânduri... ce mai! meniul complet. Nădăjduiesc, cu pocăința curată, canon și ajutor de la Domnul și de la sfinții Săi, să mă mântuiască și pe mine, păcătosul. Nu este ușor să cureți atâta amar de ani de viețuire în păcat, trupul și mintea este obișnuită deja cu fel de fel de anomalii. Precum spune Cuviosul Paisie, am dat drepturi diavolului și el are acum porțițe pe unde să mă atace.

Nu deznădăjduiți și iertați-mă”.

Persoana nr. 7:

„Da, și eu mă lupt cu acest păcat. Am 28 de ani, nu sunt măritată. Mi se pare că nici nu am conștientizat când a apărut, cam la 6 ani, apoi a trecut. apoi în clasa a 9-a, apoi după ce am terminat facultatea și lucram, eram deja de 25 – 26 de ani. Cred că, deși creștină, gândul să spun la spovedanie așa ceva era complet străin de mine. Nu m-am gândit niciodată să spovedesc acest păcat, decât în ultimii 2 ani. Acum, cad și mă ridic, nu știu ce va fi. Îmi pun în fiecare clipă dorința de a nu mai face acest păcat. Dar citind articolul și comentariile, îmi spun că mă regăsesc în toate și am ceva aparte. Trec luni întregi și nu am nicio ispită și brusc, din senin, apare. Pe când credeam că am scăpat, apare.

Știu, devin conștientă că nu va dispărea niciodată și e mai bine pentru mine să fiu mereu în gardă. Să nu-mi dau voie să cred că am

dreptul să fii relaxată la acest subiect. Trebuie să fii mereu conștientă că sunt susceptibilă de acest rău.

Și apoi mi-am propus să fug, când se întâmplă să vină ispita să ies din casă, să fug în locuri cu lume unde mi-ar fi imposibil să fac acest păcat. Să ies pe scara blocului, să fug în stradă... nu știu, să-mi bag mana în foc, ca Sfântul Martinian, și să mă întreb de pot răbda, că tot așa nici focul iadului, unde voi ajunge dacă păcătuiesc, nu-l voi putea răbda. Atât. Dumnezeu în mijlocul nostru! Acum și în veci. Amin”.

Persoana nr. 8:

„Frați întru suferința, nu deznădăjduiți! Singura scăpare este la Dumnezeu! Vă scriu acestea ca unul care am practicat acest păcat mai mult decât toți cei care ați scris mai sus! Știu ce înseamnă, știu cât de greu este să lupti cu el, dar nu deznădăjduiți! Spovediți-vă oricât de des, dar sincer!

Dumnezeu oricum știe ce ați făcut, iar preotul duhovnic atât de des aude de astfel de lucruri, că nu are de ce se miră. Medicamentul vindecării este Sfânta Taină a Spovedaniei. Apoi canonul dat de duhovnic pe care trebuie să-l faceți neabătut, rugăciune către Maica Cea Preacurată, către sfinții lui Dumnezeu, adică o viață autentic creștin-ortodoxă. Căutați-vă duhovnici iscusiți, prin mănăstiri încă mai sunt, și pe care să-i cercetați periodic. În același timp trebuie să aveți și un duhovnic în apropiere la care să alergați ori de câte ori e nevoie. Spovedania o puteți face oricând și în orice condiții. Evident că indicat ar fi cu câteva zile de post.

Singura condiție e să fiți sinceri și să nu cădeți în capcana rușinii pe care v-o întinde diavolul. Când vă vine rușinea la mărturisit, aduceți-vă aminte că ați săvârșit păcatul înaintea îngerilor din cer, înaintea sfinților dar mai ales înaintea lui Dumnezeu. Unde ne putem ascunde de ei? Și atunci ce rost mai are rușinea la spovedanie?

Eu sunt bunic deja și încă mai am atacuri pe tema aceasta și cred că voi mai avea până la groapă. Nu învinovați pe Dumnezeu pentru păcat. Citiți Patericul și alte cărți unde se arată viețuirea sfinților părinți și veți vedea că au fost unii care s-au luptat crunt și mulți ani cu patima desfrâului, căzând și ridicându-se, plângând înaintea sfintelor icoane. Gândiți-vă că atunci când săvârșiți acest păcat lucrarea se face de fapt în imaginație. Acolo ne apare chipul unei femei, sau al unui bărbat (după caz) cu care se săvârșește păcatul. Acela este diavolul care se arata sub

acest chip, și ceea ce faceți este o desfrânare cu însuși diavolul.

Gândiți-vă încă o dată dacă sunteți dispuși să „faceți dragoste” cu dracul! Așa cum ne învață și sfinții părinți imaginația este „pod al dracilor”, calea pe care ei pot da război minții. Feriți-vă deci de imaginație și de a sta de vorbă cu gândurile! Un ajutor puternic puteți primi de la Sf. Ioan Botezătorul! Rugați-vă lui, citiți-i acatistul.

Dar mai ales trebuie să vă ajutați singuri prin hotărârea de a părăsi această patimă și prin răbdarea cu care trebuie să duceți lupta, timp îndelungat, până la capăt! Fie ca Bunul Dumnezeu, Maica Cea Preacurată împreună cu toți sfinții să ne izbăvească de toată patimă și să ne întâlnim cu toții la Poarta Raiului!”

Persoana nr. 9:

„Doamne, ajută! Dragii mei frați și surori! Iertați-mă că vă scriu, crezând că poate vă pot fi de folos, ca unul ce mă lupt de mult timp cu acest păcat.

Am început să cad în acest păcat când eram adolescent, la început neștiind că e păcat, iar apoi neputându-mă lăsa. Urmările au fost cele menționate și de ceilalți: izolare, nesiguranța, deznădejde.

În timpul facultății nu credeam că aș avea vreo șansă să mă las. Mă rugam lui Dumnezeu să mă ajute să mă las, să mă tragă din păcat așa cum un cal este tras de căpăstru. Am avut atunci probleme cu coloana și, din deznădejde, am început să am atacuri de panică. Suferința a fost ca un leac amar pentru boala mea. De atunci nu am mai fost stăpânit de această patimă. Am mai căzut de atunci, ca un netrebnic ce sunt, însă m-am ridicat, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Sfaturile pe care le pot da, și care sper să vă ajute sunt:

Să ne ferim de orice ispită. Să ne ferim de imagini, filme, situații care ne pot ispiti. Să ne luptăm cu păcatul de cum apare ispită. Mai târziu este mult mai greu. Să nu acceptăm gândurile de desfrânare. Părintele Cleopa spunea despre aceasta: „Ați auzit că spune în Scriptură așa: În dimineți am ucis pe toți păcătoșii pământului, ca să pierd din cetatea Domnului pe toți cei ce lucrează fărădelegea! Ai auzit când trebuie uciși păcătoșii – adică gândurile rele? În dimineți! Gândurile păcătoase răsar din minte, ca mai înainte pruncii fetei Babilonului, care se nasc dintr-însa. Și nu arată Scriptura să-i ucidem când ar fi pe la amiază sau seara, ci când au răsărit, în dimineți ucide pe păcătoșii pământului! Gândurile păcătoase, cum au răsărit în minte și imaginație,

trebuie ucise prin rugăciunea lui Iisus, ca să pierzi din cetatea Domnului – cetatea este sufletul – pe toți cei ce lucrează fărădelegea. Dacă am ucis pe păcătoșii pământului, adică gândurile păcătoase, când răsar din minte, am pierdut din cetatea Domnului, pe toți cei ce lucrează fărădelegea. Că doar prin gândurile pătimase vin faptele pătimase. Ce zice dumnezeiescul Părinte Maxim: „Stăpânește-ți gândurile, o, monahule! Că dacă nu-ți vei stăpâni gândurile, îndată vei ajunge să nu poți stăpâni lucrurile!”

Să ne gândim că persoană despre care ne imaginăm lucruri necuviincioase este rob al lui Dumnezeu care S-a răstignit pentru păcatele noastre. Imaginația noastră astfel pătează chipul lui Hristos din noi. Să postim și să nu mâncăm seara târziu.

Dacă am căzut, să ne spovedim cât mai repede și să ne punem în gând să nu mai păcătuim.

Să nu deznădăjduim. Cu binecuvântarea duhovnicului, să citim psaltirea ca să nu deznădăjduim. Iarăși, cu binecuvântarea duhovnicului, să rostim cât mai des rugăciunea Domnului nostru Iisus Hristos.

Să ne ferim de mândrie și de judecată, ca acestea ne pot agrava patima. Iertați-mă că vă dau sfaturi pe care nici eu nu le urmez. Dumnezeu să ne ajute și să ne păzească!”

Persoana nr. 10:

„Fraților, am 17 ani și de pe la vârsta de 13 – 14 ani mă masturbez aproape în fiecare zi. Încerc de vreo 2 ani să mă las de acest „sport”, dar nu reușesc. Nu am spus nimănui despre faptul că mă lupt zilnic cu acest „urias” (pornografia și masturbarea). Știu că este un păcat destul de mare și de fiecare dată după ce mă termin de masturbat îmi pare rău și încep să mă rog. Este prima oară când public ceea ce fac. Nu am spus nimănui deoarece mi-e rușine de ceea ce fac.

Am citit că mulți spun că e ceva normal dar nu cred. Am înțeles și de problemele care pot să urmeze din cauza acestui „urias”, probleme de care nu știam că pot interveni. Vreau să mă las de „sportul” ăsta și de fiecare dată când o să-mi treacă prin minte acest gând am să-mi pun întrebarea următoare: „Ce ar face Iisus în locul meu?” și am să mă gândesc chiar dacă nu mă vede nimeni, El din ceruri de sus mă vede și nu ar face ceea ce vreau eu să fac. Ajută-ne, Doamne, Dumnezeule, să putem birui și învinge acest „urias” cu ajutorul Tău, cum l-ai ajutat și pe David

să-l învingă pe uriașul Goliat, și întoarce-ne pe calea cea dreaptă.

„Intrați pe poarta cea strâmtă; că largă este poarta – și lat este drumul ce duce la pieire și mulți sunt cei ce intră prin el; și strâmtă este poarta – și îngust este drumul ce duce la viață și puțini sunt cei ce îl află”. Matei 7, 13 – 14”.

Persoana nr. 11:

„Am început cu păcatul ăsta absolut oribil la 12 ani. Eu habar nu aveam ce fac, nu conștientizăm. Și pe atunci mergeam la biserică, așa că, din mila lui Dumnezeu, am aflat că e păcat. Păcat mare. Sincer, eu pe atunci nici nu știam cum se cheamă până când am văzut un interviu cu un psiholog într-o revistă „cool”, parcă Bravo. Doamna zicea că... nu contează, nu vreau să citez niște spurcăciuni.

Atunci l-am spovedit. Ei, dar se putea ca Aghiuță să mă lase în pace? Nu se putea. Și iar. Iar l-am spovedit. Și așa de multe ori. De multe ori nu m-am împărtășit de acest păcat din cauza lui, și am regretat enorm, și acum regret. Ultima oară a fost în Postul Adormirii Maicii Domnului. Anul acesta. În post. M-am spovedit greu. Permanent îmi venea să amân spovedania. „Hai că las pe săptămâna viitoare, săptămâna viitoare plec în lună, peste două săptămâni, etc.”

Noroc cu mama, că a văzut că am întârziat cu spoveditul și m-a trimis val-vârtej.

Bun. M-am spovedit. După ce m-am spovedit și m-am împărtășit (De data aceasta m-a iertat părintele și m-a lăsat să mă împărtășesc, probabil că a bătut multe mătânii pentru mine, săracul. Să-i dea Dumnezeu sănătate!), am dormit vreo oră, înainte de slujbă. Era duminică. Am visat numai câini. Câini mari, care se repezeau la mine. Dar era un gard și îi oprea (Sfânta Împărtășanie). Toată săptămâna viitoare am visat numai motocicliști în negru care alergau după mine să mă omoare și nu mă prindeau și scoteau răgete înfiorătoare, preoți îmbrăcați numai în negru (tot diavoli înseamnă) care erau lupi în piele de oaie, cumplit. Nu mai spun despre visele erotice pe care le aveam. Tentațiile când vedeam o fată, încercam să le alung.

Eh, cu mila lui Dumnezeu uite că am făcut două săptămâni și o zi de când m-am împărtășit.

Dar e greu acum, permanent sunt iritabil, am o stare de frică și de rușine care nu se mai termină, sper doar că, trecând timpul, să îmi revin la normal... la copilul care eram înainte de vârsta de 12 ani. Anul în care

diavolul a avut cea mai mare victorie asupra mea. Și apoi, victoriile s-au ținut lanț.

Să ne ajute Dumnezeu, să trecem cu bine peste toate acestea. Pentru că vine vremea să ne pocăim, Judecată este aproape, și ne jucam cu veșnicia. Doamne ajută!"

Persoana nr. 12:

„Dragii mei, citind mărturiile voastre, am realizat încă o dată cât de mult vrea cel viclean să ne murdărească și să ne îndepărteze de Dumnezeu. Și eu m-am luptat cu malahia mult timp și încă mă lupt. M-am și spovedit, și dragostea părintelui m-a ajutat să îmi plec urechea la cuvintele Domnului, și împreună cu El, am scăpat de această patimă o vreme. Însă bineînțeles că cel rău nu m-a lăsat și am mai căzut de câteva ori.

Trebuie doar să cerem putere de la Dumnezeu, și când suntem ispitiți, să ne rugăm și să spunem numele Domnului, iar diavolul va fugi. Din păcate, nu prea reușim să ne împotrivim păcatului din toate puterile. Lumea este plină de sminteli, dar așa cum spunea profesorul meu de religie – ori de câte ori am cădea, să ne ridicăm.

Doamne, ajută!"

CUM SCAP DE PATIMA MASTURBĂRII

Nu mai este niciun secret ca lumea în care trăim astăzi este mai desfrânată ca oricând. Nu are rost să mai dăm vina pe ispitele care ne sunt băgate pe gât în fiecare zi prin reclamele cu îndemnuri sexuale, prin destrăbălarea multor tineri (tinere) și mulți alți factori care stârnesc și întrețin patima desfrâului.

Poate că te afli în această situație de cumpănă, gândindu-te: „Știu că am patima malahiei (masturbării) de 1, 2, 5...10 – 20 ani și vreau să scap de ea. Văd că nu mă lăsa, că mă domina complet încă din copilărie și nu văd, din groapă în care mă aflu, măcar o rază de speranță... sau măcar să știu cât am de străbătut până să ajung la suprafață. Dar vreau să scap cu orice preț”.

Dacă ai ajuns până în acest punct, în care realizezi cât de mult rău ți-a făcut această patimă, cât de mult ți-a schimonosit sufletul, atunci să știi că ții în mână biletul de vindecare din partea mântuitorului Hristos, doctorului sufletelor noastre. Contează dacă

ești dispus să primești vindecarea. Chiar asta este singura problemă. Un singur „Da!” spus sincer lui Dumnezeu, cu toată hotărârea. Nu are rost să te amăgești că vei reuși prin propriile forțe să scapi de această patimă... vei eșua lamentabil... iarăși și iarăși. Singura cale este Hristos. El este Cel care vindeca patima adâncă care mă stăpânește, El este izbăvirea mea. Dar pentru asta trebuie să fac și eu ceva, trebuie ca și eu, în calitate de „pacient” să lupt cu boala.

Pentru că acest păcat l-ai săvârșit în trup, lupta trebuie dusă pe două fronturi, atât fizic cât și sufletesc:

În plan fizic. Evită locurile și momentele în care de obicei cădeai în aceea patimă. Plictiseala și lenea sunt printre cele mai dăunătoare stări care stimulează patima masturbării. Din aceste motive învață să fii harnic și ordonat în activitățile tale pentru a nu lăsa prilej unor astfel de momente „goale” în timpul zilei.

— Șterge toate filmele și fotografiile cu caracter pornografic din calculator și istoricul navigatorului de internet care cuprinde adrese ale site-urilor pe care le accesai pentru conținut pornografic și care te făceau să cazi în păcat. Evită să te uiți la televizor. Eliminarea televizorului din preocupările tale zilnice rezolvă mare parte din această luptă împotriva masturbării.

— Evita să mănânci mâncăruri grase prăjite sau puternic condimentate, pe cât de mult posibil.

— Masa de seară are o importanță covârșitoare în lupta împotriva patimii masturbării, pentru a nu se activa atunci când suntem cei mai vulnerabili, adică noaptea, așa că: nu mânca la ore târzii, cea mai târzie masa să fie la maxim ora 8 seara; nu mânca la masa de seară mâncăruri prăjite, cu grăsimi, sau puternic condimentate, și sub nicio formă cu usturoi. Tot la masa de seară, să nu bei sucuri energizante sau cele care stimulează sistemul nervos (cafea, Cola, Fanta, Sprite, Red-bull etc). Toate aceste feluri de băuturi și mâncăruri excită și stimulează sistemul nervos, care suferind de patima desfrânării, dirijează energia calorică suplimentară tot spre desfrânare.

— Nu mânca pe săturate la masa de seară chiar dacă la început ți se pare greu de făcut lucrul acesta. Chiar dacă vii frânt de foame noaptea acasă, nu mânca pe săturate pentru că patima masturbării este strâns legată de patima lăcomiei pântecelui.

— Mănâncă cu program regulat, de 3 ori pe zi, sau pe cât posibil,

cu variații cât mai mici.

— Nu mânca multe feluri de mâncare la o masă, chiar dacă zici că iei puțin din fiecare. Lăcomia pântecelui te duce tot la desfrânare.

— Nu bea alcool în tot acest timp, pentru că te va ameți și nu vei mai avea putere să te împotrivești dulcii patime a desfrânării.

Celălalt **plan în care trebuie să duci luptă este cel sufletesc**. Pentru că totul izvorăște din suflet, iar ochii sunt fereastra sufletului, trebuie să avem mare grijă unde ne „zburda” privirea și ce lăsăm să pătrundă în noi. Iată câteva sfaturi în acest sens:

— Evită contactul privirii cu persoanele care ne stârnesc această patimă (fete și femei îmbrăcate sumar, sau cu haine mulate, etc.

Dacă este nevoie să mergi cu capul în jos pe stradă, atunci mergi cu capul în jos și nu te rușina dacă vrei cu adevărat să scapi de această patimă. Fă această până ai să te simți mai întărit sufletește.

— Alt aspect sunt gândurile din mintea ta (paza minții). Nu cumva să te gândești, chiar și atunci când îți pare rău pentru ce-ai făcut, la cum ai săvârșit păcatul. Aducerea aminte a păcatelor este parte a pocăinței, dar aducerea aminte despre cum am săvârșit păcatul este lucrarea celui rău care vrea să ne spurce mintea, să ne arunce în deznădejde și să ne piardă.

— Pentru că sufletul a fost stricat de această patimă, și a poftit atât de mult văzând cu ochii, trebuie reparat acest „reflex” atât de rău al imaginației. Cumpără-ți o icoană cu Domnul Hristos și una cu Maica Domnului și privește-o de câte ori ești în casă și te încearcă ispitele. Sfințenia icoanelor și frumusețea chipurilor dumnezeiești lor îți vor curăți mintea, o vor modela și te vei face sănătos.

— Atunci când începi să te aprinzi de poftă și simți că vrei să faci păcatul, strigă tare în inima ta: „*Doamne ajută-mă! Doamne nu mă lăsa să cad!*” Imediat ce gândurile rele apar pe cerul minții, îndepărtează-le de îndată cu o rugăciune scurtă: „*Doamne Iisus, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!*”. Făcând așa, înveți să nu mai cedezi teren vrăjmașului pentru a te ispiti și a cădea în păcat. Și cu cât lupti împotriva gândurilor rele mai devreme cu atât mai ușor vei îndepărta ispită.

— Ține minte că patima masturbării, care până la urmă este patima desfrâului, poate merge mână în mână cu alte patimi pe care le ai și nu le conștientizezi. Cu lăcomia pântecelui merge fără dubii, apoi

poate merge cu violență sub orice formă (jocuri, filme etc), dar de aceasta ai să-ți dai seama probabil în timp. Toate patimile își au izvorul în mândrie, în slava deșartă, în dorința de confort.

— Oricât de obosit ai fi înainte de culcare, să nu treci cu vederea rugăciunea de seară. Fără rugăciunea de seară vei fi ca soldatul care se duce la război fără vestă antiglonț. Iar noaptea știi că diavolul îți dă război. La rugăciune dobândești Harul lui Dumnezeu și te liniștești și această comuniune cu Dumnezeu te va ajuta să scapi de gândurile desfrânate.

— Ia hotărârea fermă înaintea Domnului să nu mai săvârșești păcatul sub niciun chip, și-atunci Domnul te va ajuta să învingi. Chiar dacă nu ai să mai cazi în acest păcat o vreme, să nu te amăgești că ai scăpat de tot. Rădăcinile patimilor ies foarte anevoie din noi. Dar să nu te deznădăjduiești, și oricât de mult ai cădea, ridică-te!

— Spovedania este esențială. Caută-ți un duhovnic bun la care să te poți spovedi și care să-ți îndrume pașii în această luptă, pentru că de unul singur nu vei reuși nimic.

Pune-ți toată nădejdea în Hristos! Dumnezeu ți-a întins mâna, ce mai aștepti?!

CANON PENTRU PĂCATUL MASTURBĂRII

Mulți tineri caută pe internet soluții practice de a renunța la masturbare, sperând să găsească o rețetă „minune” pe care să o urmeze acasă, asemenea unei diete de slăbit rapid. Însă fără un duhovnic totul este sortit eșecului, căci vindecarea vine doar în urma unui tratament personal. Așa cum o carie este îndepărtată doar prin intervenția stomatologului sau o tumoră este extirpată doar prin intervenția chirurgului, tot așa și o patimă profundă ca masturbarea poate fi scoasă din sufletul omului prin puterea de iertare și vindecare pe care preoții au primit-o de la Mântuitorul Hristos.

După ce te-ai hotărât să scapi de masturbare, mergi la un preot și mărturisește-ți păcatele. Spune-i că ai greșit, spune-i de cât timp faci păcatul acesta, și că de acum în colo vrei să nu mai greșești. Părintele te va înțelege și nu te învinovăți, ci dimpotrivă, se va bucura că te-ai hotărât să scapi de toată mizeria din sufletul și trupul tău. După ce ți-ai mărturisit toate păcatele, părintele duhovnic îți va spune că trebuie să

împlinești un canon de pocăință. Canonul diferă în funcție de gravitatea păcatelor și de mărimea patimilor. Canonul de pocăință nu este o pedeapsă pentru păcatele săvârșite. Nicidecum! Canonul de pocăință este medicament duhovnicesc pentru vindecarea sufletului!

Dumnezeu, odată ce am mărturisit greșelile noastre cu părere de rău, ne iartă fără să ceară nimic în schimb. Totuși având sufletul liniștit și împăcat ne vom întoarce înapoi la ale noastre, și vom fi iarăși ispitiți să repetăm aceleași păcate. Dar canonul de pocăință este un tratament prin care în viitor împiedicăm iarăși apariția bolii.

Gândiți-vă la un alcoolic. Într-o seară bea fără măsură și ajunge în comă alcoolică la spital. Medicii îi vor oferi primul ajutor și vor încerca să-l salveze. A doua zi dimineață, cu ajutorul lui Dumnezeu și al medicilor, își va reveni din comă și va fi conștient, iar în 2 – 3 zile se va reface total. Plecând acasă acest om s-a vindecat doar parțial, reușind să-și revină din comă la o stare sensibilă de echilibru pentru că dependența lui față de alcool rămâne aceeași. Prima dată când va avea ocazia va bea din nou. Un astfel de om are nevoie de un tratament de dezintoxicare, are nevoie să-și mărturisească păcatul înaintea lui Dumnezeu și să ceară ajutor pentru a nu mai greși.

Așa este și cu un cel care se masturbează. După ce săvârșește păcatul, muștrările de conștiință îi invadează mintea. Chiar dacă va fugi imediat la preot să-l mărturisească totuși dependența va rămâne, tendința spre păcat este înrădăcinată adânc în inima lui. Canonul este tratamentul pe care Dumnezeu l-a considerat cel mai potrivit pentru acest păcat. Cine-și îndeplinește canonul, luptă împreună cu Dumnezeu pentru a se vindeca.

Putea Dumnezeu să ne scape și de dependență în momentul mărturisirii acestui păcat, dar fără exersarea permanentă a voinței noastre ne-ar încălca libertatea. Dependența e o stare care ține de voința noastră, de libertatea persoanei, de felul ei de a fi, de a exista. Dacă Dumnezeu ne-ar ridica imediat și greutatea dependenței la prima spovedanie ar fi ca și cum El ne-ar fi programat să „vrem” cum trebuie, să facem alegerile cele mai bune. Ori chiar El ne-a oferit libertatea în momentul nașterii noastre, și prin urmare nu o va încălca.

Canonul de pocăință este tratamentul de vindecare pe care noi îl acceptăm în mod liber și conștient. În acest fel facem și noi ceva pentru vindecarea noastră. Dumnezeu ne dă putere, noi îi oferim voință. Noi ne arătăm disponibili și dornici de a ne vindeca, evitând mereu

circumstanțele care ne-ar duce la păcat, iar El ne ajuta secundă de secundă să nu cădem.

Iată care sunt canoanele care vorbesc despre malahie (masturbare):

Canonul 10

Ioan Ajunătorul – Canon pentru malahie

„Cel ce a făcut malahie 40 de zile se pedepsește, cu mâncare uscată hrănindu-se în fiecare zi și făcând 100 de metanii”.

Canonul 11

Ioan Ajunătorul – Canon pentru malahia în doi

„Iar amestecarea cu alții, ca una ce face malahia îndoită, primește epitimia arătată până la 80 de zile”.

Canonul 12

Ioan Ajunătorul – Osânda clericilor pentru malahie

„Iar dacă vreunul dintre cei din cler mai înainte de consacrare a căzut în patima malahiei, nefiind poate îngrijit că numai pentru aceasta se va opri de la preoție, întâi, primind epitimie suficientă, așa să fie la preoție. Iar dacă s-a aprins cu acest păcat după ce va fi primit demnitatea preoțească, pe un an încetând de la aceasta și pedepsindu-se cu epitimiile obișnuite, să se întoarcă la preoție. Dar dacă, după cunoașterea păcatului, a doua oară sau a treia oară ar face aceasta, încetând de la preoție, să treacă în treapta citeților”.

Canonul 13

Ioan Ajunătorul – Canon pentru fapte asemenea malahiei

„Va primi epitimia însă pentru malahie și între femei aceea care s-a sărutat și pipăit cu un bărbat, dar nu a fost stricată”.

Cel ce își îndeplinește canonul de post și mătăanii va simți pe zi ce trece cum nu va mai fi așa puternic ispitit ca înainte, iar voința i se va întări astfel încât să respingă ușor ispitele. Acest canon este și unul de rugăciune, căci în timp ce facem mătăanii spunem: *„Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, iartă-mă pe mine păcătosul!”* E un tratament cu ochii spre Dumnezeu, e o spălare a mizeriilor care au intrat prin ochii noștri cu lacrimile curate ale părerii de rău.

Îndeplinirea canonului aduce și o altă mare bucurie: apariția unei relații personale între tine și Dumnezeu. 100 de mătăanii pe zi

timp de 40 de zile înseamnă 4.000 de „ridicări” din păcat cu ochii spre icoana Mântuitorului. Privirea unei icoane un timp așa îndelungat vindecă, așa cum șarpele ridicat pe toiagul lui Moise, pe care l-au văzut evreii în pustie i-a vindecat de boala lor (Numeri, capitolul 21).

După ce te-ai străduit așa de mult să te vindeci, când te va ispiti diavolul să cazi iar în păcat, îți va părea rău să-ți bați joc de străduința ta și de încrederea pe care ți-a acordat-o Dumnezeu. Curăția la care ai ajuns acum e și datorită ție. Ori dacă 40 de zile ai construit ceva așa frumos, nu te va lăsa inima să dărați totul în câteva secunde.

Canonul de pocăință pentru masturbare este un tratament cu Harul lui Dumnezeu, cu post, cu mătănii, cu înfrânarea trupului, cu ferirea ochilor de a vedea din nou aceleași mizerii din trecut. Gustați din roadele acestui medicament și vă veți convinge. „Gustați și vedeți că bun este Domnul”. Psalmul 33, 8.

Doar preotul poate prescrie acest tratament, doar el vă va spune care este medicamentul potrivit pentru voi. Nu faceți acest canon de capul vostru, fără ascultare, ci mergeți la duhovnic. Cine ia medicamente după pricepera sa slabă, fără prescripția medicului, se poate îmbolnăvi și mai rău.

Mergeți la Hristos, doctorul sufletelor și trupurilor noastre, și el prin preotul Său vă va povățui cum este mai bine.

DEVIAȚIILE SEXUALE SUNT O CONSECINȚĂ A NECREDINȚEI

Până acum 50 – 60 de ani, căsătoria între un bărbat și o femeie era un firesc de la sine înțeles. Astăzi se pare că instituția căsătoriei stârnește controverse la orice discuție între prieteni, și asta pentru că actul sexual a fost mediatizat ca un bun de larg consum, disponibil foarte ușor, prin pornografie, fie ea explicită sau sugerată, iar concepțiile noastre s-au schimbat aproape radical.

Fără exagerare, putem afirma că revoluția sexuală din ultimii ani a produs în societate o mutație psihologică atât de profundă încât, am ajuns să avem altă scară de valori față de bunicii și străbunicii noștri. Deși ei ne-au crescut și ei ne-au educat, am ajuns ca mulți dintre noi să le contestăm valorile morale sub motivația că nu ne mai reprezintă. Așa încât avem aceeași limbă cu înaintașii noștri, aceleași tradiții dar nu mai avem aceleași valori. Într-un cuvânt ne deprădăcinăm unii de alții pentru că nu mai avem aceeași esență.

Că să înțelegem mai bine situația, gândiți-vă că deja ideea „*fiecare copil trebuie să trăiască lângă o mamă și un tată*” este din ce în ce mai contestată, în condițiile în care unele state au legiferat homosexualitatea și chiar adopția copiilor de către astfel de cupluri. Aceasta este consecința omului rupt de Dumnezeu, care vrea să obțină plăcerea cu orice preț: ceea ce ieri era în mod cert o nebunie, astăzi este legiferat la rang de normalitate.

Homosexualitatea în particular și desfrânarea în general, reprezintă o deviație sexuală ca efect al depărtării omului de Dumnezeu. Sfântul Apostol Pavel explică acest lucru în epistola sa către romani:

„... căci deși L-au cunoscut pe Dumnezeu, nu ca pe Dumnezeu L-au slăvit și nici nu L-au mulțumit, ci-n cugetările lor s-au rătăcit și inima lor cea neînțelegătoare s-a întunecat. Zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni și slava lui Dumnezeu Celui nestricăcios au preschimbat-o în asemănarea chipului omului celui stricăcios și al păsărilor și al patrupedelor și al târâtoarelor. De aceea Dumnezeu i-a predat necurăției, după poftele inimii lor, ca să-și necinstească trupurile ei între ei, ca unii care au preschimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și i-au slujit făpturii în locul Făcătorului, Cel ce este binecuvântat în veci, amin!” Romani 1, 21 – 25.

Închinarea romanilor la idoli, la zei confecționați din aur, lemn sau metal, i-a dus în postura de a confunda creația cu Creatorul. Din acest motiv Dumnezeu i-a lăsat să vadă pe propria lor piele consecințele alegerilor pe care le fac, i-a lăsat să-și degenereze trupurile cu desfrânarea, ca unii ce au schimbat adevărul pe minciună.

Așa încât astăzi, precum atunci pe vremea romanilor, gura cu care sărutăm în semn de cinste chipurile părinților noștri sau chipurile nevinovate ale copiilor; gura cu care apreciem, încurajăm și ne declarăm afecțiunea, gura cu care psalmodiem cântece și imnuri înălțătoare ce despietresc inimile, a devenit pentru adepții „toleranței sexuale” organ care s-a coborât la același nivel cu tampoanele și hârtia igienică. Într-un cuvânt nimic mai mult decât un tomberon de gunoi.

Pântecele femeii, care este altarul vieții și casă a noului prunc, a devenit prin vagabondaj sexual și contracepție, un fel de toaletă publică ambulantă. Dosul bărbaților, această groapă a necurățiilor biologice, a ajuns să fie râvnit ca și scăldătoarea porcilor.

Însăși funcționalitatea organismului uman este flagrant

încălcătă, căci biologia definește funcții clare pentru fiecare organ, fie el bucal, sexual sau excretor. Chiar numele lor exprimă funcția naturală pe care o au. Și iată, deși această lege străbate întreaga creație, este încălcată în mod sistematic de cei care și-au făcut din plăcere un idol.

„Pentru aceea Dumnezeu i-a predat unor patimi de necinste; că și femeile lor au preschimbat legăturile firești cu acelea împotriva firii; asemenea și bărbații, părăsind fireasca legătură cu femeia, în pofta lor s-au aprins unii pentru alții, bărbați cu bărbați săvârșind rușinea și primind în ei înșiși răsplata cuvenită rătăcirii lor. Și așa cum ei n-au încercat să-L păstreze pe Dumnezeu în cugetele lor, tot așa și Dumnezeu i-a lăsat la mintea lor cea fără judecată, să facă ceea ce nu se cade, plini fiind de toată nedreptatea, de desfrânare, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de invidie, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de purtări rele; bârfitori, pârători, urători de Dumnezeu, ocărători, semeți, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, nesupuși părinților, nesocotiți, călcători de cuvânt, lipsiți de iubire, lipsiți de milă”. Romani 1, 26 – 31.

Diferențierea dintre Creator și creație este una elementară și ușor de înțeles pentru tot omul care ține cont de rațiune. Dar când ajungi să confunzi și cea mai elementară diferențiere din Univers, diferența între partea masculină și partea feminină, atât de vizibilă în regnul animal, în cel vegetal și în rândul oamenilor, atunci această confuzie are efecte în lanț asupra întregii tale percepții despre viață și lumea în care trăiești. De fapt confuzia Creatorului cu creația stă la baza confuziei sexuale.

De aici înțelegem că *deviația sexuală este doar un efect al necredinței în Dumnezeu, a închinării la idoli și a păcatelor din sufletul nostru*. În societatea de azi închinarea la idoli se identifică foarte ușor cu fuga după plăcerile exacerbate: confortul, sexul, băutura, mâncarea, faima, puterea, mândria și altele. Toate culminează în ateism, starea omului autosuficient, care se consideră propriul lui etalon, deci omul care se închină lui însuși. Și pentru că se consideră propriul lui dumnezeu, el își dă legile după bunul plac, care să-i satisfacă patimile. Altfel spus, legea lui este fărădelegea”.

HOMOSEXUALITATEA POATE FI ȘI O CAUZĂ A ABUZULUI

Am văzut că deviațiile sexuale se nasc în primul rând din

necredință și din pervertirea treptată a sufletului prin păcate. Dar păcatele se mai fac uneori și „fără de voie”, mai ales când omul se naște și trăiește într-un mediu viciat, lipsit de educație și de afecțiune. Gândiți-vă spre exemplu la copiii care se nasc în familii care trăiesc din furat, sau în familii de prostituate, sau în familii care îi abuzează, sau îi abandonează. Ce educație vor primi? Cât vor reuși să distingă binele de rău atâta timp cât nu au avut modele iar sufletul le-a fost mutilat de indiferența și răutatea din jur? Să vă povestesc o întâmplare tristă ca să înțelegeți mai bine ce consecințe are mediul în care trăim asupra unor astfel de suflete.

În urmă cu ceva timp am văzut la televizor un reportaj pe Kanal D în cadrul emisiunii „Draga mea”. Un prieten m-a sunat să deschid repede televizorul și să văd pe cineva cunoscut.

Reportajul descria „povestea de dragoste a doi bărbați”, exact așa s-au exprimat cei doi prezentatori. Când i-am văzut la față l-am recunoscut imediat pe Bogdan, un copil orfan, pe care-l știam de la un centru de plasament din Galați. În reportaj nu erau doi bărbați ci doi copii, doi adolescenți orfani, doi oameni tare necăjiți care n-au cunoscut iubirea părinților.

M-am întristat. Pe Bogdan îl cunosc de când avea opt ani, îi țineam căpșorul între mâini și îl drăgăleam... era un copilaș blând și liniștit. Îl luam aproape duminică de duminică la biserică, și stătea la Sfânta Liturghie până la sfârșit. Era mai grăsunel, mic de statură, cu fața curată și cu pielea catifelată, și mi-era drag, mă jucam cu el. Din câți copii am cunoscut acolo la centrul de plasament, el e printre pușinii pe care-l mai țin minte și asta pentru că mi-a rămas în suflet chipul lui.

Acum, când l-am văzut la televizor am simțit așa o părere de rău, ca și cum mi-aș fi văzut copilul la vârsta maturității într-o stare jalnică.

Bogdan are acum 20 de ani, locuiește în București. A făcut și câțiva ani de închisoare. Acum e liber. E vopsit blond, a slăbit mult și are aceleași probleme la ochi pe care le avea de mic. Totuși, parcă s-a mai vindecat puțin.

În interviu prezentatorul l-a întrebat ce părere au părinții lui despre faptul că el este homosexual. El a mințit povestind cu amănunte cum a reușit să-i zică adevărul mamei, „care a fost foarte surprinsă” și tatălui „care l-a înțeles mai ușor”. Bogdan a fost și este orfan... un copil

neiubit de nimeni, ca mai toți copiii din orfelinat. Un tânăr care n-a primit educație suficientă și nici afecțiune. Un om care s-a dezvoltat așa cum s-a putut, cu ce a văzut în jur, cu ce i-a pus la dispoziție societatea. Bogdan nu are părinți dar nu putea spune asta în fața camerei de filmat.

Interviul era realizat într-un club de gay din București, probabil singurul loc unde acești tineri sunt primiți cu bucurie de cineva. Cu bucurie pentru că nu se feresc să arate că sunt homosexuali pentru că societatea nu le-a oferit nimic, pentru că nu sunt datori nimănui, pentru că fără rușine noi oamenii i-am eliminat la marginea societății.

Acești tineri n-au de cine să se rușineze, sunt foarte deschiși în atitudinea lor, și asta pentru că noi nu i-am ajutat cu nimic. Părinții nu i-au ajutat cu nimic, frații, surorile și toți ceilalți.

Bogdan spunea în interviu că-i plac femeile, doar că nu se simte atras din punct de vedere sexual de ele.

Eu aș zice altceva: fetele nu prea se uită la băieți orfani care n-au niciun ban în buzunar, nicio perspectivă de viață, n-au haine frumoase, n-au educație... n-au aproape nimic. Și din acest motiv copiii din orfelinat cu greu pot încheia prietenii cu tinerii din familii normale.

Totuși motivul definitoriu a fost probabil experiența din penitenciar, acolo unde cu greu scapă cineva neatins de păcatul grav al homosexualității. Chiar dacă te opui, ești forțat să faci asta. Cei mai slabi sunt violați și ajung astfel victime al unui abuz sexual, în fața căruia gardienii nu intervin, iar cei slabi nu fac plângere de frica bățăilor.

După câțiva ani de a fi abuzat în penitenciar ca adolescent, când ajungi în libertate, păcatul deja s-a înfiripat în ființa ta și de bunăvoie îți continui viața de homosexual.

Poate că uneori judecăm prea dur pe cei care au devenit homosexuali, dar nu ne gândim niciodată ce experiențe se află în spatele deciziilor pe care au ajuns să le ia. Nu vreau să-i scuz și să le îndreptățesc păcatul, vreau doar să conștientizăm că acest copil a ajuns homosexual mai mult fără voia lui.

Uitându-ne înapoi, putem analiza lucrurile astfel: Dacă mama lui care l-a născut ar fi știut că ajunge așa, oare l-ar mai fi părăsit?

Dacă îngrijitorii din orfelinat ar fi știut că Bogdan va ajunge în penitenciar și va fi abuzat sexual oare n-ar fi încercat să-i acorde mai multă atenție? Oare n-ar fi încercat să-i vorbească mai mult? Să-i

explice ce e rău și ce este bine?

Dacă noi cei din societate ne-am fi îndreptat atenția mai des față de copii din orfelinate, vizitându-i, luându-i acasă la noi pentru câteva ore sau zile, oferindu-le daruri, ducându-i la biserică în duminici și sărbători, oare Bogdan și cei asemenea lui, n-ar fi fost astăzi alți oameni?

Homosexualitatea pentru Bogdan este un grosolan abuz, pe fondul unei copilării lipsite de afecțiunea părintească. Bogdan a ajuns așa și din cauza mea, din cauza noastră.

Suntem indiferenți. Ne doare sufletul doar pentru ale noastre. Rar ne gândim și ceilalți.

La judecată e foarte posibil ca Dumnezeu să ne tragă de mânecă și pentru lucrurile bune pe care am fi putut să le facem dar nu le-am făcut. Homosexualitatea este uneori și un refugiu în fața indiferenței și urii pe care o arată lumea.

DUMNEZEU ȘI HOMOSEXUALII PE TABLA DE ȘAH A ISTORIEI.

Știm că homosexualitatea și lesbianismul sunt o realitate socială încă din cele mai vechi timpuri, dar nici vechimea și nici popularitatea lor nu le îndreptățesc acceptarea, căci deviațiile sexuale sunt practici împotriva naturii umane.

Numai că oamenii, de la o generație la alta, au prostul obicei să creadă că istoria începe cu ei. Uită tot sau șterg toată experiența înaintașilor, și vor ca lumea să fie după placul lor. De aceea, în ignoranța și mândria lor, unii s-au crezut mari revoluționari ai omenirii! Marx, Lenin, Stalin, vă sună cunoscuți?

Așa și astăzi, mai-marii Uniunii Europene se cred dumnezeii normelor sociale și morale, trasând „linii directoare” și emițind „pachete de legi” prin care aceste deviații să fie legiferate de statele membre și acceptate de toți cetățenii. Dar se lovesc încă de vechea așezare creștină a Europei, de mentalitatea tradițională a oamenilor, luată în batjocoră ca „medievală”. De aceea, caută să ne reeduce pe toți cei încă lucizi și totodată să ne constrângă legislativ prin fluturarea „drepturilor omului”, această evanghelie a omului modern, care crede că are numai drepturi față de el, dar nu și obligații față de Dumnezeu, Făcătorul său. Și vor aceștia să ne schimbe, prin pași mărunți, Evanghelia Dreptății cu legislația păcatului. Nu se mai vrea a fi Hristos

lumina lumii ci Uniunea Europeană.

Ca și comuniștii de ieri, n-au luat aceștia aminte că pe tabla de șah a istoriei își joacă partida veșniciei împotriva lui Dumnezeu. Dar, pentru iubirea de oameni cu care suntem datori toți creștinii, le aducem aminte, ca să ia aminte:

Au căzut primii oameni într-un simplu păcat și în a doua generație deja crima a fost experimentată între frați. Nu știm precis când a început și practicarea deviațiilor sexuale dar știm că abia ce prinseseră a se înmulți oamenii și deja patimi grele stăpâneau inimile lor: *„Și a căutat Domnul Dumnezeu spre pământ și iată era stricat, căci tot trupul se abătuse de la calea sa pe pământ”* Facerea 6, 12.

Înțelegem de aici că e foarte posibil ca și homosexualitatea să fi fost încă de atunci un obicei, atâta timp cât ea este o abatere a trupului de la calea naturală.

Așa încât văzând Dumnezeu că *„răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele”* a hotărât ștergerea acestui rău social generalizat, prin extincție: *„Sosit-a înaintea feței Mele sfârșitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptățile lor, și iată Eu îi voi pierde de pe pământ”*. Facerea 6, 13.

A pierit toată omenirea de atunci, toți criminalii, toți hoții, toți perversii în afară de Noe și familia lui, singurii oameni drepecți de atunci. Și s-a ridicat potopul de ape după aproape un an, dar imediat după el a făcut Dumnezeu acest legământ cu Noe: *„Iată, ca semn al legământului, pe care-l închei cu voi și eu tot sufletul viu ce este cu voi din neam în neam și de-a pururi, Pun curcubeul Meu în nori, ca să fie semn al legământului dintre Mine și pământ. Când voi aduce nori deasupra pământului, se va arăta curcubeul Meu în nori, și-Mi voi aduce aminte de legământul Meu, pe care l-am încheiat cu voi și cu tot sufletul viu și cu tot trupul, și nu va mai fi apa potop, spre pierzarea a toată făptura. Va fi deci curcubeul Meu în nori și-l voi vedea, și Mi voi aduce aminte de legământul veșnic dintre Mine și pământ și tot sufletul viu din tot trupul ce este pe pământ!”* Facere 9, 12 – 16.

Deci curcubeul, acest minunat fenomen meteorologic, nu este vechi „de când lumea și pământul”, ci e vechi de la Potop încoace. Și el e semnul împăcării dintre Dumnezeu și oameni, dar și lecție scrisă pe cer, de aducere aminte pentru luare-aminte: să nu ne abatem de la cale!

Între timp au uitat oamenii de potop, trecându-l în categoria miturilor, deși arca lui Noe a fost găsită, și e dovadă arheologică de necontestat.

Au uitat oamenii și de însemnătatea curcubeului dar nu și diavolul, marele anarhist al creației, marele manipulator al omenirii. Și în vreme ce anarhiștii sexuali de astăzi se amăgesc că steagul lor în curcubeu este simbol al toleranței în diversitate, diavolul, cel care îi stăpânește, sfidează prin ei legământul lui Dumnezeu cu omenirea: *„Nu vrem împăcarea cu Tine! Ne-ai creat bărbat și femeie? Ei bine, noi vrem bărbat cu bărbat! Ne-ai creat bărbați? Ei bine, noi vrem să fim femei! Nu vrem ordinea ta! Pleacă din sufletele și din trupurile noastre! Ba mai bine pleacă și din întreaga lume!”*

Și-atunci, Dumnezeu este nevoit să facă din nou ordine cu de-a sila în creație așa cum a făcut cu Sodoma și Gomora: *„Atunci Domnul a slobozit peste Sodoma și Gomora ploaie de pucioasă și foc din cer de la Domnul și a stricat cetățile acestea, toate împrejurimile lor, pe toți locuitorii cetăților și toate plantele ținutului aceluia”*. Facere 19, 24 – 25.

Acesta este răspunsul lui Dumnezeu la încăpățânarea în păcate strigătoare la cer. Mergeți în excursie astăzi pe malul Mării Moarte și vedeți cenușa rămasă de la cetățile homosexualilor, convingeți-vă singuri de roadele acestui păcat. Sunt atâtea dovezi științifice despre existența acestor cetăți. Se fac atâtea pelerinaje în acel loc. E ceva unic pe pământ, totul e fără viața, cenușă și praf...

Poate că acum inima vă este străbătută de această tulburare: Nu este Dumnezeu prea dur? Sau poate chiar rău, plin de răzbunare?

Dar să ne gândim puțin. Este stomatologul rău că scoate măseaua măcinată cu totul de carie? Este rău chirurgul care extirpă tumoarea canceroasă din corp? Este rău ortopedul care amputează piciorul cangrenat al pacientului?

Nu, niciunul dintre aceștia nu fac un rău, ci prin eliminarea dureroasă a unei părți iremediabile, aduc un mare bine întregului organism, însănătoșindu-l. Scoate stomatologul o măsea stricăta dar salvează dantura. Taie chirurgul organul tumorat dar salvează omul de la moarte.

Tot așa și Dumnezeu, Părintele și Doctorul omenirii, a scăpat omenirea de infecția Sodomei și Gomorei. Și o va face din nou, ori de câte ori va fi nevoie, fără să se împiedice de legi sau organisme

internaționale.

Ascultați ce sentință a dat Hristos, Stăpânul lumii, tuturor celor care nu s-au îndreptat prin pocăință: *„Și tu, Capernaume: N-ai fost înălțat până la cer? Până la iad te vei coborî. Căci de s-ar fi făcut în Sodoma minunile ce s-au făcut în tine, ar fi rămas până astăzi. Dar zic vouă că pământului Sodomei îi va fi mai ușor în ziua judecății decât ție”*. Matei 11, 23.

Întrebăm iarăși: Este Dumnezeu răzbunător? Dar nu El îi așteaptă pe toți păcătoșii în Biserică spre vindecare! Cine oprește mincinosul de la adevăr? Cine oprește hoțul de la corectitudine? Cine oprește bețivul de la cumpătare? Cine oprește pe homosexuali de la îndreptare? Iată, preoții îi așteaptă la taina spovedaniei, la vindecarea de patimi. Noi înșine îi chemăm în Biserică, acest spital duhovnicesc ai cărui doctori de suflete și taine sfințitoare nu dau greș niciodată. Nimeni nu aruncă cu pietre în ei, nimeni nu-i discriminează ci ei înșiși se incriminează cu persistența împotriva propriei lor firi căci iată, în vreme ce Dumnezeu ne cheamă la unitate în diversitate, LGBT militează pentru pentru diversitate în perversitate.

Nici nu și-au revenit bine Europa și Asia din însângera revoluție proletară, că astăzi se grăbesc fiii lor neo-marxiști să instaureze revoluția sexuală.

Desigur, nu știm care va fi evoluția vremurilor dar avem datoria să nu lăsăm ca această țară să fie sodomizată! Prin mărturisirea noastră putem îndrepta lucrurile și oamenii.

ÎNDRĂZNIM SĂ MĂRTURISIM

Am văzut până acum că omul care umbră după plăceri fără măsură se poate dezumaniza treptat, până la stadiul animalelor iraționale sau chiar mai rău. Am văzut și cât de tulbure este contextul vremurilor de astăzi. Dar tot omul, indiferent de păcatele sale și de vremurile în care trăiește, este cel care poate împlini în el frumusețea sfințeniei.

E adevărat că parcă în ultimul timp sunt din ce în ce mai mulți tinerii care se adună la un pahar de veselie și se laudă cu ultimele performanțe sexuale sau își etalează CV-ul experiențelor sexuale tot așa cum și pugiliștii își etalează centurile câștigate atunci când intră în ring. Nu numai că păcatul nu-i mai rușinează dar le dă și grosolănia de

a-l vesti în gura mare, ca o stare înaltă, vrednică de a fi dorită.

Și în vreme ce tinerii curați sufletește sunt din ce în ce mai puțini și mai complexați de propria lor stare, adesea deznădăjduiți, ne grăbim să venim în aceste vremuri de grea ispită cu exemplul unui tânăr genial al vremii sale: Iosif, fiul cel mai mic dintre cei doisprezece fii ai patriarhului Iacob.

Trădat de frații săi din gelozie, căci era cel mai iubit dintre ei, este vândut unor negustori care se îndreptau spre Egipt. La rândul lor, aceștia îl dau de vânzare lui Putifar, unul dintre dregătorii faraonului. Așa ajunge Iosif rob în țara Egiptului.

Numai că tinerețea lui Iosif nu era una a șovăielii și a neștiinței ci a credinței, a dreptății și a iscusinței, așa încât văzându-i Putifar corectitudinea și capacitatea organizatorică, îi acordă toată încrederea și îi dă toată gospodăria pe mână.

Toate s-au așezat neașteptat de bine dar la un timp, pentru că Iosif era *„era bine făcut la trup și frumos la chip”* Facere 39, 6, soția lui Putifar se gândise să-l câștige la pat. Așa încât, cu vorbe dulci, îi făcu această propunere de *„nererefuzat”*, care străbate fantezia multora dintre tinerii de astăzi. Numai că la auzul acestor vorbe Iosif face un lucru ce ar părea nebunie pentru acești tineri. Ascultați cum vorbește un bărbat adevărat:

„Dar el n-a vrut; dimpotrivă, a zis către femeia stăpânului său: «Dacă, datorită mie, stăpânul meu nu duce grijă de nimic în casa lui, dacă pe toate câte le are le-a dat pe mâna mea, dacă-n casa aceasta nu-i nimeni mai mare decât mine și de la nimic nu sunt oprit fără numai de la tine – pentru că ești femeia lui –, cum să-i fac eu lui un astfel de rău și să păcătuiesc în fața lui Dumnezeu?»” Facere 39, 8 – 9

Ce spui acum? Că numai un prost sau un nebun ar putea refuza așa ceva? Cum adică? Tânăr, frumos, fără vreo obligație sentimentală, ba poate și muncit în trup de ghimpele plăcerii și totuși să refuze o partidă de amor pe care oricum nu ar fi aflat-o nimeni?

Dar mai ascultă încă odată: *„Cum să-i fac eu lui un astfel de rău și să păcătuiesc în fața lui Dumnezeu?”*

Iată, Dumnezeu este singura rațiune prin care facem distincția dintre bine și rău, El este motivația dreptății și doar din credința în El se naște puterea de a învinge ispita. De aceea „prostul” și „nebulul” sunt tocmai aceia care spun în sinea lor că nu-i Dumnezeu care să vadă și să-i tragă la răspundere de faptele nedrepte.

O! și să nu credeți că Iosif a biruit această aprigă ispită o singură dată! În fiecare zi femeia aceasta a cărei inimă plesnea de pofta împreunării îl ademenea cu dulcegării, încercând să-l convingă, dar el cu îndelungă răbdare îi explica nedreptatea cerută și de fiecare dată i-a întors spatele.

Așa încât într-o bună zi, venind Iosif pentru treburile casei, femeia îl apucă strâns de haină și îi zise pentru ultima oară: „culcă-te cu mine” Facere 39, 12.

Dar văzând Iosif tupeul femeii adulterine și zădărnicia cuvintelor sale, își lăsă haina în mâinile ei și fugind, a ieșit afară.

Iată o altă minunată lecție de înțelepciune! Când vede că ispita este de neclintit, dreptul fuge din calea ei! Nu se mai ia la vorbă cu ea, nu încearcă să o mai convingă pe femeia desfrânată de nebunia ei, ci pur și simplu fuge.

Și cu toate că răutatea i-a fost biruită de atâtea ori de curăția și răbdarea lui Iosif, femeia aceasta nu se rușinează nici în această ultimă clipă ci din orgoliu rănit caută să se răzbune așa încât îl acuză pe Iosif de propria ei nebunie, atunci când dă ochii cu soțul pe care căuta să-l înșele: „*Slugoiul evreu, pe care tu l-ai adus la noi, a venit la mine să-și bată joc de mine și mi-a zis: Am să mă culc cu tine!*” Facere 39, 17.

Și ca să vezi ce înseamnă prostia omenească, s-a aprins Putifar de mânie la tânguiriile mincinoase ale soției și l-a întemnițat pe Iosif pentru ceea ce astăzi legislația numește tentativă de viol. Dar credeți că nedreptatea aceasta nu se întâmplă și astăzi? Credeți că cel desfrânat nu-l vânează și astăzi pe cel feciorelnic? O, și încă cât de mult!

Uitați-vă în jur să vedeți câți băieții versați ademenesc cu romantismul fetele curate, pentru a le mânji cu patima lor după care, ca supremă dovadă a „iubirii”, le trântesc brusc papucii. Vedeți și câte fete cu frumusețea amăgitoare profită de naivitatea băieților sinceri, dându-le un strop de plăcere dar furându-le demnitatea și tinerețea pentru fițele lor. Priviți cu câtă răutate sunt bârfite fetele care au refuzat propunerile sexuale ale împătimiților. Uitați-vă cum băieții feciorelnici sunt considerați niște timorați sentimentali până și de căsnicii lor botezați creștini dar cu totul necreștini în fapte. Te uimește denigrarea care există față de ideea de feciorie până la căsătorie.

În toate liceele și în toate anturajele vezi acest război duhovnicesc în care cei pătimiși caută să-i convingă pe cei curați de

„binefacerile” vagabondajului sexual, așa cum femeia desfrânată a căutat să-l întineze pe Iosif pentru pofta ei. Și dacă nu reușesc aceștia să-și împlinească pofta inimii, se răzbună cu bârfa, cu răutatea aruncată gratuit asupra celui virtuos. Și explică Hristos Domnul de ce se întâmplă așa: *„De vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte de voi M-a urât. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este-al ei; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea vă urăște lumea”*. Ioan 15, 18 – 19.

Dar dacă te simți hăituit de ispite, însingurat și uitat precum Iosif în temniță, i-a aminte cum Dumnezeu l-a scos pe acesta din cea mai grea încercare a vieții, făcându-l omul de încredere al faraonului. N-a răbdât dreptul în zadar ci în chip minunat, pentru că și-a întrebuintat la timp talantul său, ajunge să conducă întreg Egiptul iar la vârsta de 30 de ani se căsătorește cu Asineta, o femeie după inima sa, cu care va avea nouă copii Facere 46, 27. A trăit demn până la sfârșitul vieții sale și, spune Evanghelia, a văzut pe urmașii fiilor săi până la al treilea neam.

Să recapitulăm: Iosif cel feciorelnic ajunge rob în țara Egiptului, apoi administrator de proprietate, după care pușcăriaș iar mai apoi îl proslăvește Dumnezeu cu funcția echivalentă primului-ministru de astăzi. Îi întoarce Dumnezeu și posibilitatea de a răsplăti fraților săi cu aceeași monedă cu care ei i-au pus la cale uciderea, dar Iosif le iartă răutatea așa cum Hristos Domnul și-a iertat dușmanii încă fiind pe cruce.

Iată cum în viața acestui tânăr drept se petrec atâtea răsturnări de situație! De la o frumoasă copilărie viața îl maturizează cu dezamăgirile ei, apoi îl înalță un pic după care îl coboară cu nedreptate strigătoare la cer, ca în final să strălucească până la sublim. Dar în niciuna din condițiile vieții lui, Iosif nu a dezertat de la credință, ci a mărturisit cu bărbăție dreptatea lui Dumnezeu. Și iată, dreptul Iosif ne învață până astăzi că bărbăția nu înseamnă să fii cool ci înțelept, nu șmecher ci drept, nu stilat ci smerit; nu cu abdomenul plat ci înfrânat, nu cu bicepsul definit ci cu mâna milostivă, nu cu pielea depilată ci neatinsă de pofta vinovată. Iată, asta înseamnă să fii feciorelnic.

Asemenea lui Iosif, îndrăznim și noi să mărturisim cu bărbăție că fecioria este normalitatea pe care Dumnezeu a rânduit-o pe drumul căsătoriei dintre bărbat și femeie, că ea nu este a „complexaților”, a

„rataților sentimental” și a „speriaților de bombe” ci este a celor râvnitori, ostenitori și cucernici, într-un cuvânt a celor îndrăzneți întru sfințenie.

Luăm aminte și la cuvintele Mântuitorului Hristos care nu a dat omenirii posibilitate de indiferență sau neutralitate față de El ci ne-a despărțit tranșant cu aceste cuvinte: *„Pe cel ce Mă va mărturisi pe Mine în fața oamenilor, îl voi mărturisi și Eu în fața Tatălui Meu care este în ceruri; dar de cel ce se va lepăda de Mine în fața oamenilor, de acela Mă voi lepăda și Eu în fața Tatălui Meu care este în ceruri”*. Matei 10, 32 – 33.

Așa încât îndrăznim să mărturisim! De aceea așternem în continuare firava noastră experiență a virtuților dar și pe cea a căderilor, recunoscându-ne aspirațiile dar și temerile, toate în cuvinte simple, fără pretenții de oratorie. Și poate că citindu-ne, unii ne vor considera niște idealisti rupți de realitate, niște păcăliți de povești pentru adormit copiii sau chiar mai rău. Dar mărturiile noastre sunt sincere, intenția dezinteresată și inimile apropiate de toți tinerii care, indiferent cât rătăcesc acum, simt în adâncul lor că omul nu este o frunză-n vânt ci *scânteie din Veșnicie*.

CAPITOLUL 2

MĂRTURII ALE FETELOR DESPRE FECIORIE

1. Maria: „Băieților nu le plac fetele «începute», vor ei să le descopere în toate privințele”.

E atât de trist că se promovează într-un stil acerb ideea relațiilor intime înainte de căsătorie, ca și cum ar fi normale! Am ajuns în anul doi de facultate la medici, având niște probleme de sănătate mai serioase, și am constatat că aceștia râdeau de mine că am rămas atât de „învechită”, încât să îmi păstrez fecioria. De altfel, au avut chiar curajul să mă întrebe dacă am o problemă de adaptare în București (eram venită la facultate, acum am serviciul aici).

Nu consider că a nu fi avut relații cu un băiat e ceva cu care ar

trebui să mă laud, consider că e ceva normal. Anormal este să vezi în acest lucru un viciu și o problemă și să vezi desfrânarea ca pe o normalitate.

Trist este că acești oameni care judecă astfel nu se gândesc la consecințele acestor fapte de desfrânare. Nu știu care ar fi consecințele fizice (deși cred că riscurile sunt destul de mari: boli venerice, SIDA etc.), dar mă gândesc la consecințele în plan sentimental. Destul de probabil sunt oameni care nu au vieți fericite, căsnicii reușite, copii minunați, de au ajuns în acest stadiu de falsă moralitate.

Cunosc cazul unei mame care toată viața a vorbit copiilor ei numai cuvinte de desfrânare, iar tatăl a umblat pe la multe femei. Copiii sunt niște ratați. Cred că vă dați seama că aceste patimi au început înainte de căsătorie și, evident, nu s-au oprit atunci când a avut loc căsătoria, pentru că acei părinți nu conștientizează nici acum ca acestea sunt probleme grave.

Nu știu cum sunt alte fete, însă cred că toate avem o mare sensibilitate, deși nu toate o recunoaștem, dar nouă nu ne face deosebită plăcere să avem relații. Dar, pentru că ne e teamă să nu rămânem singure, pentru că ne e teamă că nu vom mai fi plăcute de prieten, pe care suntem destul de naive să îl considerăm ca fiind singurul sprijin, unele acceptăm să facem acest pas. Îți trebuie puțină tărie de caracter să refuzi acest lucru, dar eu cred că merită.

Cred că băieții de pe acest site pot confirma că lor nu le plac fetele „începute”, vor ca ei să aibă plăcerea să le descopere în toate privințele. Cu cât noi fetele cedăm mai repede, cu atât scad șansele noastre să ne căsătorim pentru că până la urmă acesta e scopul pe care îl urmărim, nu? Căsătoria. Cu cât cedăm mai greu, cu atât vom fi mai „ispititoare” pentru băieți, căci vom fi castele greu de cucerit, iar băieților le plac provocările.

Primele și singurele lucruri pe care mi le-a spus vreodată tatăl meu despre băieți au fost acestea: *„Să nu te prind că cedezi pentru că băieții sunt nesimțiți și nu te vor mai lua de soție. Se vor juca cu tine și atât, dar vor alege tot o femeie de casă”*. Acum nu cred că toți băieții sunt nesimțiți (să mă ierțați!), dar dacă aceste cuvinte au venit de la un bărbat, în afară de partea cu *„băieții sunt nesimțiți”*, am considerat că trebuie să dau crezare acestor cuvinte. Și cred că tatăl meu a avut foarte mare dreptate. Singurul sprijin pe care îl avem, fetelor, este Hristos și nu așa-zisul prieten care de multe ori ne și părăsește pentru

că nu îl interesează persoana noastră, ci patima și egoismul lui. E foarte urât să fii tratată ca obiect și nu ca persoană, cu sentimente și sensibilitate, așa cum o face Hristos. El ne poate ajuta să întâlnim pe Făt Frumos cu adevărat, nu unul închipuit. Dacă băiatul nu pricepe că trebuie să nu aveți relații cu el până la căsătorie, înseamnă că, bietul de el, e atât de împătimit în desfrânare încât nu va putea ține o familie.

Până la urmă, fetelor, cu toate ne dorim o familie, dorim stabilitate, nu vrem să fim rănite. Dacă un băiat cedează la un astfel de test înseamnă că nu va fi capabil să treacă prin războiul și chinurile căsniciei iar căsnicia, destul de probabil va eșua. Dacă mai apar și copii, consecințele sunt cu atât mai tragice. Numai dacă ne uităm la viața vedetelor, care se căsătoresc în cinci zile și se despart în trei zile, ar trebui să ne fie exemple suficient de concludente că e mai bine să ne păstrăm fecioria până la căsătorie.

Dacă Hristos ne roagă să nu facem acest lucru e numai și numai pentru faptul că nouă nu ne va fi bine, nu pentru că El ne pedepsește, ci pentru că El, fiind atotștiutor, tot ce a făcut, a făcut bine. Orice altă cale duce la consecințe foarte neplăcute pentru noi. Și pentru că Hristos e iubire, pentru că ne e tată, nu ar putea să ne vadă suferind, i s-ar rupe inimă, am mai bate niște piroane în El. Normal că ne roagă să nu ne facem rău și să nu ne autodistrugem. Orice părinte care ține la copiii lui ar face asta, cu atât mai mult o face Hristos, care e dragoste desăvârșită.

Doamne, ajută! Zâmbesc, deci exist!

(Maria)

2. Cristiana: „Am făcut «marele pas», cu prietenul meu”.

Mă întorsesem în Biserică de un an. În clasa a 12-a m-am spovedit iarăși, după trei ani în care m-am revoltat „împotriva” lui Dumnezeu, până am ajuns la o profundă depresie și anxietate de care am început să mă vindec abia în clasa a 12-a. Dar vrăjmașul, nedorind să mă scape din ghiarele sale, mi-a pus multe și dureroase bețe în roate, în acel an, și abia am scăpat cu viața la propriu, când am ajuns la facultate și am schimbat mediul.

Însă, în suflet mi-au rămas anumite resentimente față de

„vrăjmașii văzuți”, oameni pe care acum îi compătimesc pentru că îmi dau seama că au fost doar instrumente în mâna celui rău, și inclusiv față de Bunul Dumnezeu, pe care îl învinuiam în ascuns și încă pe față uneori, pentru că mi-a dat să cunosc atâta suferință – pentru care acum sincer vă mărturisesc că nu știu cum să-l mulțumesc...

Și pentru că în sufletul meu era o presiune foarte mare, dar și din cauză că am fost o „cutezătoare” în viața mea, am făcut „marele pas” cu prietenul meu – pe care nu-l cunoșteam de foarte mult timp, și pe care îl iubeam mai mult ca pe un prieten. Poate de aceea am simțit și o mare vină, pentru că în perioada următoare am simțit că mi-am făcut un mare rău nu doar mie, ci și unei alte persoane. Paradoxul a fost, poate că, mai puțin m-am simțit eu folosită (de obicei fetele se simt astfel), cât am avut conștiința foarte încărcată că am făcut cel mai mare rău pe care aș fi fost în stare să-l fac unei persoane.

Și aceasta pentru că gravitatea consecințelor acestui păcat (aproape la fel de mare cu cel al uciderii) este o realitate și asta o cunosc toți cei care au avut curajul să recunoască această stare de lucruri și s-au întors, mai apoi, prin pocăință.

Vreau să vă povestesc câteva experiențe sau mici revelații care mi-au schimbat pentru totdeauna viața, nemaifiind în stare să mă mint nici dacă țineam neapărat.

În dimineața în care a plecat prietenul meu și am rămas singură, am privit la icoana Mântuitorului, și am căzut în genunchi aproape trasă de o putere din mine și de chemarea lui Dumnezeu, de vocea Lui din conștiința mea, care era mai vie ca niciodată. Am început atunci să plâng cu isterie, pentru că până în acel moment eu ignorasem voit, deși știam „în teorie”, faptul că ceea ce voi face este păcat – iar acum simțeam o mare durere pentru că a trebuit să cad, ca să simt și să înțeleg că este adevărat.

Și cel mai mult mă durea pentru că atunci am conștientizat că L-am rănit cel mai mult pe Dumnezeu, prin neascultare și dorindu-mi să mă răzbun astfel pe El pentru că m-a lăsat să sufăr un an de zile...

Deci a avut loc „Trezirea” și atunci când mi-am dat seama că nu m-am răzbunat deloc pe El, ci toată răzbunarea s-a răsfrânt în cele din urmă numai asupra mea... pentru că mi-am dorit acest lucru, iar acum că l-am săvârșit, urma să-l trăiesc până la capăt, cu toate consecințele și pentru toată viața.

Intensitatea adevărului din aceste descoperiri a crescut atunci

când, înainte să am eu intenția să-i cer iertare pentru grozăvia pe care mi-am dat seama că am făcut-o, Domnul mi-a arătat că El deja m-a iertat – o dată pentru totdeauna! Atunci când a murit pe Cruce pentru mine, și pentru toți oamenii.

Asta a fost cel mai dureros pentru mine, când am aflat infinita milă a lui Dumnezeu, față de infinita răutate și nebunie a noastră. Mai urma numai să-mi port și eu crucea și să-mi duc canonul pe care știam că o să-l primesc ca tratament pentru vindecarea efectelor răului. În acel moment, în care nu mi s-a descoperit numai, ci însuși glasul Domnului mi-a spus toate acestea – în conștiința mea, străpunsă de puterea Adevărului – am conștientizat prezența unei puteri satanice.

Satana însuși, îndrăznesc să cred și să mărturisesc, pe care l-am auzit (nu cu urechile trupești, vă dați seama) râzând, cu o satisfacție demonică, de căderea mea! Și atunci mi-am dat seama că mă biruise și că satisfacția infinită a lui, în acel moment, era că m-a putut îndepărta pentru o bună perioadă de timp, de Sfântul Trup și Sânge al Domnului – pe care recunosc că înainte de a cădea în acest păcat, nu l-am prețuit atunci când mă împărtășeam de El.

Bineînțeles, a urmat că am ajuns iarăși la scaunul spovedaniei, am primit canon, și am suportat tot ce-a urmat: „plata” păcatului, cu vârf și îndesat... Și prin asta nu mă refer că mi s-a întâmplat cine știe ce, vreo pedeapsă, cum s-ar aștepta credincioșii „populari”, dar realitatea a ceea ce trăiam a fost atât de dureroasă, încât nu mai era nevoie să „plătesc” prin vreun necaz.

Acum mă împărtășesc din nou, și mă vindec cu fiecare părticică din Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului, a Căruia putere mi-a redat și schimbat viața. Un prieten bun mi-a spus că, după roadele faptelor noastre se va dovedi dacă fapta aceea a fost spre folosul nostru. Bineînțeles că dacă ar fi să mai iau odată o asemenea decizie, nu aș repeta greșeala pentru care mi-am spart capul, la propriu, de câte ori mi l-am dat de pereți. Dar, vă mărturisesc că, pentru ceea ce am cunoscut și știu acum – cu prețul a ceea ce am trăit, adică iadul – mă bucur că Dumnezeu m-a făcut să-L cunosc mai mult, și mi-a devenit mai apropiat, abia după ce am „mușcat” din iad... cu pofta și nebunia cu care și Eva a mușcat, în neștiința ei, din fructul oprit. Sper să nu smintesc pe nimeni, dar uneori mă „bucur” pentru că am căzut, deoarece, dintre consecințe, una a fost și cunoașterea lui Dumnezeu prin Bunătatea și Mila Lui nemăsurate, dăruite în aceste condiții.

Iar în prezent, celor care m-ar putea compătimi, și nu numai, le pot mărturisi cu mâna pe inimă, că acum am ajuns să mă pot bucura mult mai mult și mai în Adevăr, decât m-aș putea întrista, pentru că bucuria iertării primite de la Domnul este mai puternică și infinit mai mare decât tristețea și deznădejdea cunoscute prin păcat!

Tuturor care au trecut prin cele ce am trăit eu, băieți și fete, le mulțumesc pentru onestitatea de a privi lucrurile în față, și pentru curajul de a cere iertare Domnului, și de a se întoarce, prin pocăință, la Iubirea Lui necondiționată! Poate, cu adevărat, cum spunea cineva, *„s-ar părea că lui Dumnezeu îi plac mult oamenii aștia păcătoși, dar păcătoși, nu așa! Cu căldiceii nu se prea împacă...”* Asta nu înseamnă, nicicum, să fiți păcătoși ca să simțiți iubirea Domnului.

Vă doresc tuturor să aveți șansa vieții la propriu, de a sta în fața duhovnicului, de a auzi glasul plin de nemăsurată milă a Domnului, și de a plânge în fața acestei blândeți nemăsurate și de neînchipuit și a iubirii sale (și a paradoxului de a fi primiți cu iubire pentru păcatele de moarte), care vă va face să vă stea mintea-n loc la propriu, și vă va câștiga inimile, oricât de multe păcate ați fi făcut. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți! Rugați-vă și pentru mine, păătoasa, Cristiana!

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păătoasă! Amin!

(Cristiana, 21 ani)

3. Nicoleta: „Am spus: «Nu sex» pe motiv religios, teama de păcat și iad”.

Oameni buni, ce pot să zic, sunt foarte interesante aceste discuții mai ales pentru noi tinerii. Am aproape 19 ani și îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a întărit să nu pic la insistențele foștilor mei prieteni de fiecare dată când îmi făceam un prieten. Nu trecea nici măcar o săptămână sau două că începeau să îmi bată aporouri să mă culc cu el, iar unii mi-au zis asta în față direct.

Nu acceptam și alegeam să mă despart de ei... deși la ultima relație a fost destul de greu să mă despart. Aproape că m-a convins să mă culc cu el, voiam să mă risc să îl iau la mine acasă. Hm! „La mine acasă” ... fals... de fapt în casa părinților mei... să mă ofer pe tavă așa

cum dorea, dar mă reținea totuși faptul că nu era așa atent cu mine.

Mă trata cu indiferență iar în timp am observat că nu era indiferență la el ci nesimțire intenționată așa că am pus punct relației cu el iar la scurt timp mi-a mărturisit că el avea prietenă care îi oferea tot ce își dorea, dar ea fiind plecată din oraș la o facultate nu mai era lângă el să îi facă toate poftele la orice oră, și a început să facă tot posibilul să mă cucerească pe mine, crezând că sunt o vagaboantă la fel ca toate fetele pe care le cunoaște el.

Un alt motiv pentru care am spus „*Nu sex!*” a fost motivul religios, teama de păcat și iad, onoarea familiei. Și dacă zic onoare poate mulți se vor gândi că sunt vreo fată de cine știe ce bogătaș și cucoană. Nu. Fals! Am părinții normali, nu prea credincioși din păcate, suntem oameni ce trăim în zona rurală, pur și simplu normali.

De multe ori mai vorbesc cu colegele mele și s-a ajuns la concluzia că am rămas singura fată virgina din clasă... și cum până în clasa a 12-a mă îmbrăcam foarte ciudat pentru că îmi place muzica rock, toți mă considerau diferită... dar acum mă îmbrac normal și spunându-le colegelor mele că eu sunt încă virgină... am preferat să spun eu singură: „*Tot diferită de voi am rămas*”... așa mi-a plăcut mie să fiu mereu, mă simt mândră de mine.

Am avut gândul de a păcătui dar la fel ca restul creștinilor, m-am spovedit în ideea că Dumnezeu mă va ierta și mă va întări să mai rezist și de acum încolo. Prefer să îmi fac relații peste mări și țări, să am garanția că voi rămâne până în noaptea nunții fata lui tata și a mamei, exact așa cum m-au făcut la naștere... fecioară! Momentan mă încred într-o relație cu un băiat din Indonezia. Este de altă religie din păcate, dar respectă cu strictețe fecioria și ei, iar dacă va fi ca el să fie alesul meu, asta înseamnă că va fi al meu pentru că îmi va alege țara și religia, dacă nu: „*Doamne ține-mă tare pentru orice eventualitate... până la următorul fecior*”!

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

(Nicoleta, 19 ani elevă în clasa a 12-a)

4. Diana: „Nu considerați curăția trupească o povară”.

Fecioria nu înseamnă numai curăția trupului, ci o curăție mai

înnaltă, a gândurilor, a simțurilor, a gesturilor, a privirii. Eu nu am această feciorie, dar știu că ea poate fi dobândită prin Hristos. Noi să începem de la curăția trupului, de la lupta cu gândurile necuviincioase și la toate acestea Hristos adăugă cuminenția privirii și a gesturilor, frumusețea chipului cuviincios, blândețea inimii și mângâierea rugăciunii. Toate acestea El le face cu noi, dar nu fără voia noastră.

De aceea, cu toată inima vă rog: *„Nu considerați curăția trupească o povară! Nu căutați să scăpați de ea”*. Aceasta e un dar neprețuit de la Dumnezeuul nostru. Păziți-o până la căsătorie, când veți primi binecuvântarea lui Dumnezeu și va fi multă bucuria pe care v-o va da Hristos pentru răbdarea voastră! Iar dacă poate ați căzut deja, iarăși vă rog cu inima mea întreagă: *„Nu rămâneți căzuți!”* Hristos nu vă va scoate afară de la El când, cu părere de rău, Îi veți cere iertare și întărire în fața ispitelor care vă luptă.

Să iubim curăția cu mult curaj, să o căutăm și să o păzim, ca să putem simți în inima noastră dulceața nesfârșită a lui Hristos, Dumnezeuul nostru, frumusețea Sa nespusă și duiosia Lui fără de margini. Iar pentru mila Lui, să ne primească Hristos pe toți, în veșnicie, lângă inima Sa!

(Diana, 24 ani, Pașcani)

5. Anonim: „Când mi-am pierdut fecioria am pierdut tot”.

Nici nu am puterea să vorbesc, să scriu, să povestesc... Eu am uitat de El... și El a luat mâna de pe mine...

Eram credincioasă. Foarte. Credeam mai ales în feciorie. În a fi virgină la căsătorie. Credeam în familie, în Biserică. Acum un an, în vară, l-am cunoscut. Un băiat... un băiat deosebit. Am început să-l iubesc. Părinții îl iubeau și ei. M-am dăruit lui. Dar când mi-am pierdut virginitatea am pierdut tot.

Nu mai mergeam la biserică des, nu mă mai rugăm ca înainte. Deși aveam o relație frumoasă de iubire, ai mei ne protejau, parcă urma să ne căsătorim. Ne luaseră un apartament să locuim amândoi, trăiam o poveste frumoasă.

Dar mi-era rușine de El. Mă simțeam vinovată că nu am respectat ceea ce voiam dintotdeauna: Să am puritatea sufletească și

trupească. Am plâns mult. Dar era târziu.

Parcă de atunci s-a produs un blestem. De 6 luni părinții mei nu mai sunt de acord cu acest băiat, pe care-l iubesc. Și-au dat seama că era prea devreme pentru mine să mă căsătoresc, să fiu doar pentru un băiat. Și s-au temut că m-am transformat din copil în femeie.

Ne întâlnim pe ascuns. Am ajuns să-mi mint părinții, care mi-erau cei mai buni prieteni. Nu pot alege, pur și simplu: Nu pot. Îmi iubesc părinții, țin la ei, dar sunt nefericită.

Sunt ținută în casă. Nu pot face nimic. Nici să vorbesc la telefon cu el. Totul pe ascuns, și asta de 6 luni. E greu. Dumnezeu îmi dăduse un dar: vocea. Cântam frumos. Făceam carieră. Am renunțat. Nu mai am chef de viață, de muzică, de nimic. Sunt între ciocan și nicovală. Trebuie să aleg între două iubiri diferite, dar puternice; între două fericiri, dar nu pot trăi fără una din ele. Am devenit o destrăbălată. Eram împotriva alcoolului, a înjurăturilor, a necurățiilor de orice gen. Am căzut și în alte patimi precum masturbarea. Încă mai am relații cu el. Eu le consider relații din iubire, dar...

Doamne... oare ești supărat pe mine pentru că mi-am dat puritatea? Oare te-am uitat? Dar Doamne, eu credeam că va fi... și cred că va fi singura iubire... singurul om din viața mea. Dar acum... ce-mi faci Doamne? Mă pui să aleg între el și părinți? Uneori, dacă n-aș ști că Tu mi-ai dat viața și ai dreptul asupra ei, n-aș mai vrea să o am. Pentru că nu mai pot să trăiesc așa.

Aș vrea să fiu fericită. Să fiu împăcată cu ai mei. Să pot să am o relație normală și cu acest băiat, să fie ca la început. Vreau liniște. Și nu vreau să renunț la nimeni pentru asta. De ce? De ce trebuie să renunț ca să am pace? Ai mei mă obligă să renunț. Eu îi iubesc, vreau să-i văd fericiți, dar nu pot, nu vreau să renunț la acest om cu care am crezut că îmi împart viața și cu care am vrut să mă unesc... în fața Ta, Doamne. Iartă-mă Doamne pentru faptul că m-am pângărit sufletește și trupește!

(Anonim)

6. Emanuela: „Sunt cu un băiat de 5 ani și nu s-a întâmplat nimic între noi niciodată”.

Dragilor, Dumnezeu este mare și nu putem noi înțelege căile Lui. Eu sunt cu un băiat de 5 ani și nu s-a întâmplat nimic între noi

niciodată, deși ocazii au fost și am ajuns până la punctul de a se întâmpla și nu s-a mai întâmplat.

El și-a început viața sexuală înaintea mea, iar când m-a întâlnit pe mine așa categorică, a fost pentru el un șoc. Eu plângeam la rugăciune mereu și mă rugam ca Măicuța Domnului să se îndure de noi. El nu înțelegea de ce? De ce? „Că e normal” zicea, și „ce legătură are asta cu Dumnezeu?” Mă făcea și să râd și eu mereu îi explicam și îi spuneam.

O forță inexplicabilă mereu a preluat controlul meu și m-am lăsat în voia Lui căci singură nu puteam să mai lupt.

Iată că sunt 5 ani, în care unii zic că sunt nebună, nu sunt normală; au trecut ca o clipă, am fost departe unul de celălalt și suntem, nu s-a întâmplat nimic între noi și nu trec două zile maxim fără să mă audă, să mă sune. Prin toate testele am trecut: departe, aproape, ispitiți, încercați de greutăți cu familiile noastre, tăvăliți prin toate neajunsurile și încă lupta nu a încetat, ba e și mai apriga acum. De curând dorea să ne mutăm împreună. „Nu!” I-am propus să ne căsătorim, el: „Nu încă!” I-am spus că o să plec din țară. „Da!” A zis că așteaptă.

Dar cine știe ce o să mai fie, de vom fi până la urma împreună sau nu, căci l-am iubit și îl iubesc mult, până la Dumnezeu! Dar nimic nu e întâmplător dragilor. E foarte important să știm ceea ce vrem în viață și puțini înțeleg asta.

(Emanuela)

7. Alexandra: „Făceam tot felul de jocuri perverse crezând că nu e nimic grav”.

Bună tuturor! Aș dori să vă povestesc și eu câteva momente din viața mea care au transformat trupul meu, templul lui Dumnezeu, într-o mocirlă și un loc pentru desfrânări.

De la o vârstă foarte fragedă, înainte de vârsta de 10 ani, am început să practic păcatul malahiei. Mă jucam cu tot felul de lucruri desfrânate cu verișoarele mele, nu înțelegeam multe lucruri, dar mai vedeam filme porno la televizor și cu acestea mă îndeletniceam. Cu regret vă spun că de mică mă umplusem de asemenea murdării.

Timpul a trecut și crescusem, începusem să mă apropii de Dumnezeu și să doresc o viață mai curată, doar că locurile unde o

căutam nu erau bune. Începusem să merg la discotecă încă de pe la vârsta de 12 ani, iar acolo mi-am făcut primul prieten pe care l-am sărutat. Nu vedeam nimic rău în asta, apoi a urmat altul pe care l-am iubit, dar mă părăsise pentru că dorea să fie liber și să poată bea (acesta era un motiv).

Apoi suferisem mult și mă apropiasem de Dumnezeu, doar că mă amăgeam crezând că nu e nimic rău în a mă săruta, așa că încet, încet am oferit teren de la un sărut la o mângâiere, apoi am fost acasă la un prieten și făceam tot felul de jocuri perverse crezând că nu e nimic grav atâta timp cât îmi păstrez virginitatea. Dar fecioria mea de mult era pierdută.

Nu aveam pe nimeni care să mă îndrume dacă e bine ceea ce fac, aveam un părinte care ne spovedea pe toți în clasă. Mă rușinam să zic acestea când eram singură cu părintele și de aceea patima tot creștea în mine, iar eu consideram că nu e așa grav.

De aceea, cine va citi aceste rânduri și încă nu a căzut în acestea, aveți grijă fraților, că încă de la un sărut v-ați pierdut întreaga luptă, nu vă amăgiți! mai bine să se taie ispita de la rădăcină, că așa ne amăgește vrăjmașul că „*las' că nu e așa rău dacă îl săruți sau dacă îl mângâi*”, dar el știe că atunci când începi și guști din plăcere greu te mai poți abține!

Așa, frații mei, m-am amăgit de-a lungul timpului, chiar dacă în tot acest timp am cunoscut persoane bune, am citit cărți ortodoxe care îmi dăduseră puterea să aspir la o viață creștină. Chiar îmi doream să păstrez virginitatea ca să ascult de Hristos, nu mai doream să cad vreodată în păcat, vedeam cea mai mare bucurie și împlinire în a-mi păstra virginitatea, dar la vârsta de aproximativ 19 ani am căzut cu un băiat.

Visam de mult să am o relație serioasă și de durată, dar nimeni nu dorea, dacă nu mă dăruiam. Așa m-am amăgit crezând că voi avea relația mult așteptată, dar mă amăgisem! El își dorea doar trupul meu și nici nu credea în Dumnezeu! În plus dorea să-i fac și alte blestemății, pe care nu le acceptam, iar atunci m-am deșteptat! Am plâns continuu și am cerut iertare de la Dumnezeu, mă gândeam la ce era mai rău, dacă rămân însărcinată, mai ales că urmam un liceu militar. Toate fetele vorbeau de sex și doream să încerc și eu, căci eram singura fată din cameră care încă mai eram virgină, mă amăgise vrăjmașul cu tot felul de gânduri și de aceea am încercat.

Atunci am renunțat la el, nu am mai dorit nicio relație, dar în

timp mă „vindecasem”, iarăși mergeam în discoteci, beam, dansam și ispiteam prin ținutele și corpul meu. Arăt destul de bine și puteam atrage orice bărbat pe care mi-l doream, iarăși mă sărutam și nu mă mai gândeam la consecințe, mă gândeam doar la cum să-mi satisfac poftele.

Am mai căzut iarăși, eram slabă, nu mai puteam lupta ca înainte când mă opream după un sărut. Acum era altfel, căci după ce cazi în păcat greu te mai poți abține. Ce frumoasă era virginitatea, iar acum mă simt așa slăbită, toate sunt stricate în mine, am pierderi de memorie, sufăr de egoism, nu am încredere în mine, sunt pesimistă... și altele... sufăr din orice!

Mereu am tins la o viață mai bună și am dorit să renunț la ceea ce am făcut, să uit totul. Chiar dacă toată viața a fost o mizerie, Hristos a fost cu mine și m-a iubit așa cum sunt, m-a sprijinit, m-a ridicat și toate astea mi-au dat putere să trec peste, așa ca desfrânata aceea care i-a spălat picioarele cu lacrimi și le-a șters cu părul ei, așa doresc să fac și eu. Singura mea cale de salvare este pocăința.

Mă iertați dacă v-am scârbit cu viața mea, dar simțeam că trebuie să o spun și să alarmez pe alții care încă mai sunt virgini să nu cadă pradă vrăjmașului care vrea să ne amăgească prin tot felul de gânduri! Să lupte prin rugăciune și spovedanie sinceră, să fugă de ispite, să se nevoiască cu fapte bune până trece ispita, orice dar numai să nu cadă, pentru că după cădere lupta e mult mai grea, chiar extrem de grea! Vă implor să luați aminte la aceste vorbe că vi le spun din suflet și vă iubesc și vă respect pentru viața pe care o duceți pentru că și eu mi-am dorit-o, dar am fost slabă și neîncrezătoare!

Acum îmi doresc să duc o viață plăcută lui Dumnezeu și să-mi găsesc o persoană care mă iubește și își dorește o viață curată și să aștepte până ne căsătorim. E greu, dar trebuie să am răbdare și am nădejdea în Dumnezeu că îmi va dăruia acea persoană. Știu că mă iubește și de aceea îl iubesc foarte mult! El m-a iertat, dar eu trebuie să nu mai greșesc!

Doresc celor feciorelnici multă tărie și multe binecuvântări de la Domnul ca să reziste până la final, iar celor căzuți ca mine, nădejde ca să se ridice și să continue lupta pentru că Hristos pentru noi s-a răstignit și pe noi ne iubește și ne așteaptă... așa că țineți minte cum zicea Sfântul Siluan: *„ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui!”*

Domnul să fie cu fiecare dintre noi și să ne primească pe toți în

rai unde iubirea și fericirea este veșnică! Mă iertați pentru tot, mai ales pentru exprimarea mea.

(Alexandra, 21 de ani)

8. Lore: „S-a întâmplat chiar în zi de duminică, în postul Paștelui”.

Bună. Am 21 de ani și am rezistat ceva vreme tentației de a fi cu băiatul de care eram îndrăgostită. M-am îndrăgostit de el la vârsta de 17 ani, era primul meu prieten, primul băiat cu care am ieșit în oraș, și cu care m-am sărutat. Am fost câtva timp împreună, dar nu s-a întâmplat nimic. Ne-am despărțit. Am tot ținut-o când în despărțiri, când în împăcări, timp în care el mai era și cu alte fete. În primul an de facultate, după aproape 2 ani de când ne știam, am hotărât să fac și marele pas. S-a întâmplat să fie chiar în zi de duminică, în postul Paștelui. Prost moment mi-am „ales”. A doua zi ne-am despărțit. Asta a fost tot. O dată și gata. Nu avea importanță ca eu fusesem virgină, că am ținut la el, că mi-a fost greu până m-am decis să fac lucrul acesta. Ne-am despărțit pe messenger. Nu a avut curajul nici măcar să dea ochii cu mine și să îmi zică că nu mai vrea să fim împreună. Încerc să îl iert pentru comportamentul urât pe care l-a avut față de mine.

Au trecut doi ani de atunci, timp în care nu am ieșit cu nimeni, nu am avut niciun prieten. Pe viitor îmi doresc, ca la timpul potrivit să am o familie și să am parte de un soț care să înțeleagă ce s-a întâmplat și care să nu mă judece. Nu știu dacă o să găsesc așa ceva, însă îmi pun speranța în mila lui Dumnezeu. Pentru cei care vor să își păstreze fecioria până la căsătorie, nu pot decât să le doresc să reziste tuturor tentațiilor pentru că în final merită.

(Lore, 21 de ani)

9. Paula: „În sinea mea mereu am știut că nu vreau să fac dragoste înainte de căsătorie”.

Bună! Eu am 24 de ani, și da, sunt virgină. Mi-am făcut în sfârșit curaj să scriu povestea mea. La 24 de ani pot să spun cu bucurie că

sunt fecioară, iar asta o spun pentru ca multe fete să aibă curajul să rămână hotărâte, să nu se ia după gura lumii.

De mică am crescut în credință, iar viața m-a făcut să dau peste oameni minunați de la care am avut foarte multe de învățat, și mai ales am dat peste foarte multe cărți, și peste Dumnezeu.

În sinea mea mereu am știut că nu vreau să fac dragoste înainte de căsătorie, pentru că îmi voi pierde inocența și puterea de a merge în fața lui Dumnezeu să mă rog. Știam că am să regret și am vrut să nu fac ceva să regret toată viața.

Prima mea relație mai serioasă a fost în primul an de facultate. El ar fi vrut, deși la început a zis că mă acceptă așa cum sunt. Pe parcurs a vrut să mă facă să renunț la credința mea, și să mă convingă să facem dragoste. Dar pur și simplu simțeam că nu e omul potrivit pentru mine, că nu cu el aș putea să îmi petrec restul zilelor, și ne-am despărțit.

Am mai avut un prieten, care după câteva luni, mi-a zis că se desparte de mine, că el nu poate sta lângă mine doar așa „degeaba”. Asta a fost anul trecut în martie. După ce m-am despărțit de el, mi-am pus credința și mai mult în Dumnezeu. Știam că e bine ce fac, eram împăcată, deși aveam 23 de ani și eram virgină, știam că e bine. Atunci m-am rugat enorm de mult la Dumnezeu, mi-am pus toate speranțele în El, pentru că știam că va apărea cineva care mă va aprecia și mă va iubi.

Vreau să mai spun că sunt o fată frumoasă, și nu ca să mă laud, dar ca să înțelegeți că nu am dus niciodată lipsă de ispite, dar dacă ai putere și credință, se poate!

Dumnezeu m-a răsplătit. Am un prieten minunat, de un an și 2 luni, ne iubim enorm. El este fecior, ca și mine, de aceea nu avem dificultăți în a ne păstra până la căsătorie.

Știm că asta e ceea ce trebuie să facem pentru a fi toată viața fericiți. Ne iubim așa de mult pentru că am avut timp să ne cunoaștem sufletele, să vorbim, să visăm, să ne răsfățăm. Lucruri de care, probabil, nu am fi avut timp dacă ne-am fi început activitatea sexuală.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ne-a oferit iubirea sinceră, și tot ceea ce pot să spun este că merită să îți aștepți perechea trimisă de Dumnezeu! Chiar dacă nu e ușor și unii te judecă, merită din tot sufletul să aștepți, și atunci simți cu adevărat răsplata Sa!

(Paula, 24 de ani)

10. Iulia: „La școală mi se tot spune să-mi încep și eu viața sexuală”.

Eu am 18 ani și cu ajutorul bunului Dumnezeu am reușit să-mi păstrez „onoarea” și sunt foarte fericită. Am avut multe tentații, mai ales când aveam 16 ani. Atunci aveam un iubit cu 7 ani mai mare decât mine și din cauza sărutărilor și mângâierilor tandre, cred că îmi dorea mai mult de la mine, deși nu mi-a cerut-o niciodată. O singură dată am fost pe punctul de a face „marele pas”, dar îi sunt recunoscătoare Maicii Domnului că mi-a trezit mintea la timp. Din fericire nu am stat mult timp cu el, decât o lună jumate, despărțindu-mă de el cu două săptămâni înainte de ziua lui de naștere.

Îi mulțumesc Domnului că m-a ajutat să strâng bani pentru a-mi cumpăra cărți religioase care mi-au întărit convingerea că desfrâul e un mare păcat. Este greu să fii fecioară în zilele noastre, și totodată mă rog Domnului Iisus să mă ajute să mă mărit fecioară.

De asemenea la școală mi se tot spune să-mi încep și eu viața sexuală, colegile mele dând diverse argumente cum că e ceva normal, sănătos și necesar într-o relație. Dar ele habar nu au că eu mai tare mă încăpățânez când le aud știind că e un mare păcat și tare urât înaintea lui Dumnezeu. La mine în clasă, din 23 de fete, numai maxim 3 fete mai sunt fecioare... printre care și eu. Cam trist, dar asta e realitatea.

(Iulia, 18 ani)

11. Mihaela: „Ești o măicuță, o înapoiată, nu știi să fii în rând cu lumea”.

Eu sunt o tânără de 18 ani și până acum am putut, cu ajutorul lui Dumnezeu, să rezist tentației. Am avut mai mulți prieteni care aproape toți îmi spuneau același lucru când venea vorba de sex: *„Ești o măicuță, o înapoiată, nu știi să fii în rând cu lume...”* și așa mai departe.

Însă acum realizez că ceea ce am eu are foarte multă valoare și îi mulțumesc Sfintei Fecioare Maria că m-a ajutat. Voi încerca din răsputeri să mă păstrez până când mă voi căsători. Ca să fii fecioară nu este nicio rușine, din contră.

O persoană mi-a zis: *„oricând poți să devii ca mine, dar eu ca tine niciodată”*. De aceea, fiți curați și vă veți primi răsplata.

(Mihaela, 18 ani)

· **Anonim:** „Susțin păstrarea virginității! Of, dacă aş mai fi avut-o acum!”

Păcatul aduce cu siguranță un lucru: nefericire. Din plin. Am comis păcatul malahiei de când eram mică, avem aproximativ 10 ani. Da, așa tânără. Nu mă întrebați de unde am știut cum se face căci nu știu ce să vă răspund. Pe la 14 ani am început să practic păcatul curviei. Viața mea era cuprinsă pe la 17 – 18 ani între muzica modernă, filme, beții, fumat, curvii și păcatul malahiei. Cum mă simțeam? Nefericită însă nu destul încât să mă întreb dacă nu cumva greșesc pe calea mea.

Știam că viața pe care o trăiam nu era la cel mai înalt nivel posibil. Ajunsesem să iubesc somnul. Era poate singurul moment în care eram liniștită. Făceam absolut tot ce voiam, fără restricții, absolut orice. Totuși lipsea ceva și lipsa aceea era mare. Plăcerea fumatului, de exemplu, îmi dădea o satisfacție de un minut după care mă simțeam mizerabil. Dimineața când mă trezeam mă simțeam obosită cu o povară pe mine, eram mizerabilă. Era inevitabil, cred că știți ce urmează.

M-am îndrăgostit. Povestea e simplă: eu îl iubeam, el nu. De acolo plânsuri și suferință având în vedere faptul că până atunci pe oricine plăceam, mă plăcea înapoi. Începeam să mă întreb care e scopul vieții? Dar al suferinței? Când se termină? Atunci a fost momentul în care parcă Iisus mi-a întins o mână și mi-a zis: „*Mai este și altă cale*”.

Am citit cartea „*Marii inițiați ai Indiei și Părintele Paisie*”. De un exemplu ca al Părintelui Paisie aveam nevoie. Mi-a schimbat viața. Am continuat să citesc despre păcate, demoni, sfinți, Biblie. Am început să înțeleg totul. Mi se răspundea la fiecare întrebare. M-am spovedit prima dată după 8 ani. M-am simțit atât de liniștită și eliberată, ceva de necrezut. L-am rugat pe Dumnezeu să mă elibereze de patimi și m-a eliberat de păcatul curviei și malahiei, de fumat, de muzica modernă și filme, alcool. Patimile de mai demult nu au putere asupra mea și asta numai datorită lui Dumnezeu care mi-a dăruit eliberare. Da, mă laud cu El!

Acum dorm ca și un pușor și mă trezesc zâmbind ușor, abia așteptând să trăiesc încă o zi. Mă simt mult mai fericită acum, când nu

fac ceea ce vreau, decât atunci când făceam. Logica spune că ar trebui să fie invers. Nu e așa.

„Ori inteligent, ori prost, ori sănătos, ori bolnav sufletește și trupește de ar fi cineva și este chinuit de gânduri, dacă însă face ascultare se eliberează. Ascultarea înseamnă libertate”. zice Cuviosul Paisie Aghioritul în „Cuvinte duhovnicești”.

Susțin păstrarea virginității!

Of dacă aș mai fi avut-o acum. Gândul care m-a făcut să cad în păcatul curviei era: *Poate mor înainte să văd cum e să faci dragoste.*

Ce prostie! Să nu vă înșele și pe voi!

Întrebarea mea este: *Oare dacă părinții mei s-ar fi păstrat curați până la căsătorie eu aș mai fi ajuns să fac un păcat ca cel al malahiei, ani de zile, fără să știu de fapt cum am ajuns acolo?*

Textul acesta are ca scop încurajarea celor adânciți în păcate.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

(Anonim, 19 ani)

13. Ioana: „Mi-e cam teamă să nu cad dacă se ivește ocazia”.

Da, într-adevăr, nu mi-am început viața sexuală până la acest moment (23 ani) pentru că... pentru că m-a ferit Dumnezeu... sau pentru că nu am avut ocazia... Nu știu ce-aș alege dintre cele două răspunsuri, cred că pe ambele combinate. Uneori mă simt cam ciudat, alteori mă simt mândră de acest lucru.

Și de fapt cred că sunt o norocoasă. Cu toată modestia pot spune că m-a înzestrat Dumnezeu cu o oarecare frumusețe fizică (nu mă refer la forme, ci la trăsăturile feței). Nu duc lipsă de „invitații la un suc de la băieți”, însă norocul sau mai bine zis paza dată de Dumnezeu, constă în faptul că... nu pot lăsa un băiat să se apropie de mine dacă nu simt că aș putea avea o relație serioasă cu el.

La mine nu merge cu „poate ar fi bine să încerc să văd ce iese”. Am încercat o dată și pur și simplu mi-era urât. Plus că mie întotdeauna mi-au plăcut bărbații mult mai mari decât mine pentru că îmi inspirau seriozitate, siguranță, încredere... Copiii de vârsta mea mi se păreau... niște copii imaturi, incapabili să se maturizeze vreodată, care dacă aveau ocazia „să mă ia peste picior” o făceau fără nicio jenă.

Singurătatea nu e bună, cum spunea și părintele Arsenie Boca.

Uneori mă simt chiar singură, însă mă gândesc că dacă am rezistat atât timp pentru ceva ce vreau cu adevărat, poate că n-ar fi bine să mă pripesc tocmai acum. Totuși, mă gândesc că poate sunt prea pretențioasă din acest punct de vedere.

Sper să mă păzească Dumnezeu până la momentul potrivit. Mi-e cam teamă să nu cad dacă se ivește ocazia, mă știu cam vulnerabilă și poate și acesta e unul din motivele pentru care am rămas / rămân mai la distanță. De fapt socializez bine cu ei, ne înțelegem bine, dar până la un punct.

Nădărduesc să apară omul potrivit la momentul potrivit.

(Ioana, 23 de ani)

14. Alexandra: „Acesta e păcatul pe care îl plătim pentru ceea ce am făcut înainte de căsătorie”.

După cum sună și titlul meu: Da, este adevărat! l-am cunoscut când aveam 15 ani și zece luni în cartierul vărului meu. Ne-am plăcut foarte tare, numai că părinții mei nu prea mă lăsau să ies din casă.

A trecut ceva timp, să zic câteva luni bune și ne-am hotărât să ne logodim. Mi-a pus inelul, la un an aproape, pe deget. După un an și nouă luni m-a cerut de la ai mei și am hotărât să ne mutăm împreună. Între timp noi păcătuiseam încă din ziua în care ne-am logodit. Părinții lui nu au fost de acord să ne mutăm fără să ne căsătorim. Zis și făcut, la doi ani după ce ne-am cunoscut, ne-am și căsătorit. Au fost cei mai frumoși ani din viața mea.

Ne înțelegeam de minune, ne-am făcut casa după patru ani de conviețuit împreună foarte bine. A intervenit între noi o colegă de serviciu de-a lui. A fost un an de chin pentru mine. Am suferit enorm, certuri, scandaluri, am luptat însă fără rezultat. Rugăciuni, bilete peste bilete, nimic până în ziua în care am hotărât să plec.

Nu mai puteam, disperasem, eram bolnavă de nervi, slăbisem, boli peste boli. A trecut un an și jumătate de când ne-am despărțit și încă îmi e dor de cei de acasă. Nu știu dacă și de el, dar cu siguranță de ceea ce am muncit acolo și de socrii mei care plâng și acum după mine și s-au îmbolnăvit. El nu vrea să mă vadă. Mă urăște. Am fost la preot, mi s-a spus că are ceva, dar eu cred că asta e păcatul pe care îl plătim

pentru ceea ce am făcut înainte de căsătorie.

Mi-e frică de generația de acum că nu o să îmi mai găsesc pe nimeni care să vrea să nu mai păcătuim până la căsătorie, e foarte greu, de multe ori aș zice că îl vreau pe el, că el e înțeleghător, dar nu știu ce să mai cred.

(Alexandra, divorțată)

15. Anonim: „Am fost mult timp stăpânită de demonii desfrânării cu gândul și fapta”.

Am fost mult timp stăpânită de demonii desfrânării cu gândul și fapta, dar Bunul Dumnezeu și fecioara Maria mi-au dat să văd cât de mult i-am supărat, mi-au dat lacrimi de pocăință să-mi spăl păcatele. Dumnezeu poate ierta ceea ce pentru noi pare de neiertat și de neuitat.

Îi datorez totul, nu am ce să-l dau în schimb, decât să încerc să fac voia Sa, deși nici aceasta nu e meritul meu. Voi aștepta până la căsătorie.

Problema nu e doar să aștepti până la căsătorie, ci e vorba de o întreagă viziune asupra căsătoriei și asupra vieții.

(Anonim)

16. Irina: „Dacă nu ne vom cununa feciori vom atrage mânia lui Dumnezeu asupra noastră”.

„Să nu vă lipsiți unul de altul, decât cu bună învoială pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul și cu rugăciunea, și iarăși să fiți împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina neînfrânării voastre”. 1 Corinteni 7: 5

Sunt total de acord cu păstrarea curăției până la căsătorie.

Cum spun și Sfinții Părinți, dacă nu ne vom cununa feciori vom atrage mânia lui Dumnezeu asupra noastră și asupra copiilor noștri.

Îndemn toți tinerii să-și stăpânească pornirile trupești prin post și rugăciune – atât cât este posibil.

Bucurii întru Hristos!

(Irina)

17. Anca: „Mi-am dorit mereu să îi dăruiesc măcar puritatea mea soțului pe care mi-l va alege Dumnezeu”.

Nu sunt căsătorită și nici nu sunt perfectă. Nu am milioane în conturi și nici altceva. Din acest motiv, mi-am dorit mereu să îi dăruiesc măcar puritatea mea soțului pe care mi-l va alege Dumnezeu.

Mi se pare cel mai frumos dar – să aștepti ca să-i demonstrezi acelei ființe că într-adevăr doar pe ea ai așteptat-o ani în șir și că vrei să-i dăruiești tot. Ce poate fi mai frumos decât o poveste de iubire binecuvântată de Dumnezeu?

Este adevărat că mai sunt și alții care-mi dau târcoale, însă îmi șoptește sufletul că dacă am răbdare, dacă mă rog și sper undeva, acolo Sus... totul va fi mai mult decât bine. Așa că și azi și mâine rabd ca să mă bucur mâine, dăruind!

(Anca, 24 de ani, Suceava)

18. Elena: „Când trăiești în desfrânare ești cel mai trist om de pe pământ”.

Doamne, ajută! Eu am căzut în păcatul desfrânării și am stat cam doi ani dar cu ajutorul bunului Dumnezeu m-am ridicat și acum îmi doresc să mă înfrânez până când o să mă căsătoresc. Are mare dreptate Sfântul Apostol Pavel când afirmă că în Iisus Hristos toate le putem. Trebuie voință. Dai voință, iei putere! Cât adevăr în această mică frază.

Să îi ajute Dumnezeu pe toți căci atunci când trăiești în desfrânare ești cel mai trist om de pe pământ. Cu toate că fericirea există și nu este departe de tine, este destulă pentru toți, pentru întreg globul pământesc.

Dumnezeu și scumpa Lui Maică să vă întărească! Doar cereți și fiți siguri că veți primi. „Dumnezeu nu a părăsit pe nimeni niciodată”, spune Părintele Rafail Noica. Să ne vedem în rai.

(Elena)

19. Florina: „De multe ori am căzut pradă tentației, dar m-am oprit cu ajutorul lui Dumnezeu la timp”.

De multe ori stau și mă gândesc dacă dorința mea de a-mi păstra fecioria până la căsătorie nu e o dorință „expirată” cum auzi de multe ori în ziua de azi. De multe ori am căzut pradă tentației, dar m-am oprit cu ajutorul lui Dumnezeu la timp. Nădăduiesc că Maica Domnului mă va ajuta să nu mă mai las dusă de val și să ajung în fața Sfântului Altar curată și neîntinată.

Consider că e minunat să-ți întemeiezi o familie pe curăție și încredere. Soțul tău să fie singurul care te-a cunoscut în întregime.

Nevoința noastră de acum, dacă o putem numi nevoie, nu va rămâne nerăsplătită. Poate plata ei va fi o familie fericită. Cred în asta, de aceea sunt hotărâtă să-mi păstrez fecioria, bineînțeles dacă Dumnezeu mă va ajuta!

Fetelor și băieților, fiți tari și așteptați până la căsătorie pentru a putea respecta Taina Căsătoriei.

Doamne ajută!

(Florina, 23 de ani, Alba)

20. Ana: „Putem să ne iubim frumos fără să păcătuim”.

Sunt cu un băiat de 3 ani și jumătate și în primul an, datorită iubirii dintre noi, am simțit dorința de a ne contopi, însă imediat mi-am dat seama că am greșit față de Dumnezeu. Relația perfectă pe care o aveam înainte de a săvârși păcatul a devenit ce-a mai urâtă. Ne certam aproape zilnic, sufeream, eram indiferenți din orgoliu și multe alte probleme care ne-au dus la despărțire. Trei luni am fost despărțiți, până când iubitul meu a mers la un preot și i-a povestit totul.

Duhovnicul ne-a spus că iubirea nu înseamnă relații sexuale, putem să ne iubim frumos fără să păcătuim, să fim tandri, să ne avem aproape prin alte modalități. Din acel moment nu am mai avut relații și Dumnezeu ne-a răsplătit, nu rămâne dator la nimeni. Acum suntem fericiți, avem încredere unul în celălalt și ne este mult mai bine așa. Dacă vă temeți de *prietenii care râd* înseamnă că nu vă sunt prieteni cu adevărat.

Un sfat: Stați două săptămâni fără să întrețineți relații și mergeți la un preot să vă spovediți, vă veți convinge singuri de schimbare, veți fi mai liniștiți, mai buni, mai atenți etc. Veți găsi liniștea, bucuria și dragostea adevărată a unei relații. Dacă persoana de lângă dumneavoastră nu va accepta și vă va condamna, atunci cu siguranță nu vă merită și nu vă iubește sincer.

Doamne-ajută!

(Ana 21 ani, București)

21. Diana: „Am încercat să nu mai avem relații trupesti până la căsătorie și cu ajutorul lui Dumnezeu am reușit”.

Eu am căzut în păcatul desfrânării și am trăit câțiva ani așa. Aparent aveam suficiente motive să fiu fericită, părea să nu-mi lipsească nimic. Cu toate acestea aveam deseori momente inexplicabile de nemulțumire. Simțeam că totuși ceva îmi lipsește, simțeam un gol. Am ajuns și la biserică. Am întâlnit un preot care a știut să-mi deschidă ochii și sufletul. Dumnezeu să-i dea ce este mai de folos pentru mântuire și multă, multă, infinit de multă bucurie duhovnicească. M-a ajutat să renunț la acest păcat și am dobândit multă pace și bucurie în suflet.

Din nefericire s-a întâmplat să cad din nou în păcatul desfrânării cu bărbatul care urma să-mi devină soț și cu care m-am căsătorit până la urmă. De fiecare dată când s-a întâmplat să cad în păcat mă cuprindea o mare tristețe și plângeam fără să mă pot opri din plâns, astfel încât viitorul meu soț (acum actualul), se speria și nu înțelegea ce se întâmplă cu mine.

Am încercat să nu mai avem relații trupesti până la căsătorie și cu ajutorul lui Dumnezeu am reușit. Cântărește infinit mai mult relația duhovnicească dintre soți decât relația trupească.

Nu spun că relația trupească nu are importanță; aceasta are și ea importanță și frumusețea ei, cât timp e binecuvântată de Dumnezeu.

Dacă aș putea da timpul înapoi aș face tot ce mi-ar sta în putință să mă feresc de acest păcat. Consecințele lui sunt dureroase. Nu merită să aflați pe pielea voastră cei care încă sunteți curați din acest punct de vedere. Curăția te învață să iubești curat. Bucurați-vă cu adevărat de

dragoste!

(Diana, 30 de ani, Zalău)

22. Diana: „Cine își păstrează fecioria până la căsătorie culege roadele tot restul vieții”.

Diana (soția):

„Pe soțul meu l-am cunoscut în urmă cu aproape 19 ani, la Constanța. A fost dragoste la prima vedere. Din momentul în care ne-am cunoscut nu ne-am mai despărțit. Ne întâlnim în fiecare zi, iar la sfârșit de săptămână ne întâlnim la el acasă. El avea casă, eu stăteam în gazdă. Până dimineața povesteam amintiri din viața noastră și de cele mai multe ori vorbeam despre religie. El avea o părere negativă legată de acest subiect. Îi plăcea să asculte și chiar părea fericit că discutăm subiecte pe teme religioase.

A înțeles că este un mare păcat relația conjugală înainte de căsătorie și nici nu a îndrăznit să deschidă subiectul pe această temă. Cred că au avut o mare influență și școlile pe care le-a urmat: liceul militar, școala de ofițeri, pentru că a învățat să se supună. Poate dacă relația s-ar fi consumat nici nu se mai căsătorea cu mine, ce mai puteam să îi ofer? Oricum între noi era o mare diferență de studii, de statut.

Căsătoria a avut loc după câteva luni. Luna trecută am împlinit 18 ani de la căsătorie și așa putea spune că suntem mult mai legați unul de altul decât eram la început. Dacă știi să trăiești frumos și curat alături de Dumnezeu răsplata pe care o primești este fericirea.

Avem doi copii și, mulțumesc lui Dumnezeu, niciodată nu am avut probleme cu ei, nici de sănătate, nici de altă natură. Eu m-am căsătorit după ce am terminat liceul, și apoi am continuat studiile, soțul meu m-a susținut întotdeauna, și niciodată nu au existat reproșuri legate de plecarea mea de acasă, pentru că îmi cunoștea principiile și concepțiile religioase.

Cine își păstrează fecioria până la căsătorie culege roadele tot restul vieții. Niciodată nu vor exista motive de gelozie sau reproșuri, ci dimpotrivă respect, încredere, dragoste și o casă plină de bucurie unde copiii pot crește și se pot dezvolta armonios.

Nu există frustrări acolo unde există dragostea lui Dumnezeu.

Frustrările sunt determinate de o conștiință încărcată de încălcarea poruncilor lui Dumnezeu. Acolo, unde există Dumnezeu, există împlinirea poruncilor și pace, multă pace...”.

Vali (soțul): „Diana m-a învățat ce înseamnă să fii om”.

Am citit ce a scris soția mea mai sus și voiam să completez. Diferența de studii nu avea nicio valoare. Da, școala m-a format, m-a educat, m-a ajutat să obțin unele competențe, dar Diana m-a învățat ce înseamnă să fii om, cum este să-l cunoști pe Dumnezeu.

Soția mea avea sclipiri în priviri când vorbea despre Dumnezeu, și mă fascina prin modul de a expune argumentele, prin însuflețirea de care dădea dovadă. Ea m-a învățat să simt că trăiesc, să mă ridic la un nivel vibrațional accesibil doar celor care îl simt și iubesc pe Dumnezeu. Dumnezeu înseamnă dragoste, iar cei care îl iubesc pe Dumnezeu simt și trăiesc cu adevărat acest sentiment, care nu se reduce nicidecum la un simplu contact fizic, ci la trăirea profundă a iubirii care se manifestă în fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare acțiune.

Doamne, ajută!

23. Simona: „Am căzut în păcatul desfrânării pe la vreo 16 ani jumate”.

Am căzut în păcatul desfrânării pe la vreo 16 ani și jumate. Am făcut asta din teamă că cel care cică îmi era iubit mă va părăsi dacă nu fac asta pentru el. Nu mi-am dat seama că el nu ținea la mine deloc. Pentru el eram o nouă fată în pat, atât doar. Chiar dacă am făcut asta pentru el, el nu a avut nicio clipă muștrări de conștiință să nu mai umble cu alte fete. Și i-am trecut cu vederea mult prea multe. Am făcut asta deși în sinea mea simțeam că nu e bine, nu eram împăcată cu asta. Și când m-am spovedit în anul următor nu am spus la preot pentru că îmi era rușine.

Deși m-am despărțit de acel băiat au urmat și alții, pentru că îmi pierdusem respectul față de mine și credeam că dacă am făcut o dată asta acum degeaba mă opresc, oricum nu mai am nimic de câștigat. Nimic mai greșit pentru că până la urmă nu e așa grav că un tânăr face asta, cât e grav că nu vrea să renunțe să se ridice din mocirla în care a intrat, așa cum eram și eu. Pe la vreo 20 de ani mi-am dat seama că

trebuie să mă opresc pentru că Dumnezeu mă iartă dacă mă opresc și mă ajută să mă ridic. Un rol foarte important în a ieși din acea beznă a păcatului îl are duhovnicul, fără ajutorul lui nu prea reușești să faci mare lucru.

Au trecut cinci ani de când mă oprisem din acest urât păcat și cred că începusem să mă mândresc cu acest lucru, dar Dumnezeu în milostivirea Sa m-a lăsat să cad din nou în acest păcat, nu pentru că El voia ci pentru că eu mă credeam vindecată și am crezut că-l vindec singură pe actualul meu soț, de același păcat, dar m-am înșelat. Am căzut din nou în desfrânare și tot Dumnezeu, cu ajutorul duhovnicului, părintele Ciprian Negreanu din Cluj, ne-a scos din nou din mocirlă și am reușit ca până la nuntă să nu mai cădem în păcat. Nu a fost ușor dar a meritat. Cei care nu ați căzut în acest păcat încercați să învățați de la noi cei care ne-am ars deja și nu cedați orice ar fi, iar cei care ați căzut nu deznădăjduiți, Dumnezeu vă iubește mai mult decât credeți voi și vă așteaptă să vă ridicați. Trebuie doar să vreți cu adevărat, El o să vă ajute!

(Simona, 25 de ani, Bistrița)

24. Adelina: „Evident că am fost clasată drept o ciudată, o călugăriță”.

Am crescut într-o familie de tip matriarhal, ca, de altfel, majoritatea familiilor din România. Mama era cea care mergea la muncă, mă lua de la grădiniță sau mă aștepta cu mâncarea caldă să vin de la școală, făcea cumpărăturile, pregătea cina, spăla și deretica prin casă, mă ajuta la teme, mă asculta la lecție, îmi pregătea hainele pentru a doua zi, schimba rețete cu vecina, se interesa la telefon de starea de sănătate a bunicii, îmi cosea un petec drăguț sub formă de gândăcel acolo unde sărăcia nu-i permitea să-mi cumpere o nouă jachetă sau îmi mai dădea o vestă în spate atunci când economia nu-i permitea să dea drumul căldurii la orice oră. Iar toate acestea înainte ca tata să se întoarcă de la serviciu!

Mama este cea care mi-a ascultat toate poveștile, mi-a dat toate sfaturile, mi-a insuflat toate nădejdlile. Ea este cea căreia îi încredințam tot și de la care așteptam, în schimb, toată încrederea!

Eram prin clasa a 6-a sau a 7-a când am vorbit pentru prima oară deschis despre relațiile dintre bărbat și femeie. Eram cumva copleșită de subiect, aveam impresia că oricând mi se putea și mie întâmpla așa, ca în filme, să mă îndrăgostesc de cineva și să mă dăruiesc lui cu toată pasiunea. Părea ceva iminent. Oare nu asta era normalitatea dintre oameni? Dacă la televizor arătau așa, se putea să nu fie adevărat?

Cred că dacă în momentul acela mama mi-ar fi zis pe un ton apocaliptic (nu neapărat și lipsit de temeii): „*Să ai mare grijă! De băieți să te ferești ca de foc!*”... probabil că aș fi rămas cu frica-n sân că oricând putea să dea năpasta peste mine!

Însă nu a fost așa. Mama mi-a zis doar că pot să o fac în momentul în care voi fi pregătită să o fac, atunci când voi fi absolut sigură că nu voi regreta!

Brusc, a încetat să-mi mai fie frică de iminența „nenorocirii” ce plana asupra sorții mele. Decizia îmi aparținea mie! A-mi dăruî carnea sufletului meu altcuiva nu era ceva care pur și simplu să mi se întâmple fără de știre, nici ceva care să-mi poată fi impus de un altul. Eram prea demnă sau mândră pentru asta! Aveam prea multă personalitate ca să mă supun dorinței masculine! Cum să mă las eu folosită de un băiat? Nu, dimpotrivă, cheia era la mine! Eu hotăram.

În momentul acela, mama mea a mizat totul! Nu pe vorbele sale, ci pe încrederea în mine! Îmi vorbise despre libertate. Acum mi-o punea în mâini. Așa face Dumnezeu cu noi! Așa a făcut cu mine atunci... și mereu.

Cum s-au legat toate în mintea mea de copilă? Simplu, printr-un raționament aproape banal, dar care avea să mă salveze cinci ani mai târziu de la căderea în desfrânare.

Eu m-am gândit așa: la spovedanie, când mergem, trebuie să ne mărturisim toate păcatele, care ni se iartă doar dacă le regretăm cu adevărat. Dacă însă la un moment dat aș fi găsit băiatul căruia merita să mă dăruiesc întru totul, înseamnă că gestul meu ar fi fost unul „gândit”, deci lipsit de regrete! Or, cum aș putea eu să mă duc înapoi la scaunul de spovedanie? Cum să spun că regret un act pe care l-aș fi făcut cu bună știință, doar în momentul în care aș fi fost sigură că nu am regrete? Să aleg de bunăvoie cinismul, prefăcătoria?

Hei, pe cine încerc să păcălesc eu aici?

Explicându-i prietenului meu de atunci acest paradox al

credinței, în fond, o simplă logică a gândirii sufletului meu (jumătate primită de la mama, jumătate primită de la învățătura Bisericii, ambele împreunate și limpezite în minte prin mila lui Dumnezeu) ... rezultatul a fost că acel băiat nu a devenit *viitorul meu soț*, ci a rămas doar *fostul meu prieten*.

Evident că am fost clasată drept o ciudată „călugăriță”. De ce să nu fi mers până la capăt din moment ce oricum deja ne sărutam și ne îmbrățișam pătimaș? Atunci, la 18 ani, silogismul meu spiritual mi-a fost destul de puternic încât să afirm cu tărie că: „*Toate până la o limită!*” și să fac față jocului ispitei. Astăzi, însă, îmi dau seama că, dacă noi cu toții ne-am trăi iubirile fără să ajungem să dăm cu capul de limită, atunci n-ar mai fi nevoie de niciun fel de „silogism spiritual” care să ne salveze de la cădere.

Curăția în Dumnezeu ar fi de ajuns!

(Adelina, 23 de ani, Cluj)

25. Larisa: „Pentru noi dragostea înainte de căsătorie nu a fost un scop al relației”.

Mă numesc Larisa, am 30 de ani, locuiesc în Madrid și sunt foarte încântată de inițiativa curajoasă pe care ați avut-o de a lansa această campanie, astăzi într-o lume în care se promovează numai urăciuni și nonvalori. Sunt mămica a doua fetițe și mă gândesc cu groază cum va arăta societatea și ce va promova peste 15 – 20 de ani, dacă va merge în ritmul acesta.

Eu m-am căsătorit fecioară dar am stat împreună cu soțul meu înainte de căsătorie nouă luni și Dumnezeu ne-a ajutat pe amândoi să rezistăm tentației, cu toate că păream niște ciudați pentru prietenii noștri. Pentru noi dragostea înainte de căsătorie nu a fost un scop al relației, nu era un „must have”, ceva ce trebuie să faci ca să fii în rând cu ceilalți.

Sunt de părere că trebuie să fii puternic în acel „moment critic”, să gândești puțin „egoist”, puțin peste acel moment: „*Ce pierd acum comparativ cu ce aş putea obține dacă mă abțin și-L ascult pe Dumnezeu*”. Și fii convins că Dumnezeu îți va răsplăti însușit efortul pentru că El vede „lupta ta”.

Cineva spunea că în momentul când faci dragoste, starea ta

trebuie să fie ca de rugăciune, să fii liniștit că nu ai săvârșit un păcat, să nu ai muștrări de conștiință, muștrări pe care numai păcatul ți le dă.

(Larisa, 30 de ani, Madrid)

26. Cristina: „Să spun acum că îmi pare rău pentru ce am făcut, nu cred că ajută la nimic, faptele sunt făcute”.

Doamne, ajută! M-am gândit mult dacă ar fi bine sau nu să scriu și eu ceva despre acest subiect. Recunosc că nu prea știu ce aș putea spune deoarece cred că este un subiect foarte delicat dar o să încerc totuși.

Chiar de la început trebuie să felicit aceasta campanie, personal mi se pare foarte folositoare tinerilor, deși este destul de greu, nu imposibil, cu ajutor din partea prietenilor și duhovnicului, și multă voință. Cei care-și doresc, reușesc. Așa cum deja se știe, nu sunt un exemplu bun, deci personal nu prea am ce spune despre mine deoarece mi-am început viața nu exact cum ar fi trebuit, tocmai pentru că eram destul de departe de Biserică. Deși mergeam destul de des, mi-a lipsit un duhovnic, curajul și sprijinul tinerilor credincioși de vârsta mea.

Să spun acum că îmi pare rău pentru ce am făcut, nu cred că ajută la nimic, faptele sunt făcute, mărturisite duhovnicului, iar familia noastră este așa cum este în primul rând datorită faptului că n-am început cum trebuia. Nu știu cât o să ajute sau nu mărturia mea dar știu că azi dacă aș fi tânăr aș încerca să pun mai mult preț pe sfatul părinților mei, aș încerca să ascult și de ceea ce-mi spune conștiința și aș asculta mai puțin de ceea ce spune lumea, de ce fac majoritatea tinerilor.

Singurul lucru care pot să-l mai fac acum cred că este să încerc să mă apropiez cât mai mult de copiii mei, să reușesc ca măcar ei să nu treacă prin ceea ce am trecut eu. Știu că este destul de greu dar vreau să încerc, cer sfaturi, păreri, încerc să-i apropiez de Biserică deoarece știu că de acolo pot învăța ceea ce este bine.

Așa cum se știe, fiecare greșim, dar cred că important este să facem cât mai puține greșeli iar atunci când totuși se întâmplă să nu deznădăjduim, să cerem iertare Domnului.

Domnul să ajute tuturor tinerilor care doresc să-și păstreze

fecioria până la cununie, să și reușească, iar cei care nu au reușit, să aibă puterea de a nu deznădăjdui. Domnul ne iubește pe toți, căutându-L, cerându-i iertare, stând în preajma Lui. Cu timpul orice rană este vindecată chiar dacă uneori durează mai mult.

Tuturor multă răbdare și putere de a se ruga deoarece rugăciunea este foarte folositoare.

(Cristina L.)

27. Ana: „Toată lumea o face, nu văd oameni care mor din asta”.

De 15 ani (curat și religios vorbind) făcut-am „peșteră de tâlhari” din „templul lui Dumnezeu”, trupul meu. Până acum, nu foarte curând, de când am lăsat asta, am trăit. Pur și simplu. Toată lumea o face, nu văd oameni care mor din asta.

Dar am fost încercată de momente grele, și cu ajutorul dragului și răbdătorului meu duhovnic, pe care nu îl apreciam (dar la care eram „obligată moral” să merg, că am familie credincioasă) sper că le-am depășit. Încă nu știu sigur. Vezi tu, Dumnezeu a avut mare răbdare cu mine. Și eu sunt cu atât mai nemernică, cu cât aveam un cămin liniștit, pâine exista întotdeauna în casă (și mult mai mult!), pe plan profesional toate îmi mergeau strună. Am primit o educație creștină și nu am vrut să-mi deschid urechile. Alții, bieții, au o circumstanță atenuantă pentru care greșesc: *N-au avut de la cine să învețe*. Dar lor le arată El o cale, dulce/amară, după cum ar putea s-o priceapă. Dar eu, eu cu ce explicație vin?

Am vrut să mă întrec cu Dumnezeu. Nu o să-ți descriu prin ce am trecut ca să nu mă lungesc și să nu îmi îngrozesc sufletul, care o ia razna, că încă nu e pus cu totul pe piatră.

Îți enumăr doar: sănătate șubrezită, nopți nedormite, minte slabă. Întotdeauna am condamnat violența, atentatul la propria-ți viață (și-ți mulțumesc, Doamne, că m-ai ferit!), dar începea din senin să-mi tremure tot corpul și să nu suport să stau singură. Să mă tragă fereastra lângă ea (stau la etaj.), să mă zbat, să îngenunchez, să cer iertare, doar, doar o trece. Îmi iubesc din toți rărunchii sora, dar când o vedeam îmi veneau în minte oribile scene ce o implicau, ca și când mă

trăgea cineva înspre rău. Nu continui. Vreau doar să știi și tu ceea ce am descoperit eu, și mă rog la Dumnezeu să nu mă lase să uit: *Oamenii nu-și iau toți pedeapsa la fel*. Ferește-te de păcat, că dacă Domnul își întoarce sfânta Sa față de la tine... ajung să vorbesc despre tine la trecut.

(Ana)

28. Lena: „Cât de fin și perfid se inoculează ideea că aceia care așteaptă până la căsătorie sunt anormali”.

Este strigător la cer cât de fin și perfid se inoculează ideea ca aceia care așteaptă până la căsătorie sunt anormali și că această așteptare ar fi ceva de care să îți fie rușine. Seriale ca „Grey's anatomy” prezintă un grup de prieteni care de-a lungul filmului se cuplează în toate combinațiile posibile între ei și dau de înțeles că acesta este modul ideal de viață.

Atunci când apare în grupul lor o virgină, este luată în răs pe față, discutată și comentată de toți ceilalți. Un film ca „Jurnalul lui Bridget Jones” are, de asemenea, ca eroină o persoană care deși suferă foarte mult din cauza relației sale nereușite, nu își face probleme că a ajuns în pat cu respectivul mult prea repede.

Chiar și mai clasicul și aparent inocentul Mihail Sebastián dă în romanele sale niște exemple de femei „moderne”. Dacă îmi amintesc bine, eroina din „Accidentul”, necăsătorită și neîubindu-l pe amantul său, era „mulțumită” că nu ajunsese la 32 de ani fată bătrână și ajunge să îl cunoască pe Paul culcându-se cu el chiar în prima noapte în care s-au întâlnit. Am văzut o femeie de 60 de ani care merge regulat la biserica dar se plânge că prietena fiului dânsui este de modă veche și nu se mută cu el, necăsătoriți fiind. Poate ar trebui să spună și preoții câte ceva despre asta la predici, pentru că se pare că e foarte mare debusolarea, la toate vârstele.

Mie mi-a luat ceva să lupt cu aceste modele / idei false ce veneau din exterior și îmi propuneau de fapt o viață foarte superficială. Am beneficiat de o mamă și o bunică ce mi-au „inoculat” de mică ideea că trebuie să aștept până la căsătorie, că așa e bine și frumos și pot să spun ca sfatul lor m-a protejat, cu ajutorul lui Dumnezeu. Dacă însă nu m-am culcat cu niciun băiat până acum, nu înseamnă că mă mai simt fecioară, pentru că am văzut destule filme care mi-au tulburat liniștea

și pacea sufletului și a trupului și, în plus, am permis la un moment dat, din neștiință, superficialitate și sub influența proastă a altora, ca un băiat să se apropie de mine mai mult decât ar fi fost frumos.

Ne-a păzit Dumnezeu să mergem prea departe, poate și pentru că era clar că nu era o experiență prea plăcută pentru mine. Cred că fetele nu sunt făcute să accepte ușor în intimitatea lor pe un bărbat care nu le este soț. Cel puțin să ai prima experiență în afara căsătoriei te face să tremuri, la propriu, crezând că ți-e frig, dar de fapt totul fiind datorat nefirescului situației. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a păzit să merg prea departe atunci și dacă nu ar fi fost deloc experiența aceea, m-aș simți mult mai curată.

Problema a fost că mi se părea că singurul mod în care să te împrietenești cu un băiat în ziua de azi e să îi permiți să se apropie de tine, fizic. Nimic mai fals. Asemenea băieți nu merită nici să stai la discuție cu ei, sunt atâția care apreciază o fată curată (de fapt și mulți din cei șmecherași, cu mai multe experiențe la activ, prefera o mireasă fecioară) și e păcat să îți pierzi vremea cu unii care până la urmă te pot face să îți pierzi și sufletul, nu numai virginitatea.

Toate prietenele mele care au locuit cu prietenii lor înainte de căsătorie, au făcut-o cu gândul că urmează să se căsătorească la un moment dat și că deci nu ar avea importanță dacă se mută împreună mai devreme. Numai că vin la pachet și niște avorturi, anticoncepționale, dar ce să-i faci, taci și rabzi de dragul iubitului.

Asta gândesc fetele care se mută cu prietenii lor (bineînțeles, dacă au fost crescute într-o casă de oameni), pe când băieții nu au chiar această viziune despre necesitatea căsătoriei. Am auzit pe un băiat supărat că familia (bunicii și părinții) îl împingea să ia de soție pe o fată cu care locuise câțiva ani, spunând că societatea nu are niciun drept să îi impună acest lucru. Nu vreau să spun că fetele sunt mai bune decât băieții, ci că poate sunt mai multe fete care se dăruiesc în prima relație cu tot sufletul și rămân așadar mult mai marcate, ulterior.

Știu două fete care atunci când în final s-au despărțit de prietenii cu care locuiseră câțiva ani, au fost foarte deprimare, au ajuns chiar să ia pastile antidepresive, nu s-au dus nici la duhovnic, și după aceea au rămas cu un sentiment de irosire și pierdere a oricărui rost. Așa că, dragile mele, nu va mai uitați la „Bridget Jones” sau altele asemenea. Să fii curată înseamnă enorm, nu neapărat pentru societate

cât pentru noi înșine și pentru Dumnezeu. Și poate și pentru viitorii noștri copii și pentru viitorul soț, oricine ar fi el în final.

Dacă ne dorim tot ce e mai bun pentru copiii noștri (în primul rând, să existe într-o familie normală), de ce să trebuiască să luăm anticoncepționale într-o relație mai mult decât neclară? Ne mângâim inutil și permitem să nu se mai vadă chipul lui Dumnezeu în noi. (Lena, 31 de ani, necăsătorită)

29. Roxana: „Ne străduim să îi facem loc lui Hristos între noi”.

Era prima relație în care iubeam cu totul, mă dăruisem complet, se întâmplau lucruri care ne dovedeau într-un tot că suntem unul pentru celălalt.

Am decis să „întregim” relația și să avem „prima dată împreună”. A fost... la fel ca începutul relației. Chiar atunci când se întâmpla m-am gândit: „Doamne, cât de frumoși e!” și de aici am crezut că avem binecuvântarea Lui. Ce subtil și sigur e cel rău! Au mai fost ocazii de multe ori apoi, și după ce se termina împreunarea trupească ni se părea că sufletul ne e... gol, pustiit, neliniștit, frământat și îndoit de întrebări.

Adevărata viață (până atunci a fost doar un trai) a început când am venit la Cluj, l-am găsit pe Părintele Ciprian și m-a făcut să simt, nu doar să înțeleg, cât l-am mâniat pe Domnul. Să zicem că nu credeți nimic, că vi se par povești învechite. Gândiți-vă așa: Domnul e Stăpânul tuturor și are regulile și dorințele Lui. Noi am călcat poruncile Lui, nu am făcut voia Sa. Atunci să nu ne mirăm când o să fim dojeniți (adică pedepsiți).

Acum am redescoperit atingerea mâinilor, fiorul privirilor, îmbrățișările cu tot sufletul. Suntem noi, și mereu ne străduim să îi facem loc lui Hristos între noi. Nu reușim mereu, dar ne ținem tare în continuare. Trupește vom aștepta până la căsătorie. Am stabilit deja logodna. Cred că vă dați seama de ce e greu pe calea asta. Mă rog pentru părintele care ne-a dăruit viață. Când sufletul zburdă, toate greutățile par ocazii pentru întărire.

Vă rog din suflet, dacă o/îl iubiți, lăsați să culmineze dragostea trupească după căsătorie, să fie pentru naștere de copii și pentru mai multă apropiere. Încercați să înțelegeți, acceptați măcar, chiar dacă nu

credeți, veți vedea mai târziu, nu e bine și sunt zbuciumări de nu va fi așa. Unde Dumnezeu nu e, nimic nu e!

Fericire ziditoare să aveți!

(Roxana, 21 de ani, Cluj)

30. Diana: „Mă simțeam atât de murdară încât ziceam că nu pot călca nici în biserică”.

La 20 de ani, timp de un an am trăit în desfrânare, apoi au urmat încă două „începuturi” întâmplătoare cu gândul de a întemeia o relație serioasă în vederea căsătoriei. Dar cum putea fi ceva serios când eu mă răcisem de Sfânta Biserică și de Tainele ei? Mă simțeam atât de murdară încât ziceam că nu pot călca nici în biserică. Ce înșelăciune! Bunul Dumnezeu este atât de milostiv și iubitor dragii mei încât nu există cuvinte a exprima, mintea nu cuprinde iubirea nemărginită a Sa.

Astăzi sunt căsătorită cu cel mai minunat om, ne-am întâlnit acum un an, ne-am cunoscut și am luptat a ne păstra până anul acesta în iulie când ne-am căsătorit. Sfintele Taine din Biserică Ortodoxă ne-au luminat și înțelepțit în cele bune și de folos și nu în ultimul rând duhovnicul nostru! Bunul Dumnezeu a avut multă grijă în a mă smeri și îndrepta, el păstrându-și fecioria până la vârsta de 26 ani! Bunul Dumnezeu să aibă în grijă toți tinerii! Doamne ajută!

(Diana, 25 de ani, Râmnicu Vâlcea)

31. Ina: „Ne dorim o familie frumoasă, fericită, copii sănătoși, liniște și înțelegere în casă”.

Mă rog la Bunul Dumnezeu să-mi dea puterea de a-mi păstra fecioria până la căsătorie.

Deși ești luat în răs, judecat, considerat „limitat” pentru că vezi și pe „verticală”, nu doar pe „orizontală”, ca majoritatea, deși ajungi să te întrebi dacă nu au dreptate, dacă nu ai rămas tu cu câteva secole în urmă... nu deznădăjdui, nu asculta și mai ales, nu face ceea ce știi că nu e în concordanță cu adevărata ta dorință, aceea de a te mântui.

Ne dorim o familie frumoasă, fericită, copii sănătoși, liniște și înțelegere în casă... dar nu ținem cont de „temelia” pe care o punem la clădirea familiei. Să fim atenți la hotărârile noastre și să ne gândim la cât bine ne face nouă Dumnezeu cerându-ne atât de puțin, și lucruri atât de normale. Să fim atenți și să discernem corect, căci majoritatea nu mai înseamnă normalitate, să nu ne lăsăm duși de val, căci valul ne duce prea departe de Dumnezeu.

Dumnezeu să ne ajute, să ne lumineze, să ne trimită gândul cel bun, spre mântuirea sufletelor noastre!

(Ina, 21 de ani, București)

32. Mihaela: „M-am păcălit mult timp că ce fac eu nu e „tocmai” păcat”.

Eu am căzut în păcatul desfrânării, nu chiar cu totul ducându-l până la capăt, dar m-am păcălit mult timp că ce fac eu nu e „tocmai” păcat. Încet, încet duhovnicul meu a știut să îmi șlefuiască conștiința și să îmi deschidă ochii. Pot să zic că am pierdut o relație de 3 ani în momentul în care am hotărât că „Gata!”, nu mai pot continua așa.

Eram convinsă că mă iubește și că o să înțeleagă, dar se pare că el nu considera că facem nimic rău, că e firesc să fie asemenea dovezi de afecțiune dacă ne iubim, că atunci ar trebui nici să nu ne sărutăm că totul e păcat.

Dumnezeu a fost mereu în conștiința mea, și mult timp am înecat glasul Lui în fel și fel de argumente, însă El a avut răbdare cu mine și m-a așteptat. Acum am ceva mai de preț decât dragostea fostului meu prieten, am liniște în suflet și conștiința ușoară. Dumnezeu ne iubește mai mult decât ar putea să o facă vreodată un alt om.

(Mihaela, 25 de ani, Suceava, programator)

33. Magdalena: „Eu și soțul meu ne-am păstrat curăția trupească până la momentul cununiei”.

Eu și soțul meu ne-am păstrat curăția trupească până la

momentul cununiei și considerăm fără nicio ezitare că Dumnezeu răsplătește fiecăruia cu siguranță aceasta jertfă. O consider jertfă doar în contextul lumii decăzute în care trăim, dar și gândindu-mă la lipsa modelelor concrete. Mulți cad și găsești destul de rar oameni care să te îndemne la păstrarea fecioriei. În cazul meu, cred că darul lui Dumnezeu este însuși soțul meu, care nu a mai fost al nimănui înainte și pe care Dumnezeu mi l-a dăruit mie întreg.

Aș vrea să mai aduc o mărturie despre niște prieteni foarte buni, care înainte de a intra în biserică, au fost împreună trupește. Dar după ce au intrat într-oânduiala de viața creștină, au încetat să mai facă acest lucru, deși locuiau în aceeași cameră, în același pat... și asta s-a întâmplat câțiva ani de zile... până s-au căsătorit. Băiatul suferea de o formă de hepatită din cauza căreia, capacitatea lui reproductivă era serios afectată, nu putea avea ușor copii.

Minunea, mai bine zis răsplata înfrânării lor, a venit imediat după căsătorie, când, deși avea problemele de care am amintit, au zămislit un prunc deosebit, chiar de la prima încercare. Consider că alte explicații, păreri, sunt de prisos. Întâmplarea aceasta vorbește de la sine.

(Magdalena, 25 de ani, București)

34. Anonim: „Vrem să facem lucrurile singuri, după care, când ceva scârțâie alergăm la Dumnezeu”.

A te păstra curat până la căsătorie, o practică demodată? De multe ori aud aceste cuvinte, și anume că „*Nu mai trăim în vremurile de demult, s-a schimbat societatea*”. Da frații mei, s-a schimbat societatea, dar sacrificiul Domnului nostru Iisus Hristos nu s-a schimbat.

Nu sunt nicio fată care a terminat teologia, nicio fată care s-a născut în Biserică și care toată viața ei nu a purtat decât fuste lungi. Dimpotrivă, sunt o fată ca voi toți, care acum 4 – 5 ani nu voia să audă de Biserică. Nu îi suporta pe preoți, nu voia să țină post. Aveam o răzvrătire față de tot ce ține de învățătura Bisericii. Trăiam în deprimare, și prima spovedanie a venit după o tentativă de sinucidere.

În această perioadă eu mi-am pierdut virginitatea, necunoscând învățăturile Bisericii și neînțelegându-le, am făcut acest păcat. Am fost convinsă că acesta este un mod minunat, ultima treaptă de a trăi

dragostea împreună cu prietenul meu. Eu în acea perioadă am trăit o fericire deșartă. Ba eram în culmea extazului, ba apăreau acele momente de tulburări și probleme, de certuri, punându-mi întrebarea: „De ce? De ce, Doamne?”

Păi de ce? Păi pentru că omul face ce vrea el singur și de capul lui, fără să îl ia în calcul pe Dumnezeu. Vrem să facem lucrurile singuri, după care, când ceva scârțâie alergăm la Dumnezeu și îl întrebăm: „De ce?” Așa am ales și eu, să fac „concert în doi” cu prietenul meu, fără să mă gândesc măcar o clipă că poate nu îi fac pe plac Creatorului nostru. Societatea s-a schimbat, vremurile s-au schimbat. Dar Dumnezeu e tot acolo, veșnic. Dumnezeu nu se schimbă după moda, societatea și vremurile noastre.

Dumnezeu m-a ajutat și mi l-a adus în cale pe duhovnicul minunat ce îl am și acum, după 4 ani. Au trecut aproape patru ani de când nu mai am relații trupești. Iar această luptă o voi duce până la căsătorie, și de ar fi să mă căsătoresc la 30 de ani. Fericirea ce o simt acum, nu se compară cu acea iubire deșartă și trupească ce am trăit-o. Chiar și în ziua de azi, după atâta timp, încă îmi plâng păcatul, și îl simt, îi simt urmările, dar trăiesc cu nădejdea în învierea duhovnicească. De aceea, dragile mele, care aveți acest dar neprețuit al fecioriei, păstrați-l cu sfințenie. Cât aș da eu să pot alege din nou, căci vă spun din proprie experiență, că urmările, rănilor, și efectele sunt doar negative.

Sunt tot cu acel prieten de 5 ani, cu care am păcătuit. Da, nu m-am apropiat de Biserică pentru că „aaa... săraca, a părăsit-o prietenul, normal că s-a agățat de Biserică, ce să facă, dacă e așa de slabă și singură”. Unii ar zice (sau chiar zic), ce nebunie mai e și asta? Să începi viața trupească cu cineva, iar apoi să o întrerupi brusc, mai ales când rămâi cu aceeași persoană? Înseamnă că dorința a pierit? Că pasiunea a pierit? Nu dragii mei, ci dragostea față de Iisus a luat locul alegerii unei patimi.

Asta nu înseamnă că dorința nu există, că lupta nu există. Și încă cum există! Tocmai pentru că nu am știut să fiu cuminte. Durerea ce încă o simți și după spovedanie nu e faptul că nu ai fost iertat, ci sunt urmările păcatelor tale. Da, lupta e mare, mai ales o dată ce ai gustat din „miere și ciocolată”. Dar cu rugăciune, cu spovedanie și cu alegerea de a nu mai dormi împreună, chiar dacă intenționezi să fii cuminte, se poate.

Apropiati de ai mei știu că am avut relații cu prietenul meu, și că

de ceva timp îndelungat nu mai am, chiar și unii din familie. Și în general mă cred puțin ciudată. Dar mai bine să fiu considerată ciudată. Căci numai eu știu ce efecte negative poate avea păcatul acesta și ce beneficii aduce curățenia și abținerea până la căsătorie. Și cu ajutorul lui Dumnezeu, și cei de lângă mine încep să mă înțeleagă, și să înțeleagă voia lui Dumnezeu.

În concluzie, din fata răzvrătită și supărată pe Dumnezeu, astăzi iubesc Biserica, îl iubesc pe Iisus Hristos, mă abțin de la relații trupești, și încerc să îmi duc crucea, să îmi duc luptele, mă nevoiesc, mă rog cum pot și revin cu nădejde la duhovnicul meu care m-a modelat și m-a crescut încă de la prima spovedanie de acum 4 ani. Iar prietenul meu are același drum.

Păstrați-vă fecioria dragile mele, cele care o aveți. Nu faceți ca mine. Vă spun din experiență și durerile/încercările unei fete care a făcut acest lucru. Poate e mai greu să fii convins de sfaturile cuiva care doar trăiește o credință (și deși unii nu înțeleg credința adevărată ortodoxă), rămânând curată până la căsătorie și spunând altora simplu: *„E bine să rămâi fecioară/feciorelnic”*. Vă spun și eu alături de ele: *„Da, păstrați-vă fecioria. Dar vă spune o fată care a trăit și necredința, și credința căldică și multe altele”*.

Doamne, ajută! Dumnezeu să ne ajute pe toți!

Nădejde și mult curaj!

(Anonim, 20 de ani)

35. Rodica: „Rezistați! E greu, dar merită!”

Cu toate că am înaintat în vârstă, cu ajutorul Domnului, am reușit să păstrez această curăție a trupului, feciorie cum se spune. Este adevărat, astăzi a devenit rară. E greu să rezisti tentațiilor. Cum am reușit? De mică am fost dusă la biserică, apoi mi-am hrănit sufletul cu învățăturile Sfinților Părinți, am citit viețile sfinților și am văzut lupta lor pentru păstrarea fecioriei. Apoi aveam o legătură cu duhovnicul, mă spovedeam, mă împărtășeam. Nici nu vreau mă gândesc să pierd fecioria, cum să mă uit apoi în ochii duhovnicului?

Sfinții m-au întărit, eu m-am ferit de filme, de poze, de reviste indecente pe cât am putut.

Acum nu mai zic decât atât: „Doamne, fie voia Ta! Rânduiește Tu Doamne lucrurile cum știi Tu”. Dacă Domnul vrea ca eu să mă căsătoresc cu siguranță îmi va trimite omul potrivit mie.

Și eu îmi pun întrebarea: „oare mai există băieți care își păstrează fecioria până la nuntă?”. E greu și pentru mine, e mucenicie, dar bucurie mai mare nu e, ca atunci când te căsătorești să fii vrednică de haina albă care o îmbraci, și de cântarea de la Taina Cununiei: *„Sfinților mucenici care bine v-ați nevoit și v-ați încununat, rugați-vă Domnului, să se mântuiască sufletele noastre”*.

Cununa aceea care se pune pe capul mirilor este dovadă că ești împărăteasă, peste trupul tău, peste simțurile tale, ești stăpână pe tine. Rezistați! E greu, dar merită!

(Rodica, 32 de ani, Alba Iulia, economistă)

36. Cătălina: „Încerc și eu, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-mi păstrez fecioria până când mă voi căsători”.

Încerc și eu, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-mi păstrez fecioria până când mă voi căsători sau, poate, toată viața. Pierd ceva important?

(Cătălina, Slobozia, 22 de ani, studentă)

37. Ana: „Unii spun că este o rușine că nu ți-ai început viața sexuală”.

Este foarte important să te păstrezi fecioară până la căsătorie. Nu toți au aceeași părere, unii spun că e o rușine pentru că nu ți-ai început viața sexuală. Sunt mândră cu acest lucru, fecioria este cea mai de preț în această viață.

(Ana, 20 ani, Sibiu)

38. Bianca: „Până acum un an trăiam într-o euforie totală”.

Până acum un an trăiam într-o euforie totală... cu toate că mergeam la biserică nu primeam în sufletul meu învățăturile credinței

ortodoxe, ci doar eram un simplu spectator la Sfânta Liturghie. Credeam că și credința e importantă dar nu atât de mult încât să o trăiesc în fiecare clipă a vieții mele.

Anul trecut s-a produs o schimbare totală. Încet, încet Bunul Dumnezeu mi-a arătat că trăirea ortodoxă nu se oprește doar la mersul la biserică și la o rugăciune făcută în grabă, ci la o trăire intensă, zilnică... la acel sentiment că Dumnezeu este pretutindeni, în chipul fiecărui om și inimile fiecăruia dintre noi.

Tot atunci am înțeles că a dovedi cuiva cât de mulți îl iubești nu înseamnă să cazi în păcatul desfrânării, să faci totul pentru persoana respectivă, să cazi în păcate foarte mari numai să îi arăți că îl iubești, să îl idolatrizezi, ci să îi oferi o iubire curată, pură, care să o sfințească și să o binecuvânteze Dumnezeu.

În timpul liceului am iubit un băiat foarte mult. Spunea că și el ține la mine dar el nu vedea ce contează cu adevărat. Înainte să mă apropii de biserică și de Dumnezeu eram în stare să îi ofer absolut totul, dar după ce m-am schimbat nu a mai fost la fel.

Cu timpul relația s-a răcit, el nu înțelegea că m-am schimbat, iar dorințele noastre nu mai erau la fel. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a deschis ochii la timp și că mi-a arătat că iubirea cea adevărată vine din suflet. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mă ajută să îmi duc crucea fecioriei și în prezent și că m-a învățat că atunci când iubești o persoană trebuie să îi oferi o iubire sinceră și curată.

Să încercați să vă păstrați fecioria până la căsătorie chiar dacă pentru unii dintre noi pare de modă veche, nu e în „trend”, ca să spun așa. Sunt sigură că dacă o să încercați să vă păstrați curați până la căsătorie veți primi o infinitate de bucurii. Dumnezeu vă va răsplăti nevoința voastră nu numai aici, în lumea aceasta, cât și în ceruri. Vă mulțumesc!

(Silvestru Alexandra Bianca, 19 ani, studentă la Academia de Studii Economice din București)

39. Mădălina: „Poate părea ceva greu dar trebuie multă hotărâre”.

Felicit acesta inițiativă de a ajuta și pe alți tineri (care din

motive de dâșii cunoscute fac pasul „cel mare” înainte de căsătorie). Eu mi-aș dori să mă păstrez așa până atunci și sfătuiesc și pe alte fete să se gândească bine la acest lucru. Poate părea ceva greu dar trebuie multă hotărâre.

Îmi doresc să se adune cât mai multe mărturii deoarece în acest mod vom ajunge să conștientizăm mai bine această problemă și tinerii nu vor mai merge cu așa de mare ușurință în această direcție care nu e bună și duce la urmări neplăcute.

(Mădălina)

40. Hera: „Îmi voi păstra fecioria ca să am demnitate”.

Doamne ajută! Să fiu sinceră, nu cred că mai sunt tineri (băieți) care să își păstreze fecioria. Dacă ar fi așa, nu ar mai exista atâtea fete rănite și apoi tot ele să fie învinovățite. Deja după câte am vorbit cu oamenii nu am nicio speranță că îmi voi găsi un soț curat și nestăpânit de mândrie, motiv pentru care nu intenționez să mă căsătoresc. Eu personal îmi voi păstra fecioria ca să am demnitate, spre deosebire de băieți, și îmi voi dedica toată viața pacienților (vreau ca pe viitor să fiu medic, chiar dacă sunt fată), voi înfia un copil și îl voi crește așa cum voi crede eu de cuviință.

Mai bine singură și curată decât căsătorită, judecată la fiecare pas și cu un bărbat de second-hand care a mai avut pe alta înaintea mea. Să fim serioși, mulți băieți nu mai sunt feciori după 18 ani dar au pretenții la fete fecioare. Nu e drept!

(Hera)

41. Adriana: „Nu vă lăsați păcăliți de veșnica replică: „Dacă mă iubești faci dragoste cu mine”.

De mică mi s-a implantat în minte și în inimă ideea că fecioria este cea mai mare comoară pe care o are o fată. De aceea nu am vrut și nu vreau să o pierd. Consider și la ora actuală că degeaba ai avere și comori dacă ai pierdut una din marile comori pe care ți le-a lăsat

Dumnezeu.

Mă rog la Maica Domnului să mă ajute să păstrez darul care mi s-a dat.

De aceea, aveți grijă dragi tineri. Nu vă lăsați păcăliți de veșnica replică: *„Dacă mă iubești faci dragoste cu mine”*. Dragostea nu constă numai în relațiile sexuale. Într-o relație găsești foarte multe preocupări: o plimbare prin parc, un sărut nevinovat, o strângere de mână, o privire nevinovată, toate acestea le mai poți trăi și astăzi. Nu e imposibil, credeți-mă!

Doamne ajută!

(Adriana, 23 de ani, Botoșani)

42. Angela: „Câtă suferință am îndurat, căzând în păcat”.

Salut. E o idee minunată campania „Mii de tineri”. Eu sunt căsătorită și aș putea spune câtă suferință am îndurat căzând în păcat, pentru că mi-am călcat acest principiu, de a rămâne fecioară până la căsătorie. Dar am un fiu de 10 ani și mi-aș dori din tot sufletul meu să fie cumințe până la căsătorie... și la toată lumea aș spune, la toții tinerii să fie așa până la căsătorie, pentru că așa cum am spus, eu am păcătuیت înainte de căsătorie, și poate toată viața mă voi căi pentru acest lucru, pentru că am mers din greșeală în greșeală... am făcut alegeri greșite, pentru că l-am dat pe Dumnezeu la o parte.

Cunosc tineri, de la biserica unde merg, care s-au căsătorit în biserica respectivă, care au fost cuminți, și se vede diferența între acești tineri care l-au avut pe Dumnezeu, înainte de toate, și acei tineri care au păcătuیت, care nu au ținut cont de voia lui Dumnezeu. E atâta durere...

La Dumnezeu nu este păcat pe care să nu-l ierte, dar neispășit nimic nu rămâne, tot pentru binele sufletesc...

(Angela)

43. Alexandra: „Să îți pierzi fecioria în ziua de azi înseamnă să fii normal, să fii după moda lumii”.

Eu nu sunt căsătorită și nici nu am un prieten. Și asta nu pentru că aș vrea să mă călugăresc, căci dimpotrivă, vreau să îmi întemeiez o

familie. Până acum nu a fost să fie însă. Cu toate astea sunt hotărâtă să îmi păstrez fecioria până la căsătorie, pentru mine și pentru binele familiei pe care o voi avea.

Să îți pierzi fecioria în ziua de azi înseamnă să fii normal, să fii după moda lumii, însă Hristos nu asta ne cere. Ne cere să-l urmăm Lui iar El niciodată nu a făcut cele ale lumii. El iubește fecioria enorm de mult iar ca argument ne putem gândi la Maica Sa: fecioară înainte, intru și după naștere.

Însă, este necesar să mai ținem cont de un lucru: Taina Căsătoriei nu este un bilet de voie către relațiile sexuale. Dumnezeu a lăsat această taină, a întemeierii familiei, pentru nașterea de prunci și nu [doar] pentru plăcerile noastre trupesti. Dacă te căsătorești nu înseamnă că poți să faci tot ce vrei. Căsătoria nu a fost făcută pentru perversiuni.

(Alexandra, 23 de ani, Sibiu)

44. Mihaela: „Credeți-mă sunt oameni, în special fetelor le spun, sunt băieți care apreciază”.

Slavă Domnului, Maicii Domnului și sfinților Lui pentru rugăciunile lor. Dragii mei, nu uitați că nu suntem „demodați”, nici înguști în gândire dacă dorim a ne păstra fecioria până la căsătorie. Poate veți spune că nu e ușor, însă toți cei care au trecut prin asta pot da mărturie de binecuvântările de care au avut parte pentru că s-au ostenit în a o păstra. Și credeți-mă sunt oameni, în special fetelor le spun, sunt băieți care apreciază.

Nu vă lăsați intimidat, nici șantajate sentimental, nici nu vă lăsați convinse atunci când conștiința voastră va spune: „Nu!”

Cel ce ține cu adevărat la voi vă va respecta și vă va aștepta până în clipa când amândoi, îmbrăcați ca fii unui Domn și Împărat veți intra în casa Lui cerând binecuvântarea unirii voastre. Iar cei care din neștiință sau din slăbiciune ați căzut, nu deznădăjduiți, veți găsi multă înțelegere și dragoste la Domnul și Dumnezeuul nostru, pentru că El îndreaptă, ridică, iartă și iubește.

(Mihaela, 23 de ani, Cluj)

45. Adriana: „Spre rușinea noastră, din când în când ne

lăsam amețiți de acest păcat al desfrânării”.

L-am cunoscut pe actualul meu soț acum cinci ani și jumătate. Eram amândoi studenți și ne-am plăcut foarte mult de la început. La început timizi, întâlnirile se rezumau la câteva plimbări prin parc și sărutări inocente. Aveam amândoi 21 de ani și pe vremea aceea... gândeam că e rușinos pentru mine ca fată că nu mi-am început viața sexuală. Cine mă credea dacă spuneam asta? Așa, am început să îmi doresc din ce în ce mai mult să nu mă las mai prejos decât celelalte fete. După un an și ceva de relație, la presiunile mele, am intrat și eu „în rând cu lumea”. Am făcut și eu ce făceau și celelalte fete!

Relația a decurs cu bine de-al lungul anilor, ne înțelegeam bine și spre rușinea noastră din când în când ne lăsam amețiți de acest păcat al desfrânării. Am început să nu ne mai mulțumim cu experiențele de la început și să încercăm tot felul de lucruri noi pe care le auzeam și noi, le vedeam prin filme. Eram ca niște marionete amândoi care habar nu au în ce se bagă. Trăgeam cu urechea la unul și la altul și peste tot auzeam că e normal, și că multă lume se „iubește” așa! Dar cât de mult ne amăgeam și ne înșelam, nu am înțeles decât mai târziu!

Anul trecut am început să mă simt rău: amețeli, nervozitate, insomnie, stres! Și toate astea fără o cauză exactă! Nu vă pot spune dragii mei prin ce am trecut și la câți medici am fost și cum toți mă tratau în zadar cu vitamine!

Până într-o zi când am ajuns la un mare preot de la noi din oraș unde m-am spovedit și care m-a povățuit ce să fac mai departe! Mi-a zis să nu mă mai duc la niciun medic ci să îmi tratez sufletul că e foarte bolnav! M-a întrebat dacă am pe cineva și în ce relații suntem. I-am povestit tot și mi-a zis că trebuie neapărat să ne oprim din ceea ce facem și dacă suntem împreună de atâția ani de ce nu ne căsătorim? M-a rugat să îl aduc și pe iubitul meu să îl cunoască, am stat de vorbă și ne-a zis: „*Cununați-vă copii la biserică!*” Ne-am mai gândit noi la nuntă dar nu așa de repede!

Am stabilit-o până la urmă în octombrie anul acesta! În tot timpul ne-am propus să îndeplinim ce ne-a zis preotul și să nu mai cădem în acest păcat! Sincer vă zic, actualul meu soț nu prea a fost încântat de idee dar mi-a zis că dacă eu cred că e mai bine așa el îmi

respectă decizia! Și așa am făcut! Nu ne-a fost ușor, au existat ispite și momente mai dificile dar în mintea mea era doar gândul acesta: *Să nu mai facem asta până la căsătorie!* Și așa am ajuns să îl învăț și pe el să se controleze și ne gândeam amândoi la momentul în care vom fi soț și soție și vom avea binecuvântarea lui Dumnezeu! Și am reușit, cu ajutorul lui Dumnezeu, mai bine de un an să învingem această păcat!

Acum suntem căsătoriți... de o lună de zile și ne dorim foarte mult copii! Scriind rândurile astea simt o bucurie imensă, și îmi aduc aminte cu drag de acea perioadă în care am simțit liniște și pace în sufletul meu! Relația de iubire dintre doi tineri nu trebuie să implice și relații sexuale ca să fie o relație completă, ci trebuie să îl aducem pe Dumnezeu în mijlocul ei; să fie o relație de prietenie sinceră și o iubire neperversă de instincte pătimase!

Dom'le ajută și multă sănătate!

(Adriana, 26 de ani, Cluj-Napoca)

46. Livia: „Ce era dacă ne începeam viața sexuală dinainte?”

Despre mine: sunt căsătorită de 10 luni și mi-am păstrat fecioria până după cununia religioasă.

Cum am reușit să mă „mențin”? Încă de prin clasa a V-a m-am deprins să fiu religioasă; mergeam la slujbe aproape în fiecare duminică, auzeam predici, dar alegeam ce-mi plăcea, ce-mi gâdila auzul. Am auzit de mai multe ori că trebuie să ne păstrăm fecioria până la nuntă, dar nu am înțeles de ce. Totuși, în liceu am început să cred cu tărie în acest principiu; dar nu reușeam să-mi spun prea bine punctul de vedere în fața colegelor (5 fete care îmi erau și prietene), toate fiind de cealaltă parte.

Le-am zis atât cât am înțeles, ce credeam. Cu toate astea, la un moment dat m-am întrebat dacă nu-s eu cea care greșește, pentru că... atât de multă lume, dar mai ales mass-media, promovează sexul înainte de căsătorie. Din cauza acestei temeri, cred, am fugit mereu de relațiile cu băieții. Auzeam de la alte fete că fac pasul ăsta de frică să nu le lase prietenii, că niciun băiat nu stă cu o fată dacă nu se culcă cu el și am preferat să nu mă apropiu prea tare de sexul masculin.

Până prin clasa a XI-a îmi era jenă să spun cuiva că sunt virgină, deși credeam că așa e drept; prin clasa a XII-a nu-mi mai păsa dacă cineva avea de comentat la adresa mea pe acest subiect, iar de prin

anul I de facultate am început să mă laud (nu în gura mare, bineînțeles) cu statutul meu de fecioară, tot fără să-mi pese de „gurile rele”. Spre surprinderea mea, abia la facultate am cunoscut fete care îmi susțineau crezul, și care, la fel ca mine, erau fecioare.

Nu erau toate ortodoxe (dintre ele una era catolică și alta penticostală), dar ne-am bucurat să aflăm că avem în comun această convingere.

A fost relativ ușor până m-am împrietenit cu actualul meu soț, fecior și el (pentru că a fost îndrăgostit de BMW până să se îndrăgostească de mine). Nu ne-a fost deloc ușor, am fost împreună 3 ani și 3 luni până la căsătorie. Ispitele au fost multe și mari, dar ne-am respectat unul pe celălalt. Bunul Dumnezeu ne-a cunoscut pe amândoi și ne-a ajutat să ne găsim, ne-a învățat și ne învață să ne iubim. Ne-am ales bine pentru că, printre altele, aveam amândoi această convingere: *E păcat să îți pierzi virginitatea înainte de căsătorie*. Ne-a ajutat faptul că am avut un duhovnic care să ne sfătuiască. Însă în mintea mea i-am pus la îndoială de multe ori cuvântul. Dar m-a păzit Bunul Dumnezeu, căci îmi cunoștea inima și felul meu de a fi. Știa că voi regreta o astfel de faptă.

După căsătorie m-am întrebat: *„La ce bun că ne-am străduit atâta vreme? Ce era dacă ne începeam viața sexuală dinainte?”* Dar știu sigur că aș fi regretat. Și ce ușurată mă simt când mă gândesc că am învins... pentru că a fost o luptă. Îmi vin mereu în minte cuvintele părintelui, rostite la nuntă: *„fără binecuvântarea lui Dumnezeu în viață (care se revarsă asupra celor doi, bărbat și femeie, la sfânta Taină a Cununii, făcându-i una), chiar dacă ți se pare că totul îți merge bine, dacă nu te pocăiești, vei pierde viața veșnică”*.

M-am căsătorit cu iubitul meu pentru că ne dorim amândoi să ne ajutăm pe drumul mântuirii unul pe celălalt, în Hristos, prin Harul Său.

Hristos ne cunoaște pe fiecare, ne iubește și ne iartă.

Fiți binecuvântați! cu binecuvântări cerești și pământești!

(Livia, 24 de ani, Iași)

47. Viorela: „Am căzut și eu de câteva ori în păcatul desfrânării, fiind măgulita de așa-zisul prieten”.

Am căzut și eu de câteva ori în păcatul desfrânării, fiind măgulită de așa-zisul prieten că „*toată lumea o face*” și nu mai este acum la modă să fii fecioară. Pe atunci nu-l cunoșteam pe Dumnezeu și nu mai țin minte dacă consideram acest fapt păcat, însă îmi aduc aminte că după ce am căzut prima dată îmi era foarte rușine de mine, de oameni, credeam că toată lumea știe ce am făcut. Încetul cu încetul această rușine m-a măcinat mult, deși între timp iar am mai căzut, dar nu reușeam să zic: *Nu!* și să ascult glasul conștiinței din mine.

Între timp „prietenul meu” mă părăsise, căci nu mai avea nevoie de mine. Părăsirea a fost cumplită, căzusem într-o mare deznădejde și pustiire sufletească, chiar îmi veneau gânduri de sinucidere. Dar Dumnezeu avea alte planuri cu mine, mi-a scos în cale o fată care era foarte apropiată de El, și ea m-a ajutat să ajung la un duhovnic iscusit și să mă spovedesc curat. Canonul a fost unul greu și dureros, dar duhovnicul m-a ajutat enorm să revin pe calea cea dreaptă!

Câțiva ani buni am plâns și m-am rugat bunului Dumnezeu să mă ierte și să-mi dea un soț cu care să pot întemeia o familie creștină și lângă care să mă pot mântui. De multe ori cădeam în deznădejde, că pentru păcatul meu Dumnezeu nu-mi dă un soț ortodox practicant, dar duhovnicul mă ajuta și iar o luam de la capăt cu lupta. Așa au fost câțiva ani buni, și chiar și atunci când l-am întâlnit pe actualul meu soț. Până ne-am căsătorit am dus o viață de simpli amici, doar ne țineam de mână, rareori ne îmbrățișam, dar de sărut nici nu a fost vorba, și toate din cauza faptului că trupul mă ispitea foarte tare. Și mult am mai plâns acest păcat care și acum îmi aduce supărare când îmi amintesc de el.

Acum sunt căsătorită, am născut recent un copilăș, și tare mă bucur că Dumnezeu m-a ajutat să mă întorc la El, să-L cunosc, să-L gust și să mă bucur de El cu familia mea întreagă. Mă bucur și îl slăvesc că m-a ajutat, în ciuda păcatelor mele, să-mi întemeiez o familie creștină, cu rânduială și cu multă dragoste. De multe ori mă gândesc ce bine ar fi fost dacă nu cădeam în acest păcat, dar părintele duhovnic mi-a răspuns că a fost poate cu îngăduința Domnului, ca să-L cunosc pe El (însă acum să nu cădeți în păcatul desfrânării cu gândul să-L cunoașteți pe Domnul).

Slavă Ție Doamne pentru toate!

(Viorela, 24 de ani)

48. Bogdana: „Tot ceea ce facem în afara poruncilor lui Dumnezeu nu ne va satisface”.

A fi fecioară până la căsătorie pare ceva nefiresc și este cu totul anormal la băieți în zilele noastre. Dar e o mare minciună. Din păcate copiii sunt bombardați de mici și astfel îi cuprinde pofta trupească. Dragile mele fete, un băiat care te iubește cu adevărat înseamnă că îți oferă iubire adevărată și oarecare e iubirea adevărată? Cine e numai iubire, Cine ne-a dăruit noua iubire și milă?

Veți observa că tot ceea ce facem în afara poruncilor lui Dumnezeu nu ne va satisface. Un bărbat puternic este cel care poate să-și controleze instinctele. Dar asta nu înseamnă că dacă e de acord cu fecioria până la binecuvântarea preotului, prin Taina Cununiei, o să fie un soț bun sau o soție bună. Scopul fiecăruia dintre noi trebuie să fie mântuirea și știm Calea pe care să o urmăm, nu? De ce inventăm scuze și umblăm pe ocolișuri? Ori e ba, ori e da! Romancierul Antoine de Saint-Exupéry spunea foarte frumos că *„A iubi nu înseamnă a ne privi unul pe celălalt, ci a privi amândoi în aceeași direcție”*.

(Bogdana – 16 ani)

49. Mihaela: „Îmi pare bine că m-am căsătorit fecioară și n-am regretat niciun moment acest lucru”.

Eu nu mai sunt tânără. Am 42 de ani. Vreau să vă ajut, dar nu am deloc darul comunicării, nici scris, nici oral. Doar atât pot să vă spun că îmi pare bine că m-am căsătorit fecioară și n-am regretat niciun moment acest lucru. Și acum mă gândesc dacă și lucrul acesta a contribuit la menținerea căsniciei. Sunt căsătorită de 17 ani.

Astăzi nu știu dacă mai poți convinge pe cineva să trăiască în curăție până la căsătorie. Am încercat să sfătuiesc pe alții să țină post, am adus foarte multe argumente în favoarea postului, atât laice cât și religioase, dar nu au renunțat nici măcar la o bomboană vinerea, adulți fiind. Cred că foarte, foarte puțini tineri vor asculta de glasul Domnului și de glasul nostru.

Trebuie aduse foarte multe argumente și trebuie insistat pe psihologia bărbatului și a femeii în acest domeniu și trebuie spus că

desfrânarea le aduce multă suferință atât pe termen scurt cât și pe termen lung, pe lângă dulceața de câteva secunde a momentului. Trebuie spus că păcatul este o secundă de plăcere și un noian de suferință. Trebuie spus că nu se poate despărți plăcerea, păcatul, de durerea sufletească. Să-i învățați metode de evitare a desfrâului.

(Mihaela, 42 de ani)

50. Anca: „Este imposibil să nu îți dorești să încerci mai mult după ce ai făcut primul pas”.

Mai de mult eram preocupată să citesc cărți despre sexualitatea dinaintea căsătoriei, despre cât de mult este permis să înaintezi în viața intimă alături de partenerul tău. Am întrebat și preoți la spovedanie și am primit răspunsuri din cele mai variate, de la *„nu e permis să vă țineți nici de mână”* până la *„poți să faci dragoste cu el dacă îl iubești”*. Dar cei mai mulți preoți mi-au dat un răspuns de mijloc... e în regulă să vă strângeți în brațe, să îl săruți, să îi spui că îl iubești... Și poate că acesta din urmă să fie calea corectă. Dar... există un mare „dar”!

Eu am 23 de ani, la o vârstă tânără la care cea mai mare ispită este a ști, a încerca, a explora lucruri noi, este imposibil să nu îți dorești să încerci mai mult după ce ai făcut primul pas. Ți dorești să vezi cum e să se întâmple mai mult. Și mereu zici că azi doar o să ne ținem în brațe, dar credeți-mă că e mai ușor să te abții de la a-l ține în brațe, decât să te înfrânezi de la înaintarea spre păcat.

Dacă vă e greu să vă înfrânați de la sărutări, de o mie de ori va fi mai greu să vă înfrânați de la lucruri și mai intime. Am învățat din propria experiență că după dezmierdări trupești urmează suferința și în trup și în suflet. Trupul nu e scutit de boli, iar sufletul de o grea întristare.

E greu să crezi până nu ți se întâmplă. Și e greu să te înfrânezi când iubești. Dar dacă vrei să îți ocrotești iubirea, ferește-te de păcat. Dezmierdările trupești înainte de căsătorie, fără binecuvântarea lui Dumnezeu omoară dragostea.

Și atunci o să rămâi singur, cu un străin lângă tine, și o să îți dai seama că ai pierdut și legătura cu Dumnezeu, ți-ai pierdut și dragostea

pentru ființa pe care tu o considerai cea mai deosebită.

(Anca, 23 de ani)

51, Alexandra și Lucian: „Încă nu am văzut pe nimeni care să-și facă procese ample de conștiință că a avut o relație curată cu un partener de alt sex”.

Suntem doi studenți ce ne-am cunoscut la o biserică unde, ca voluntari, ajutam la servirea mesei săracilor. Pe vremea aceea eram la același liceu în Timișoara, dar nu vorbisem înainte, cred că nici nu ne salutasem vreodată. El era clasa a 12-a, eu a 11-a. După această întâmplare, am început să ne întâlnim pe coridor, la liceu, unde povesteam despre Evanghelia zilei, despre viața spirituală și valorile pe care le dorim. Amândoi ne gândeam la viața în mănăstire, cu totul pentru Dumnezeu. În vacanța de vară ne-am întâlnit la Cluj, unde eu i-am mărturisit lui că îl iubesc mai mult decât ca pe un prieten de suflet. După câteva luni, în care am reflectat la prietenia noastră, am început o relație de iubire, prima pentru fiecare dintre noi.

Au trecut doi ani de atunci, în care au fost și momente de ispită. Știam că Dumnezeu nu vrea să facem un pas pe care să-l regretăm mai târziu. Asta e ceea ce ne-a oprit să mergem mai departe cu apropierea trupească. Astăzi e o zi de mare bucurie pentru noi în care dorința noastră pentru a păstra fecioria a devenit angajament în fața lui Iisus Hristos. Cu ajutorul Lui și al Fecioarei Maria sperăm să ducem la bun sfârșit acest angajament! *„Încă nu am văzut pe nimeni care să-și facă procese ample de conștiință că a avut o relație curată cu un partener de alt sex. Dar am văzut tineri demoralizați și lipsiți de sensul vieții în urma unei vieți sexuale dezordonate...”*

(Alexandra, 19 ani și Lucian, 21 de ani)

52. Laura: „Mai există mulți tineri care, asemenea nouă, au hotărât să trăiască o viață curată, plăcută Domnului”.

Mă numesc Laura, sunt din București, am 18 ani și sunt studentă

la Facultatea de Teologie Ortodoxă.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am luat hotărârea de a-mi păstra fecioria până la căsătorie, deoarece așa a poruncit Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și știu ca porunca Lui este „*viața veșnică*” Ioan 12, 50. Din mila lui Hristos, mă străduiesc să duc o viață plăcută lui Dumnezeu și să evit așa-zisele relații de „iubire” (bazate de fapt doar pe atracția fizică dintre adolescenți), știind că astfel de „*aventuri*” îi îndepărtează pe tineri de adevărata libertate întru Hristos și rămân superficiale, fiind trăite fără binecuvântarea lui Dumnezeu.

Precum se știe, Cununia se încadrează în categoria Sfintelor Taine ale Bisericii Ortodoxe, prima familie fiind întemeiată de către însuși Dumnezeu după crearea protopărinților noștri Adam și Eva. Fiind ridicată la rangul de Sfântă Taină de către Mântuitorul Hristos, prin participarea Sa la nunta din Cana Galileei, căsătoria creștină este plăcută lui Dumnezeu și constituie un mijloc de combatere a desfrânării, prin fidelitatea conjugală, pe care o presupune. Din acest motiv, Mântuitorul a poruncit celor necăsătoriți să-și păstreze curăția trupească și sufletească, pentru a-și întemeia o familie prin Taina Cununii sau pentru a îmbrățișa viața monahală (asta pentru cei care simt că au această vocație).

Decizia de a-mi păstra fecioria îmi este deosebit de utilă în primul rând în viața duhovnicească, în relația cu Dumnezeu, pe care o pot trăi fără neliniștea, conflictele familiale și muștrările de conștiință, pe care le suferă acei tineri care, lăsându-se atrași de împlinirea unei plăceri efemere, ajung în situații dramatice, pentru că, prin păcatul lor, se despart de Hristos și, în multe cazuri, își creează probleme grave în relația cu familia sau devin obiectul ironiei prietenilor lor.

De multe ori imprudența și păcatul de a întreține relații intime înaintea căsătoriei îi determină pe tineri să comită și alte păcate grave: avortul (care constituie o crimă, un păcat strigător la cer), neascultare față de părinți sau chiar deznădejde și sinucidere (păcat împotriva Duhului Sfânt, deci fără iertare). În antiteza cu această viață trăită departe de Dumnezeu, se află fericirea adevărată a comuniunii cu Domnul, a vieții trăite în curăție și ascultare față de Sfânta Biserică.

Să ne ajute Dumnezeu pe noi, toți cei aflați la vârsta tinereții, să-l dăruim lui Hristos întreaga noastră viață și să învingem ispitele societății secularizate în care trăim, aducându-ne aminte de cuvintele scripturistice: „*Căci voi, fraților, ați fost chemați la libertate, numai să*

nu folosiți libertatea voastră drept acoperământ al răutății". Să reținem faptul că „normalitatea nu se măsoară statistic”, după cum spunea George Orwell, și că, pentru a rămâne veșnic în libertatea autentică și în comuniunea cu Dumnezeu, trebuie să ne păstrăm fecioria până la căsătorie, chiar cu riscul de a fi considerați anacronici pentru convingerile noastre.

Să păzim și să promovăm această poruncă evanghelică fără reticență, știind că Domnul Hristos. Se va rușina înaintea Tatălui ceresc de toți aceia care se rușinează de El înaintea oamenilor. De asemenea, Dumnezeu să-i ajute pe tinerii care au căzut în păcatul desfrânării, să se întoarcă la El cu nădejde și să-și schimbe viața.

Nădăduiesc din tot sufletul ca aceste câteva gânduri, pe care am dorit să le împărtășesc tinerilor ortodocși, să fie de folos măcar unui singur suflet, căci în fața lui Dumnezeu fiecare dintre noi, cei creați după chipul Său, valorează mai mult decât întregul univers. Pentru a-i încuraja pe cei mai îndoielnici, menționez faptul că, deși pare neverosimil, mai există mulți tineri care, asemenea nouă, au hotărât să trăiască o viață curată, plăcută Domnului. Personal am cunoscut opt adolescenți cu vârste cuprinse între 17 – 24 de ani, care l-au făgăduit lui Dumnezeu că vor rămâne curați până la căsătorie. Doamne ajută!

(Laura, 18 ani, București)

53. Mihaela Proca: „A iubi înseamnă să ridici firescul la stadiul de sublim”.

Ce poate fi mai minunat decât să ai pe cineva lângă tine, care să te asculte când vrei să vorbești, care să îți fie alături când îți este bine și mai ales când ești în necazuri, persoana care te face să simți că îți este dor în fiecare minut.

Dar ce poate fi mai minunat decât să știi că această legătură este binecuvântată de Dumnezeu și Maica Domnului?! Nimic nu poate fi mai presus, nici măcar cea mai mare desfătare pe care ți-o oferă viața de pe acest pământ, pentru că fără binecuvântarea de Sus nimic nu îți poate aduce fericire.

Cred că fiecare dintre noi ne dorim o persoană căreia să îi oferim toată dragostea și înțelegerea noastră și să ne răspundă cu aceleași gânduri. Asta îmi doream și eu cu ceva timp în urmă, și mă

rugam la Măicuța Domnului să îmi trimită un băiat care să fie credincios, bun, cuminte, blând, care să mă înțeleagă și cu care să pot cunoaște dragostea cea întru Hristos, cu care să mă căsătoresc și să am o familie creștină, cu frică de Dumnezeu. Nu am cerut nicio clipă aceste lucruri gândindu-mă la patimi trupești, nu aveam nevoie decât de iubire curată.

După ceva timp, rugăciunile fiindu-mi ascultate, am cunoscut un băiat, cu o mare teamă de Dumnezeu, și neclintit în credință. După ce l-am cunoscut, încă mă rugam la Maica Domnului să nu mă lase să mă apropii dacă nu e el cel făgăduit, și în timp relația noastră a devenit nemaipomenit de frumoasă, simțind la fiecare pas binecuvântarea de Sus.

Un lucru nemaipomenit care s-a întâmplat a fost când într-o seară, stând de vorbă, mi-a spus: „*stii m-am rugat mult să îmi trimită Dumnezeu o fată ca tine*”... atâta bucurie m-a cuprins în acel moment, dându-mi seama că rugăciunile noastre ne-au apropiat.

Ce mi-aș putea dori mai mult? Când vezi că este Cineva acolo sus, care îți ascultă rugăciunile și Căruia îi pasă de tine, ești cel mai fericit om.

Într-o zi stăteam și mă gândeam la diverse probleme, când deodată m-am gândit la câtă dragoste a pus Dumnezeu în fiecare lucru pe care l-a făcut. M-am uitat la cer și am văzut atâta perfecțiune în culoare și deși e imens pare atât de sensibil, păsările care sunt caracterizate de atâta libertate, folosită în cel mai frumos mod posibil, încununând pământul în mod fabulos; iarba, copacii, florile, care nu denotă numai gingășie și perfecțiune... toate au fost făcute din iubire.

Și contemplând la aceste lucruri, parcă fiecare îmi spunea: „Iubește!”... și dintr-odată sufletul mi s-a umplut de dragoste, și mi-am dat seama ce putere are iubirea asupra unui om! Te poate schimba radical! Te poate face să îi înțelegi pe cei din jurul tău și pe tine însuși în același timp, de aceea îi voi mulțumi mereu... alături de el am învățat să iubesc!

Cred că dacă am înțelege fiecare ce înseamnă să iubești și să fii iubit, am trăi într-o lume de basm, fără invidie, egoism, răutate și ură... pentru că atunci când iubești uiți de toate aceste răutăți, și nu vezi decât partea bună a lucrurilor. E greu de crezut că prin două cuvinte putem schimba lumea și nu trebuie decât să le trăim în sensul lor deplin, în curăție, și cu multă nădejde în Dumnezeu, care ne-a învățat

să iubim și cum să iubim, fiind exemplul perfect.

De aceea am încercat să transpun în relația mea ceea ce am înțeles, și dacă până nu demult îmi doream doar să fiu fericită, acum îmi doresc ca fericirea mea să îi facă fericiți și pe ceilalți, pentru că doar în acest mod putem căpăta gramul de fericire pe care ni-l poate oferi viața pe acest pământ. Sper să nu greșesc în ceea ce gândesc, și mi-aș dori ca tot mai mulți tineri să înțeleagă că a iubi înseamnă să ridici firescul la stadiul de sublim. Fără iubire omul este propriul călău, se ucide câte puțin în fiecare clipă a vieții sale, prin necredință, răutate, invidie, nepăsare și egoism. Încercați să trăiți iubirea curat așa cum ne-a fost lăsată.

Doamne, ajută!

(Mihaela Proca)

54. Mihaela: „O relație presupune mult efort, răbdare, iubire și respect”.

Sunt o adolescentă de 18 ani și până acum nu am avut iubit. Deși îmi place de un băiat și cred că și el mă place, nu îmi doresc să am o relație cu el fiindcă eu consider că nu sunt pregătită, și că o relație presupune mai mult efort, răbdare, iubire și respect decât sunt unele relații dintre adolescenți din zilele noastre.

În plus, un sărut este sfânt pentru mine și îmi doresc ca singura persoană căreia să îi dăruiesc această dulce inocență, fiindcă asta consider eu că este un sărut, să fie soțul meu. Îmi doresc să îl cunosc mai bine pe acest băiat, să vorbim și să ne cunoaștem sufletele unul altuia, dar nu vreau să îl rănesc, să-și facă iluzii deșarte sau atunci când îi voi spune părerea mea despre frumusețea și importanța unui sărut să nu se supere și să nu mai dorească să aibă vreo legătură cu mine. Poate că unii cred că sunt de modă veche, însă mie nu îmi pasă fiindcă iubirea nu s-a schimbat, ci noi oamenii ne schimbăm.

Iubirea adevărată o întâlnești o singură dată în viață și, dacă acest băiat nu este „cel ales”, nu vreau ca pe viitor, când voi avea o familie să îmi înșel soțul chiar și numai cu gândul, amintindu-mi de primul meu sărut care de fapt a fost al altuia. Sărutul nu este o joacă, o relație nu este o joacă ci ambele sunt asemeni unei dulci mângâieri care, în legătură cu Dumnezeu, îți ating sufletul și te fac să tresari de fiecare dată când simți doar iubirea sufletului de lângă tine. Sper că nu

v-am plictisit cu aceste rânduri, dar iubirea adevărată apare numai dacă cele două suflete gemene sunt în relație cu Creatorul iubitor.

(Mihaela)

55. Anonim: „Sunt o păcătoasă, nici nu mai pot ridica ochii la cer!”

Bună! Încep aceste cuvinte prin a-mi cere iertare Lui Dumnezeu pentru ce am ajuns să fiu acum. Cu câteva luni în urmă îmi doream enorm de mult să mă călugăresc, dar am întrebat un duhovnic cunoscut dacă e bine să fac asta și mi-a spus că nu, până la 30 de ani să nu intru în mănăstire. La nicio lună de atunci am cunoscut un băiat, de care m-am îndrăgostit și fără să îmi dau seama mi-am „semnat” singură petiția de a cădea în păcat. Mă rugam, îmi ascultam în continuare duhovnicul, dar lucrurile au luat o altă întorsură: din ceea ce nu voiam să fiu niciodată, am ajuns. Eu care aveam în calcul și dacă mă voi căsători să fiu fecioară până după căsătorie. Am fost slabă, nu am rezistat, am căzut. Credința mea nu a fost atât de mare încât să răzbat toate.

Astăzi stau și plâng, scriind aceste rânduri, sunt încă cu acel băiat, el își dorește o familie cu mine, dar peste ani. Eu stau și mă gândesc ce să fac, sunt o păcătoasă, nici nu mai pot ridica ochii la cer, dar oare dacă îi ridic Dumnezeu mă va asculta? Mă va ierta pentru tot? Nu știu ce să mai fac, în minte îmi răsună mereu că nu pot intra în mănăstire până la 30 de ani, încerc să dau vina pe asta pentru ceea ce am ajuns, dar nu pot... e vina mea. Sufletul meu e acum măcinat și la pământ, vreau să mă duc să mă spovedesc și sper să primesc iertare și să nu mă judece nimeni pentru ce am făcut, căci simt că nu mai rezist. Mă mai întreb încă: „Oare mă mai pot călugări vreodată după ce am făcut?”. Sper ca Dumnezeu să mă ierte, iar voi care citiți aceste cuvinte să nu repetați greșelile mele, fiți mereu cu gândul la El și la Maica Domnului, rugați-vă neîncetat și feriți-vă de rele, pentru că eu acum văd, deși știam cum va fi, ce durere e în suflet și cum trupul se stinge ca o lumânare.

56. Maria Cristina: „Am cunoscut băieți care au renunțat să

mai vorbească cu mine”.

Sfântul Apostol Pavel spune foarte frumos într-una dintre epistolele sale I Corinteni 6, 18 – 20:

„Fugiți de desfrânare! Orice păcat pe care îl va săvârși omul este în afara trupului. Cine se deda însă desfrânării păcătuiește în însuși trupul său. Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care îl aveți de la Dumnezeu și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu preț! Slăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”.

Dar, din nefericire, nu toți aud cuvintele Sfântului Apostol Pavel. Este cunoscută slăbiciunea firii omenești, dar omul este înzestrat de către Dumnezeu cu posibilitatea de a alege între bine sau rău, virtute sau păcat, veșnicie sau vremelnicie, fiind pe deplin responsabil de faptele sale.

În ceea ce mă privește am cunoscut băieți care au renunțat să mai vorbească cu mine, treptat, sau am renunțat eu, când au aflat că nu-mi doream plăcerea vremelnică, ci voiam să avem mai întâi binecuvântarea lui Dumnezeu, Care rânduiește toate lucrurile după folosul nostru.

Dar, din fericire, sunt mulți tineri care nu consideră demodate aceste concepte și cred în păstrarea fecioriei până la căsătorie. Dumnezeu să ne ajute pe toți și să ne dea putere să trăim după voia Lui cea sfântă.

Doamne ajută! Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și acum și pururea și în vecii vecilor! Amin!

(Maria Cristina Dima)

57. Alina: „După o relație de 7 ani, cu soțul meu, amândoi am intrat în biserică curați”.

Dragii mei, mă numesc Alina, am 27 ani, sunt căsătorită de trei ani. După o relație de șapte ani cu soțul meu și spre uimirea tuturor, amândoi am intrat în biserica curați. Nu pot spune că nu au existat momente în care lucrurile au evoluat mai mult decât ar fi trebuit, dar

tot timpul în mintea meu o voce îmi spunea: „*Încă nu e timpul*”. Așa că pot spune că în momentul în care am intrat în biserică pentru a mă căsători, am fost cea mai împlinită că am reușit așa ceva.

În momentul în care l-am informat pe soțul meu de aspectul acesta, a fost foarte fericit și ne-am susținut reciproc pe parcursul relației în sensul acesta.

Doamne ajută! Căci se poate.

(Alina, 27 de ani)

58. Anonim: „Eu din păcate la vârsta de 18 ani mi-am pierdut fecioria”.

Fecioria... cel mai minunat dar pe care o femeie îl poate dăruia soțului!

Eu din păcate la vârsta de 18 ani mi-am pierdut fecioria. M-am despărțit de acel bărbat care și-a bătut joc de mine. La 20 ani am întâlnit un alt bărbat cu care sunt de trei ani și câteva luni. I-am mărturisit după doi ani că nu mai sunt fecioară... era ca un handicap și nu îi puteam mărturisi adevărul. Mă simțeam vinovată pentru că eram așa dar într-un final mi-am făcut curaj și i-am spus. Mă așteptam să mă părăsească, dar a rămas lângă mine spunându-mi că mă iubește pentru ceea ce sunt eu. Urmează ca în câteva luni să facem nunta cu ajutorul lui Dumnezeu!

Până la căsătorie am încercat să nu se mai întâmple. Au mai fost și căderi, dar ne-am ridicat și am mers înainte. M-am simțit vinovată și încă mă simt... dar un dialog cu un părinte m-a încurajat: „*Ți-ai pierdut fecioria trupească... până la nunta mai ai ceva timp. Și fecioria sufletească o poți recăpăta și ea e de preț*”. Atunci m-am iertat. După cinci ani de chin, de suferință, eu m-am iertat și mi-am propus ca până la nuntă să devin fecioară sufletește... și atunci voi simți bucurie.

Azi mă simt fecioară). Mulți mă judecă poate, dar dacă noi cei care am greșit nu ne iertăm vom avea o viață plină de frustrări. Ne iertăm, cerem iertare lui Dumnezeu până în ultima zi a vieții noastre. Trebuie să ne iertăm... ce a fost, a fost. Nici viitorul meu soț nu e fecior, așa că... trecutul e asemănător. O greșeală pe care o regretăm amândoi, și *Da!* când trăim curat așa de frumoasă e dragostea și o simți cu tot sufletul...

Nu cred că un om te iubește pentru un himen, sincer... ci pentru

ce oferi tu ca om. Prea târziu pentru a putea face ceva. Nu sunt de acord cu himenoplastia, că nu îl mint pe Dumnezeu. Să ne iertăm... să ne iubim... și să ne rugăm fierbinte pentru a părăsi acest păcat înfricoșător care ne distruge tinerețea și viața!

(Anonim)

59. Raluca: „Credeam că e normal să îți începi viața sexuală în adolescență”.

Timp de 20 de ani am avut un vâl pe ochi. Credeam că e normal să îți începi viața sexuală în adolescență, că așa e firesc să se desfășoare o relație și că e bine să ai mai multe experiențe până la căsătorie. Cu toate astea, în adâncul sufletului îmi doream o singură iubire, să fiu a unui singur om toată viața și nu să am „n” bărbați.

A fost suficientă o singură clipă undeva prin ianuarie, începutul acestui an, ca Dumnezeu să îmi arate lumea exact așa cum e... distrusă. Într-o singură clipă am început să văd clar semnele din jur. Să deschid ochii brusc. A fost ca și cum aș fi mers o viață întreagă cu un tren la 3.000 de km/h viteză care s-a ciocnit brusc de un zid apărut din senin, cam asta a fost impactul meu cu realitatea, ca să vă formați o idee.

După ceva timp am reușit să asimilez lucrurile. Cum am început să le văd e o altă poveste, am primit un mail care m-a intrigat în așa măsură încât am căutat răspunsuri și le-am găsit. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a ferit de relații până acum, iar de curând am luat decizia de a nu mai căuta iubirea ci de a mă păstra pentru acel cineva care va apărea într-o zi în viața mea și care va înțelege. Sigur... mai am câteva întrebări încă fără răspuns, dar cel puțin am starea aceea de resemnare pe care înainte nu o aveam.

Căutând răspunsuri, într-un fel, am găsit acest site care mi-a dat speranța și mi-a întărit decizia de a mă păstra curată măcar din punctul acesta de vedere și de fiecare dată când am dubii intru și citesc experiențele povestite de alții și îmi revin. Mă rog la Dumnezeu să nu cad și să mă ajute să întâlnesc curând acea persoană care să mă înțeleagă, nu pentru a mă căsători, pentru că nu mă grăbesc, ci pentru a avea un suflet care să înțeleagă despre ce vorbesc și să fie pe aceeași lungime de undă cu mine.

Cu drag.

(Raluca, 20 de ani, Timișoara)

60. Moni: „Nu îi judec pe cei care din varii motive și-au pierdut fecioria”.

Și eu și soțul meu ne-am păstrat fecioria până la căsătorie, 23 – 24 ani. Nu m-a interesat niciodată ce credeau alții despre mine din punctul acesta de vedere.

Dumnezeu mi-a scos în cale exemple de oameni care trăiau creștinește.

Nu regretăm niciunul, suntem căsătoriți de 8 ani. Avem doi copii și între noi nu există gelozie, reproșuri, frustrări sau ceva de genul acesta. El a fost și este unul dintre băieții care au apreciat întotdeauna fecioria.

Pentru cei care cred în nevoia fiziologică de a „potoli hormonii” – ar trebui, mergând pe aceasta logică, ca majoritatea monahilor și monahiilor care se călugăresc feciori și fecioare, să fie constituită din cei mai stresați și mai nervoși oameni de pe pământ.

Nu îi judec pe cei care din varii motive și-au pierdut-o, eu am păcate mult mai mari decât acesta – dar cum zicea cineva, nu aici este locul unde să le comentez – dar, în același timp, trebuie să luptăm împotriva acestui păcat și să recunoaștem roadele sale.

Să-i căutăm împreună, să-i cercetăm și să-i urmăm pe cei care au o viață liniștită și binecuvântată de Dumnezeu!

(Moni)

61. Oana: „Și eu am spus că îmi voi păstra virginitatea până la căsătorie”.

Doamne, ajută! Și eu am spus că îmi voi păstra virginitatea până la căsătorie, sper să îmi și găsesc un băiat care să accepte așa ceva și să mă și susțină!

Mă bucur mult când văd că mai există și alții ca mine și își exprimă aici părerea lor.

Dumnezeu să îi ajute pe toți și să îi ferească de ispite!

(Oana)

62. Mihaela: „Nu mă iubea... de fapt voia acel ceva”.

Mă numesc Mihaela și aș vrea să vă povestesc un lucru care mi-a schimbat viața radical, cu ajutorul lui Dumnezeu. Am avut o relație cu un băiat timp de doi ani de zile. Mi-a propus de foarte multe ori după un an de relație să avem relații intime. Am încercat să îi explic motivele pentru care nu vreau să săvârșesc acest păcat, pentru că e păcat și pentru că dacă avem de gând să ne căsătorim ar fi cel mai indicat să așteptăm.

După ceva timp am început să avem neînțelegeri din ce în ce mai dese și de foarte multe ori am fost pe punctul de a ne despărți. La un moment dat, după foarte multe insistențe, am cedat. Înainte de a se întâmpla îmi repeta mereu că mă iubește... dar nu mă iubea, de fapt voia acel ceva. Eram atât de tristă și mă chinuia gândul acesta și mă făcea să mă simt inferioară.

Lucrul acesta s-a întâmplat atât la insistențele lui, cât și la sfaturile „prietenilor” mei.

La câteva luni după ce mi-am făcut prieteni în adevăratul sens al cuvântului, după ce am vorbit cu părintele duhovnic, m-am gândit ce ar fi dacă i-aș explica ce trăiesc eu, și să îl rog (chiar l-am rugat, nu i-am sugerat doar) ce ar fi să ne recăpătăm fecioria până la căsătorie. A avut o reacție la care nu m-aș fi așteptat. Am început din nou să ne certăm foarte des. Am început să mă rog foarte mult la Maica Domnului să mă ajute să ies din asta, și cu ajutor am avut curajul să spun: „Gata!” ... și să îmi reiau viața, trăind curat până la căsătorie, așa cum trebuie.

Mi-a fost foarte greu la început, pentru că se pare că am ținut la el, dar din nou a venit ajutorul Maicii Domnului. Aș vrea să fie tineri care să ia aminte la povestea mea, deși mi-aș dori să nu fie nevoie. Trebuie să nădăjduim mereu în ajutorul Maicii Domnului și al Fiului ei, Iisus Hristos, pentru că nu putem face nimic fără rugăciune!

Doamne, ajută!

(Mihaela)

63. Mihaela: „Am 19 ani și nu am cunoscut încă iubirea”.

Iubirea... un sentiment atât de profund, duios și frumos în același timp. Am 19 ani și nu am cunoscut încă iubirea, dar nu mă grăbesc. Știu că cel pe care Dumnezeu mi-l va da o să mă călăuzească pe drumul iubirii, devenind treptat un întreg. Poate pentru mulți tineri de vârsta mea li s-ar părea ciudat ca o tânără de 19 ani să nu fi avut vreun iubit, dar până la urmă ce este atât de ciudat: Faptul că începând de la o vârstă fragedă căutam pe cineva care să ne ofere puțină afecțiune, care de cele mai multe ori nu este sinceră, sau faptul că te păstrezi pentru cel care ți-a fost sortit?

A iubi pe cineva înseamnă să te simți acasă când ești cu el, să te simți fericită doar când îl vezi sau îi asculți vocea. Oricine visează la o iubire adevărată, pură, la o persoană care să te sprijine și să te mângâie în clipele grele ale vieții, dar nu cred că pe acea persoană o vei găsi experimentând.

Poate te întrebi cum îl vei găsi pe acel cineva dacă nu încerci. Gândește-te la o mamă care își recunoaște copilul dintr-o sută, la inima unui mire care tresare doar la vederea miresei. Iubirea nu se ghidează doar după minte ci mai ales după suflet.

Dacă cineva m-ar întreba cum arată iubirea i-aș zice să se uite la Icoana Mântuitorului sau a Maicii Domnului. Dacă cineva m-ar întreba cum este iubirea i-aș zice numele Mântuitorului. Știu că trăim într-o lume ahtiată după ambalaj, după fizic, dar să nu uităm că întotdeauna va fi o persoană care refuză să rămână la ambalaj.

Să nu ne grăbim să căutăm iubirea în orice băiat, ci să lăsăm iubirea să ne găsească pe noi. Ce minunat este să îi spui soțului tău că el este singurul bărbat din viața ta, că buzele tale nu au mai sărutat pe nimeni altul decât pe el, că brațele tale nu au mai îmbrățișat niciun alt băiat.

În ziua de azi este foarte greu să te păstrezi doar pentru unul, din cauza multiplelor reclame care ne învață contrariul, dar Dumnezeu nu se schimbă, ci noi ne schimbăm preferând de cele mai multe ori să ne luăm după lume și învățăturile ei greșite. În timpul liceului, pe care l-am terminat în această vară, majoritatea colegelor mă întrebau dacă am un iubit, cum îl cheamă, cum arată... de parcă doar asta ar conta și nimic altceva.

Viața personală nu mi-am expus-o și nici nu o voi expune,

adevărul știindu-l doar părinții, fratele și prietenii apropiați. La un moment dat o colegă mi-a zis că sunt foarte secretoasă și nu vreau să discut cu ele, dar sunt convinsă că dacă le-aș fi dezvăluit viața mea nu ar fi înțeles-o, așa că am preferat să păstrez tăcerea. Este trist că majoritatea discuțiilor dintre tineri se rezumă la această temă, la cât de frumoasă / frumos este iubita / iubitul lor.

Nu prea mai auzi tineri vorbind despre Dumnezeu, persoane care să își spună sincer: „*Te iubesc!*”, chiar și aceste profunde cuvinte devenind banale. Dacă am ști semnificația acestor cuvinte, a unui sărut sau a unei mângâieri nu am mai trata atât de superficial iubirea, dăruindu-i acesteia locul care i se cuvine, un loc sfânt creat din inimă.

Dragi tineri, nu vă mai aruncați orbește în valurile vieții, încercând și gustând din fiecare plăcere pe care aceasta o oferă înaintea voastră, ci cugetați înainte de a face ceva, întrebați-vă conștiința căci aceasta nu este altceva decât vocea lui Dumnezeu care șoptește la urechea voastră.

(Mihaela G.)

64. Gabi: „A întâlnit iubirea vieții ei, singurul bărbat care a ținut-o de mână”.

Se întâmplă încă să mai existe povești de viață foarte frumoase, povești ce par rupte din cărți. Sora mea este unul din minunatele personaje. A întâlnit iubirea vieții ei, singurul bărbat care a ținut-o de mână, a sărutat-o... singurul cu care s-au întâmplat cele mai frumoase lucruri din viața ei. Este soțul ei acum și sunt fericiți.

Pentru cei care mai au șanse... nu descurajați! Felicitări celor ce reușesc!

Exemplele de genul acesta ne ajută să mai sperăm că nu e totul pierdut, că încă se mai reușește.

(Gabi)

65. Ariana: „Sufăr pentru monstruozitatea de a mă dezumaniza”.

De ceva timp oscilez între bine și rău. De mică am fost crescută în leagănul credinței și mă doare că nu mă pot numi o adevărată

creștină. Din punctul meu de vedere, filmele și site-urile pornografice nu oferă iubire, ci totul este făcut pentru bani.

Lipsite de sentimente, actele sexuale din acele filme sau website-uri transmit numai dorința, instinctul, nu și dragostea. Cei care vor să trăiască acel moment satisfăcător ar trebui să aștepte până întâlnesc persoana care le este destinată și alături de care să își întemeieze o familie „presărată” cu Duhul Sfânt.

Nu este în regulă să începi de acum ceva atât de fragil și de important în viața unui om.

Practic, iubirea trăită alături de persoana iubită nu este efemeră la fel ca și dorința trăită din filme și site-uri necuviincioase. Nu pot să judec pe nimeni și nici nu mă pot afirma deoarece și eu sunt om și am greșit poate mult în fața lui Dumnezeu.

Prin simplul fapt că am vizualizat filme și am încuviințat plăcerea, am conștientizat că nu făceam altceva decât să îmi doresc mai mult. Este ca și substanța din sucurile care dau dependență, substanță care te face să dorești mai mult cu fiecare înghițitură.

Cred că ce m-a oprit cu adevărat să nu cad în păcat cu un băiat este poate faptul că sunt în strănă la biserică și atunci când cânt simt că mă înalț, că sunt alta, și mă simt bine acolo unde sunt.

Nu sunt acceptată în grupuri fiindcă nu fumez, nu beau, nu mă droghez, pentru că sunt doar eu folosind cuvinte simple dar împodobite, cântând și amintind de Dumnezeu în fiecare clipă a vieții mele. Sufăr pentru monstruoșitatea de a mă dezumaniza... încerc să îndrept asta dar simt că nu pot.

Din cauza celui păcat am ajuns într-o depresie acută. Nu pot ieși din aceasta pentru că, deși m-am spovedit, nu mă simt iertată de Dumnezeu.

Sper ca voi cititorilor, să citiți aceste cuvinte înainte să treceți prin acel proces de dezumanizare al sufletului și să aprindeți candela sufletului vostru.

Zile binecuvântate țesute de îngeri.

(Ariana – 17 ani)

66. Corina: „Fecioria este unul dintre cele mai de preț daruri pe care le are o fată de la Dumnezeu”.

Dragostea e cel mai frumos lucru și cel mai important care se poate întâmpla între noi, și mă întreb cum putem noi oare să murdărim acest sentiment prin pierderea fecioriei? Recunosc că fecioria mi se pare un lucru deosebit de greu, dar nu imposibil. Sunt convinsă că dacă există dragoste și nădejde către Dumnezeu se poate trece această încercare de a cădea în păcat.

Fecioria mi se pare unul dintre cele mai de preț daruri pe care le are o fată de la Dumnezeu, și tocmai de aceea am încercat să îmi păstrez acest dar primit până acum, și îmi doresc nespus de mult să îl păstrez până la căsătorie.

În momentul de față simt o oarecare dezamăgire privind ce se întâmplă în jurul meu, deoarece majoritatea tinerilor pe care i-am cunoscut nu și-au păstrat fecioria, dar încerc să am nădejde că poate acest lucru se va schimba în bine.

Ce explicații să mai dăm noi că „*de ce e bine*” sau „*de ce nu e bine*” să ne păstrăm fecioria, când foarte frumos ni se spune: „*Celor ce sunt necăsătoriți și văduvelor le spun: Bine este pentru ei să rămână ca și mine. Dacă însă nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească decât să ardă*”. Corinteni I, 7: 8 – 9. Concluzia este să încercăm să ne înfrânăm, iar dacă nu mai putem, atunci să ne căsătorim.

Recunosc că uneori îmi este foarte greu să îmi păstrez acest minunat dar, în sensul că am avut încercări destule. Nu am avut foarte mulți prieteni, dar vă pot spune că prima relație de prietenie pe care am avut-o s-a terminat tocmai din acest motiv. Am încercat, cu credință, să nu renunț la această minunată idee de a-mi păstra fecioria, așa am și făcut, dar s-a sfârșit acea relație.

După un timp am avut un prieten cu care am locuit împreună ceva timp, dar nu s-a întâmplat nimic între noi și asta pentru că nu am vrut să renunț la această idee a mea de a rămâne în continuare în feciorie.

Poate că multe persoane nu mă cred când spun că nu s-a întâmplat nimic, dar sincer chiar așa este și tocmai de aceea vă spun că am avut încercări, însă eu mă rugam în gândul meu cum știam, spuneam „*Doamne ajută-mă!*” sau orice altă rugăciune, iar după asta mă linișteam și aveam în continuare nădejde în Dumnezeu.

Chiar dacă nu am rămas cu acel băiat, acum mă simt împăcată și

liniștită pentru că nu am renunțat la acest dar minunat. Acum am un prieten care mă înțelege și este de aceeași părere ca și mine, suntem fericiți și ne susținem unul pe celălalt.

Cred că în acest mare drum numit „viață”, pe care noi toți îl parcurgem, vom avea parte de multe încercări și ispite, dar sunt sigură că Dumnezeu care este dragoste, există, însă totul depinde foarte mult de noi și trebuie doar să credem și să avem nădejde, iar mai presus de toate dragoste față de Dumnezeu și față de aproapele nostru!

(Corina)

67. Marina: „Rămâi de rușine cu fecioria asta”.

Bună ziua. Mă numesc Marina și am peste 30 ani. Am fost singură la părinți, iar acum și fără ei. Nu m-am întâlnit niciodată cu nimeni, și mi-e rușine să spun acest lucru. Am citit sfaturile pe care le dau unii preoți celor ce vor să-și găsească perechea și nu sunt de acord absolut deloc cu opinia lor. Realitatea nu este chiar așa cum o descriu. E mult mai crudă. Pentru că timpurile s-au schimbat. Oamenii s-au schimbat, și singură în această lume crudă te distrugi și moral și fizic.

Dumnezeu nu mai face minuni ca înainte, să-ți aducă bani în pungă ca Sfântul Nicolae, ca să nu cazi în desfrânare sau să sperii că Dumnezeu o să-ți dea copii la bătrânețe ca Sfintei Ana. Am înțeles că cel cu familie și copii niciodată n-o să-i înțeleagă durerea celui singur. Preoții spun multora că e bine să profităm de singurătate, să ne gândim nu la cele lumești, că de fapt ne îngrijim de trup, dar nu de suflet. Să ne gândim la mântuirea sufletului, că nu suntem singuri, ci cu Dumnezeu.

Vreau să vă relatez durerea mea. Frecventez biserica de mică. Așa m-au învățat părinții, am cântat și în cor. Țin posturile, mă împărtășesc, fac rugăciuni, dar Dumnezeu mă răsplătește ca pe cea mai mare păcătoasă de pe fața pământului. Nu comunic cu nimeni zile întregi, dat fiind că Dumnezeu nici de lucru într-un colectiv nu se îndură să-mi dea, lucrez de acasă. Unica bucurie sunt duminicile, mă mai duc la biserică unde mai comunic cu cei cunoscuți. Stau zile întregi și plâng de durere, căci nu am și eu un suflet cu care să mă mângâi sau să schimb o vorbă.

Cât e de dureros când vin sărbătorile, când nu ai cui spune un „*Hristos a înviat!*” sau cu cine ciocni un ou, când la ziua de naștere, nimeni nu-ți dă o floare, nu-ți spune că te iubește, să te simți și tu femeie, mamă. Lumea se bucură, se veselește, dar pentru mine aceste zile sunt de tristețe și cu lacrimi. Când elementarul nu are cine să-l facă prin casă, să-ți repare ceva sau să bată un cui, tot eu trebuie să fiu și bărbat. Sau când te simți rău și nu are cine să-ți dea o cană cu apă sau să cheme ambulanța. Mi-e frică că voi muri într-o zi, și nimeni n-o să știe. N-are cui să-i pese de mine. Singurii care se vor îngriji va fi Poliția, care va veni peste vreo câteva luni să vadă de ce nu achit serviciile comunale.

Să cer sfat de la duhovnic nu are sens, căci cu vreo șapte ani în urmă la răspunsul că scopul meu în viață este să am familie și copii, mi-a spus că trebuie să mă îngrijesc de mântuirea sufletului. Oare nu-i mai plăcut în fața lui Dumnezeu să adormi pe umărul soțului și să-i mulțumești în gând lui Dumnezeu pentru ceea ce ți-a dat, decât să plângi și să-i ceri moartea, să nu mai ajungi a doua zi? Să înțeleg că a făcut aluzie să mă duc la mănăstire?

Nu vreau să ajung ca sora despre care mi-a povestit o maică, că a fugit la mănăstire, că a avut o dezamăgire în dragoste. Cu trupul acolo, dar cu gândul la cele lumești. Venise o cunoscută de-a ei cu soțul, cu copii la acea mănăstire, și i-a făcut inimă rea, spunea cât e de fericită aceea, are copii, soț bun, dar „eu stau la mănăstire”. De ce mântuire poate fi vorba aici? Îmi veți spune că poate Dumnezeu m-a păzit de rău, poate mă căsătoream, trăiam 1 – 2 ani, făceam un copil și divorțam. Da, posibil, dar să spun sincer, chiar dacă divorțam, 1 – 2 ani de fericire aveam, rămâneam cu copilul, aveam un sens oricum în viață, aveam pentru cine trăi mai departe, că mai degrabă una divorțată cu copil își găsește pe altul și se căsătorește, decât una singură, dar așa ce sens sau interes mai am în viață?

Am scris la psaltire neadormită pe un an la trei mănăstiri, că citisem despre puterea ei, și eram încrezătoare că Dumnezeu o să mă ajute, am citit 40 psaltiri cu binecuvântarea preotului timp de 80 zile, dar să vă spun care a fost rezultatul. În a 80-a zi la a 40-a psaltire mi-a spus o cunoscută de la biserică la care mă duc că un băiat de la teologie care m-a văzut la biserică a cerut numărul meu de telefon. I-am mulțumit lui Dumnezeu că mare e puterea Lui, că în sfârșit m-a auzit, dar nu mult mi-a fost dat să mă bucur. Nu m-a mai sunat și am aflat că

el nu mai vrea. Oare numai cu atât m-a răsplătit Dumnezeu pentru rugăciunile mele cu lacrimi și cu durere. De ce la durerea și suferința pe care o am, îmi provoacă și mai multă durere? Și cu ce inimă să mă mai rog, dacă Dumnezeu nu face pentru mine nimic, de ce eu trebuie să fac pentru El ceva?

Unii îmi spun că încă nu mi-a venit vremea. Dar când o să-mi vină vremea, la 40 – 50 ani? Câtă răbdare să mai am, cât să mai sper, anii trec, îmi veți da ca exemplu pe părinții Maicii Domnului care la bătrânețe au născut copil. Dar acum nu mai sunt minuni precum cele din Biblie. Cum aș putea să mai aștept că poate și pe la 40 – 50 ani pot să mă căsătoresc, dacă atunci deja copii n-o să mai pot avea. Iar asta dacă o să mai ajung până atunci teafără la minte. Că de singurătate poți deveni schizofrenică, să vorbești atunci nu cu Dumnezeu, dar cu tine însuși. Nu vreau să-mi sfârșesc zilele într-o casă de nebuni.

Mi-aș pune capăt zilelor. Decât să trăiesc aici în iad și să văd cum alții trăiesc în rai, acolo tot în iad voi fi, dar toți se vor chinui ca mine. Că în rai oricum nu mai ajung. Ce folos că sunt fecioară, că nu curvesc? Oare nu sunt iertați cei care curvesc, au relații înainte de căsătorie, pe urmă se căsătoresc, își mărturisesc păcatul și sunt iertați? Dar ce folos să spun eu la mărturisire, că îl învinuiesc pe Dumnezeu de soarta mea, că îmi cer moartea, cad în disperare, ca pe urmă să se repete din nou?

Oare nu-s ei mai iertați cu acel păcat, decât mine, numai cu gândul? Că au făcut păcatul, le-a fost și bine, dar eu un moment fericit nu am avut în viață, nici nu știu cum e să te săruți. Ca să fi fost de acord să am relații, poate eram și căsătorită, dar așa m-am gândit că e păcat, să fie totul după căsătorie, și iată rezultatul: Dumnezeu m-a răsplătit cu singurătate.

Cum pot să mai sper că o să întâlnesc pe cineva? Din cele ce am mai citit, băieții celibatari umblă după femei divorțate, evident că cele divorțate sunt cu experiență, se aruncă repede în gât, ce-i trebuie o fată care nici nu știe să sărute, nemaivorbind de sex.

Dar după fete singure umblă bărbați însurați, cu care familie n-o să ai, numai sex caută. E și cazul meu: când lucram în colectiv de bărbați, umblau doi însurați, în fața mi-a spus unul că dorește o diversificare în viața sexuală. Și când aflase de la colegile de serviciu că sunt fecioară la 24 de ani, a înțeles că relații n-o să mai aibă cu mine, și râdea cu colegii lui de mine. Eram făcută sălbatică, handicapată. Ce

să mai vorbim de oamenii de rând, când însăși teologii sunt de aceeași părere.

Pentru un bărbat e mai ușor chiar dacă e singur, el nu are instinctul de mamă, dacă apare dorința de a-și satisface necesitatea, ușor își găsește pe cineva pentru o noapte, dar fetele vor să fie mame, nu doar să-și satisfacă dorințele animalice. Preoții dau sfaturi fetelor să se bucure de singurătate, că până la 40 de ani mai este. Mai este, dar cu psihicul la acea vârstă cum o să fie?

Am ajuns la concluzia că fără relații înainte de căsătorie nu mai ajungi la căsătorie. Și încă rămâi de rușine cu fecioria asta.

(Marina, nume fictiv, autoarea preferă să rămână anonimă)

UN RĂSPUNS DE MÂNGÂIERE:

Am ales să publicăm această mărturie a „Marinei” despre feciorie din respect pentru ea, chiar dacă e o mărturie a cărei concluzie nu susține campania *„Mii de tineri își păstrează fecioria până la căsătorie”*. Marina este o tânără din Biserică, un om care a încercat prin faptele ei să placă tot timpul lui Dumnezeu, dar dezamăgirile vieții au dus-o în stadiul în care să tragă concluzia pe care ați citit-o mai sus. Din respect și iubire față de o persoană care ne este soră în Biserica Ortodoxă, am ales să publicăm cuvintele ei pline de durere.

Marina, trăirile tale sunt toate adevărate și strigătul tău este cât se poate de sincer și de curat, și te apreciez că ai avut puterea să scrii aceste cuvinte. Durerea ta ne întristează și pe noi. Totuși, concluziile mărturiei tale se bazează doar pe trăirile tale și pe experiența ta de viață. Cred că, frumos ar fi să tragem o concluzie auzind mărturia a mii de tineri în legătură cu păstrarea fecioriei, și nici atunci n-am putea spune că tabloul concluziilor este complet, pentru că e foarte posibil ca niciunul din acei tineri să nu fi ajuns la măsura desăvârșirii și din acest motiv la toate acestea trebuie să adăugăm viața și sfaturile Sfinților Părinți.

Sunt oameni care au fost foarte dezamăgiți de viața de familie și au tras concluzia că e mai bine să nu te căsătorești, sfătuindu-i pe alții astfel. Au fost femei foarte dezamăgite în dragoste după ce au fost înșelate și părăsite de bărbații lor, și au tras concluzia că *„toți bărbații sunt niște porci”*. La fel au fost bărbați înșelați în așteptările lor de

femei și au tras concluzia că „toate femeile sunt materialiste și toate vor același lucru”. Totuși, deși concluziile lor izvorăsc dintr-o suferință reală, ele nu se pot generaliza, pentru că sunt atâtea familii fericite și atâtea relații de iubire minunate.

Marina, nu știu ce sfaturi ți-aș putea da, dar cred un lucru, și anume că nimic nu e întâmplător, că Dumnezeu e foarte conștient de ceea ce ți se întâmplă și face toate astea având un plan. Un plan pe care nu-l știu și nu pot specula pe seama lui, dar îți pot spune din experiență că planul de mântuire al vieții tale e strâns legat de planul de mântuire al vieții celor din jurul tău. Poate vrea Dumnezeu prin viața ta să-i tragă pe alții la credință! Ne influențăm atât de mult unii pe alții, și fiecare gest și cuvânt de-al tău poate fi o mărturie de credință care sfidează păcatul!

De ce să suferi chiar tu? De ce să fii tu ”sacrificată” ca model pentru mântuirea altora? Nu știu. Dar răsplata va fi mare. Dacă vedem viața doar în perspectiva celor 70 – 80 de ani de pe pământ, atunci am putea spune că ești nefericită, dar pentru toți, după viață urmează moarte și după moarte, judecata. Suferința ta se va transforma în bucurie iar „raiul” de pe pământ al unora care păcătuiesc și nu le este frică, se va transforma în suferință continuă.

Cât privește relațiile intime înainte de căsătorie, după atâtea discuții avute pe site și după atât timp în care m-am gândit la asta, îți pot spune că actul intim în afara căsătoriei este principala cauză pentru desfrânarea pe care o vedem în societate. Sexualitatea expusă în exces și pornografia sunt efecte directe ale disprețuirii fecioriei.

Marina, tu suferi astăzi tot din același motiv, pentru că familia nu mai este o valoare a societății, ci sexul și frumusețea trupului. Tot din cauza vagabondajului sexual în afara familiei s-a ajuns astăzi ca bărbații să aștepte în viața lor doar „femei bune” și să nu-și mai dorească o iubire curată.

Marina, eu cred că suferința ta e o cauză a pierderii fecioriei a sute de mii de oameni în jurul tău. Nu este deocamdată vreun bărbat vrednic, bărbat serios în jurul tău care să te prețuiască așa cum se cuvine pentru că este criză de bărbați adevărați, adică de bărbați care să umble în adevăr, pe căile Domnului. Și toți suferim de pe urma acestor fapte ale desfrânării în societate.

Te pomenesc în rugăciuni! N-am suferit nici 1% din cât suferi tu și te apreciez pentru că ai putere să rezisti.

(Claudiu Balan)

68. Laura R.: „Am reușit să rămânem curați atât eu cât și prietenul meu”.

Doamne ajută! Mă alătur și eu acestei campanii deosebit de folositoare prin mărturia mea. Am aproape 21 de ani, sunt studentă în București și până acum, cu ajutorul bunului Dumnezeu am reușit să rămânem curați atât eu cât și prietenul meu cu care sunt împreună de un an și jumătate. Nu spun că este un lucru foarte ușor, mai ales atunci când nu ești foarte pregătit duhovnicește, așa cum este cazul meu. Dar tocmai faptul că este dificil îmi oferă certitudinea că după căsătorie, vom simți adevărata bucurie a relației trupesti, prin binecuvântarea cu Sfânta Taină a Nunții.

Tot ce vreau să vă mai spun, tuturor care ați avut curajul să vă deschideți sufletul aici este să nu deznădăjduiți niciodată, pentru că, Părintele nostru al tuturor are întotdeauna grijă de noi și când mai alunecăm de la drumul drept, ne luminează iar calea și nu ne părăsește nicio clipă. Cei care puteți, pomeniți la rugăciunile voastre și pe mine păcătoasă care, în sfârșit, și-a făcut curaj să vă scrie.

(Laura R., 21 ani, studentă)

69. Anonim: „Nu sunt fecioară... deoarece sufletul și trupul îmi sunt încărcate de un păcat grav”.

Doamne, ajută! După ce am citit sute de articole pe „Ortodoxia Tinerilor” m-am hotărât și eu să vă scriu pentru campania „*Mii de tineri își păstrează fecioria până la căsătorie*”. Eu din păcate nu mai fac parte din aceste mii... deși fizic sunt virgină (adică nu am avut un act sexual), nu sunt fecioară... deoarece sufletul și trupul mi-e încărcat de un păcat grav și anume malahia.

La 15 ani am început să intru pe site-uri porno și încet-încet să practic acest păcat, fără ca să știu atunci ce este. În același timp am început să mă apropiu de Biserică, dar drumul a fost lung și anevoios până să ajung să aflu că este păcat, chiar mai mult, deja devenise patimă. Inutil a spune că lupta e grea, am avut momente când m-am ridicat și am căzut din nou... câteodată mă întreb dacă se va termina

vreodată.

Știu că lupta cu diavolul este permanentă și că acest lucru ne va chinui tot restul vieții, atât pe mine cât și pe viitorul meu soț, care din păcate este în aceeași situație. Singura nădejde este că nu suntem singuri, ci părintele duhovnic ne sprijină și ne ajută cât de mult poate și ne susține foarte mult.

Toată lumea regretă că a început, sfătuind pe alții să nu facă la fel. Eu nu o să fac asta pentru că știu că degeaba spui cuiva să nu facă la fel pentru că poate atunci chiar va face (ca și Adam și Eva în rai, deoarece diavolul este foarte viclean). În schimb îndrăznesc să spun că această experiență m-a făcut să realizez cât suntem de neputincioși și slabi în credință, dar am învățat că se poate birui orice, mai puțin pe Dumnezeu și că la El toate sunt cu putință. Trebuie să învățăm să facem acel mic pas pentru ca Domnul să-i facă pe ceilalți 99 și să nu-l închidem ușa în nas când vine să ne ajute. Căderi sunt permanent, dar ridicările contează! Curaj și nădejde!

(Anonim, 18 ani)

70. Casiana: „Fecioria este un dar de preț, dar cine o mai apreciază?”

Lumea trece prin diverse perioade și în fiecare dintre ele întâlnim ispite, iar vrăjmașul își găsește noi căi de a contamina sufletele. Astfel, nu de mult timp, am avut parte de câteva întâmplări ce m-au pus pe gânduri. Fostul meu prieten mi-a spus că intenționează să-și păstreze fecioria până la căsătorie, iar, după ce ne-am despărțit a început să râdă de mine că fusesem de acord. Își schimbase părerea între timp.

La un an și jumătate după întâmplare, expunând punctul meu de vedere prietenului actual, acesta mi-a zis că nu știa de existența acestui păcat, apoi că nimeni nu-și mai propune astfel de lucruri în zilele noastre. A încercat să discute despre asta cu un psiholog, dar acesta i-a spus că, deși sunt persoane care aleg uneori să facă asta, e un lucru foarte rar întâlnit. Apoi, interesându-mă în legătură cu acest subiect, am aflat că virginitatea nu ar fi sănătoasă și că acele persoane care o păstrează au o problemă de natură psihologică. Am fost uimită. Ce e sănătos atunci? Bolile cu transmitere sexuală, avorturile și pilulele contraceptive? Pe cine să dai vina? Pe părinți, duhovnic sau pe...

societate?

Fecioria este un dar de preț, dar cine o mai apreciază? Putem să ne întâlnim zi de zi cu persoane care spun: *„Gândești ca pe vremea bunicii, modernizează-te!”*, dar nu înțeleg de ce acele persoane care cred opusul fecioriei, nu pot spune: *„Greșești zicând că moda face ca acest lucru să nu mai fie un păcat”*. Probabil pentru că gândurile bune nu includ și curajul de a le mărturisi.

Am decis să mă alătur și eu campaniei în urma citirii unor mărturii.

Mi se pare un lucru minunat. Vă încurajez pe toți acei tineri care intenționați să fiți plăcuți Lui Dumnezeu să vă mențineți poziția, pentru că nu sunteți singuri. Felicitări pentru inițiativă și Doamne-ajută să reușim ceea ce ne-am propus!

(Casiana)

71. Cristina: „Părinții mei consideră voința de a-mi păzi virginitatea o prostie”.

Ce frumoasă este curăția și ce urât este păcatul! Ce bucurie este fecioria și ce tristețe este desfrâu! Ce urât e să te simți pătat, vinovat, înaintea lui Dumnezeu! Acestea le zic din propria experiență, căci și eu m-am lăsat amăgita de păcat, și pot spune, ca și Sfântul Vasile cel Mare, care era curat, dar avea mare smerenie: *„Nici femeie n-am cunoscut, nici fecior sunt”*. Mi-am stricat fecioria și m-am complăcut în mocirla păcatului, cu gândul, cu cuvântul și cu fapta, dar Domnul nu m-a lăsat, și cu ajutorul Lui m-am ridicat cât de cât...

Slavă Domnului, căci El m-a luminat și m-a ajutat să înțeleg că păcatul înseamnă moarte. Astfel, m-am hotărât să îmi păstrez curăția, cât a mai rămas din ea, cu ajutorul lui Dumnezeu, până când El îmi va da un soț pe care să îl iubesc mai presus de trup. Să nu vă lăsați înșelați! Nici amăgiți de plăceri trecătoare, nici răniți de ocările, batjocura și suferința pe care ați putea-o primi, căci dacă Hristos a suferit atât pentru noi, apoi și noi să acceptăm să suferim din iubire pentru El! Ca să dau un exemplu concret, părinții mei consideră voința mea de a-mi păzi virginitatea o prostie, iar o prietenă, când a auzit de aceasta, a zis: *„Aoleu...”* Să nu ne lăsăm luați de valul lumii acesteia! Sunt sfinte care au pătitit sau chiar s-au săvârșit pentru că voiau să se

afierosească Mirelui Hristos, și nouă nici că ne pasă dacă ne bălăcim în desfrâu și în păcat, cu dracii! Să ne ajute Dumnezeu să rezistăm tentațiilor, și să ne acopere de tot răul Măicuța Sfântă ca să reușim să ne păstrăm fecioria gândului, a ochilor, a cuvântului, a buzelor, căci bucuria comuniunii cu Dumnezeu este mai mare de mii de ori decât orice bucurie lumească, decât orice plăcere deșartă!

72. Iulia: „Regret enorm că nu mi-am păstrat fecioria până la căsătorie!”

Bună ziua! De mult timp voiam să vă scriu. Mă numesc Iulia și citesc cu mare drag articolele de pe acest site. Uneori, însă, tristețea îmi macină sufletul și aceasta pentru că mă simt vinovată. Mă simt vinovată atât sufletește, cât și trupește pentru niște păcate mai vechi, ascunse în inima mea.

În momentul de față sunt căsătorită, am un soț cu un rang înalt bisericesc și un copil frumos, care mi-aș dori să nu repete greșelile făcute de mine.

Viața mea începe frumos... niște părinți minunați, respectați de către ceilalți oameni, cu o credință mare în Dumnezeu. Am avut o copilărie fericită, și datorită funcției tatălui meu în Biserică, am fost apropiată de Dumnezeu și crescută în Biserică, cu credință și cu frică de cele sfinte. O viață curată până la căsătorie era obligatorie în viziunea alor mei care mereu mă țineau foarte din scurt și îmi dictau drumul pe care să merg.

Părinții aveau încredere în mine și îmi spuneau mereu că în niciun caz nu trebuie să păcătuiesc până la căsătorie, dându-mi exemple negative din sat de la noi.

Când am crescut, ai mei au hotărât să mă dea la un liceu cu prestigiu din oraș, căci nu se cuvenea ca eu, fata care eram văzută atât de bine în sat, să nu dovedesc cât sunt de deosebită, lucru care, din mândrie mă încânta, bineînțeles.

Dar toate au prețul lor. La început nu prea îmi plăcea această viață departe de ai mei, această libertate cu care nu am fost învățată până atunci.

Timpu! trecea încet iar eu începeam să-mi fac prieteni și să mă

acomodez cu noua viață de oraș, care ajunsese să-mi placă enorm de mult. Mă încânta faptul că am libertate deplină și că pot face absolut ce vreau, că pot merge oriunde fără să cer permisiunea alor mei. Ascultam cu mare interes poveștile de dragoste ale prietenelor mele, iar acest fapt a aprins în mine o curiozitate: voiam să văd și eu cum e, voiam să simt și eu fiorul iubirii, voiam și eu să fiu la modă, să-mi încep și eu viața sexuală ca majoritatea fetelor, fără însă a mă gândi la Dumnezeu și la părinții mei.

Imediat după aceea mi-am făcut un prieten, mai mare decât mine, care a insistat să se culce cu mine, iar eu am cedat și din dorința proprie și din curiozitatea care mă măcinase până atunci. De atunci totul s-a schimbat în viața mea. Am început să-i mint pe ai mei, care m-au crezut fecioara până la căsătorie, a început să-mi placă această viață la modă și chiar să-mi doresc mai mult pe zi ce trecea.

Mă credeam mereu superioară celorlalte fete, așa că nici măcar faptul că mi-am pierdut virginitatea la o vârstă atât de fragedă nu m-a afectat, pe moment. Părinții nu erau de acord să am ca prieten un băiat „obișnuit”, fără prea multă școală, așa că acest lucru mă determina să-i mint tot mai des și să ies cu el pe ascuns, să nu le mai urmez sfaturile.

În scurt timp am trecut de la o viață religioasă la una desfrânată fără ca măcar să am cele mai mici remușcări. Eram și eu în pas cu moda, în rând cu colegele mele, descopeream zi de zi lucruri noi, care mă determinau să cred că sunt mult superioară fetelor rămase în sat.

De prietenul meu m-am despărțit căci era agresiv și consuma alcool, dar îmi era frică căci mă amenințase că îi spune tatălui meu că m-am culcat cu el, lucru de care îmi era cel mai frică căci nu voiam să decad din imaginea aceea perfectă, pe care o aveau ceilalți despre mine. Acest lucru nu ar fi fost acceptat în niciun caz de tatăl meu care slujea la Biserică de ani întregi și care era atât de respectat în societate.

Eram disperată... nu voiam să aflu ai mei, așa că am făcut tot posibilul ca fostul prieten să nu mă mai vadă. Am început să ies cu alți băieți, ca dintr-o distracție întâi, apoi pentru că mi se părea „cool” să vadă fetele că eu pot avea pe oricine vreau. Doar că acest lucru se întâmpla cu prețul decăderii din poruncile lui Dumnezeu.

Au urmat apoi și alți băieți în viața mea, pe care părinții mei, bineînțeles, nu i-au acceptat, deoarece nu îi considerau vrednici de mine. Tatăl meu avea serviciul în altă țară, acolo unde am mers și eu după terminarea liceului. Mă doare cel mai mult că nu mi-am ascultat

părinții. Ei niciodată nu i-au acceptat pe băieții cu care eram eu, și poate și din cauza asta, și din neascultarea mea, am ajuns să păcătuiesc de multe ori. Dar Dumnezeu a vrut ca eu să urmez alt drum, așa că mi-a dăruit o persoană minunată, un băiat pe care l-au acceptat și părinții mei și pe care îl iubesc și eu enorm, deși uneori în sufletul meu știu că nu-l merit.

Are un serviciu ca tatăl meu, dar eu nu sunt vrednică să fiu soția lui, căci păcatele din trecut îmi macină sufletul, iar această meserie aleasă a lui presupunea să-și ia o soție curată sufletește și trupește. El știa că nu sunt virgină și a acceptat acest lucru de la început, dar cred că în sufletul lui acest lucru îl macină și pe el. Suntem o familie fericită, avem un copil minunat, dar dacă aș putea da timpul înapoi aș asculta de părinții mei și aș încerca să-mi păstrez virginitatea până la căsătorie. Acest păcat atât de grav, pe care l-am ascuns ani de zile de toată lumea, chiar și de preoți la spovedanie, mi-a îmbolnăvit sufletul și mi-a adus gânduri negre de multe ori în viață.

Vreau să dau un sfat tuturor adolescenților: Nu vă lăsați amăgiți de cel necurat și nu vă întinați trupurile căci acest lucru o să vă afecteze toată viața. Iar dacă cumva, acest lucru se întâmplă, mergeți la preot și vă spovediți-vă și încercați să duceți o viață curată până la căsătorie. Spovedania trebuie făcută sincer, la un preot duhovnic și trebuie mărturisite toate păcatele, fără a ne rușina de ele, lucru care nu a fost posibil la mine, deoarece tatăl meu deținea o funcție bisericească și mi-era frică să nu afle despre mine de la alți preoți.

Apropierea trupească este permisă doar în căsătorie cu scopul nașterii de prunci și a comuniunii bărbat-femeie, este o lege lăsată de Dumnezeu. Căsătoria este sfântă și trebuie păstrată ca atare toată viața. Nu vă lăsați conduși de „prietenii” care vă dau diferite sfaturi greșite din dorința de a urma calea aleasă de ei. Lăsați-vă conduși de Domnul căci odată făcut pasul acesta nu mai există cale de întoarcere. Gândiți-vă de multe ori înainte de a face un pas, gândiți-vă dacă Domnului îi place ceea ce vreți voi să faceți și abia apoi luați o hotărâre. Fecioria odată pierdută nu se mai poate recăpăta, gândiți-vă că o să aveți toată viața înainte după căsătorie ca să gustați din plăcerile relațiilor intime.

Ani de zile am păstrat acest secret în suflet, deși majoritatea persoanelor apropiate mie știau acest lucru, eu am încercat să-l îngrop în trecut. Acum m-am gândit să-mi înfrunt temerea și să povestesc și

altor tineri viața mea, ca măcar dacă eu nu mi-am păstrat fecioria până la căsătorie, acest sfat al meu să ajute pe alții să procedeze corect în fața Domnului.

Sper să mă ajute Dumnezeu să-mi eliberez sufletul de aceste păcate și sper că poate cândva voi fi vrednică să primesc iertare de la El. Sper să vă fie de folos această împărtășire a mea, și sper să nu vă amăgiți singuri, așa cum am făcut eu. Să aveți gânduri bune, credință și ascultare duhovnicească!

Doamne ajută!

(Iulia)

73. Ada: „Mă oftic foarte tare pentru că fecioria e ceva minunat, comoara fiecărei fete”.

Bună, sunt Ada. Acum doi ani am cunoscut un băiat care mi-a atras atenția în mod deosebit, mi se părea liniștit, respectuos, avea ceva care mă atrăgea, ceva special, și mi-am dat seama că simt ceva pentru el.

Era plecat în afara țării, locuia în Italia, acolo unde și învăța. Am păstrat legătura și după un timp m-a întrebat dacă vreau să fiu iubita lui. Am acceptat pentru că țineam la el, deși cunoscusem un băiat care fecior fiind nu a îndrăznit să mă atingă vreodată necuviincios, și îmi făcea tot pe plac, dar am renunțat pentru a fi cu acest băiat plecat. S-a întors în țară, ne-am văzut, dar insista să avem relații intime, spunând că el mai are un pic și face 18 ani și toți râd de el că e încă fecior.

Se ruga de mine și de verișoara mea ca să mă convingă. Spunea că de ce nu fac asta cu el, că aș prefera ca el să se ducă la altele. Dar nu am cedat, am vrut să fiu fecioară până aș fi împlinit 18 ani, deși mă gândeam ce să fac, dacă e bine sau nu, ce urmează, ce va fi, ce schimbări vor fi. El spunea că mă așteaptă, că „mă iubește”, dar... iubire la 18 ani? Eram niște copii fără minte, iar eu o prostituată naivă și credulă la vorbe în vânt. Poate că el m-a iubit, numai el poate ști.

După ce am împlinit un an de prietenie, venise iar în țară, la scurt timp, deși familia sa nu mă plăcea, el știa asta. Eu simțeam că nu eram dorită, el vorbea cu altă fată și a continuat să stea și cu ea, dar și cu mine, deși îi spunea acelei fete că e atât timp de când e cu mine, că

nu mă poate răni așa. A continuat relația asta, cam 5 – 6 luni, după ce am împlinit 18 ani, o vârstă la care visam, eram copil, era o lume frumoasă, și curată, a fecioriei. Simțeam că el era schimbat, părinții săi se prefăceau în fața mea, deși știau de fata cealaltă.

Din neștiință sau iubire sau ce a fost în capul meu, am cedat. Dar m-am opus, spunându-i că nu mai vreau, dar el a continuat să mă țină de mâini, zicând că așa e prima dată, dureros, dar nu aveam să știu că el asta urmărea de la mine. Urmările au venit după ce faptul a fost consumat. Simțeam că e ceva în neregulă cu el, și făceam orice să fie el fericit, eram îndrăgostită, dar nu aveam de unde să știu că nu îl cunoșteam de fapt deloc, așa cum credeam că îl cunosc, el stătea cu fata aceea în același timp când era cu mine, și eu îi dăruisem fecioria mea lui, pentru că îl iubeam și îmi era teamă să nu îl pierd. Mă gândeam că poate el e alesul și că poate că el va fi în viitor tatăl copiilor mei, visam ca un copil fără minte, crezând că poate e posibil asta, deși, mă mințea pe față. Dar am avut puterea să pun punct minciunilor, deși mă durea enorm, mă durea că aveam sentimente pentru el, dar și că rămăsesem doar o fată cu vise spulberate.

Vedeam viața cum o văd și acum, ca un om foarte matur, fără acele chestii minuscule care o înfrumusețează, așa cum le vedeam și le simțeam când eram fecioară. Sufeream și încă sufăr, că nu am reușit să mă păstrez fecioară, visam să mă dăruiesc băiatului pe care îl iubesc, dar cu care să fiu toată viața. Să fie acea poveste frumoasă de iubire... dar nu a fost așa.

Mă oftic foarte tare pentru că fecioria e ceva minunat, comoara fiecărei fete. Din asta am învățat cât de urâtă e viața, de grea, cât este de „gri”... Mă confrunt cu probleme și sunt singură. Fără feciorie sunt ca o epavă, mă simt murdară, păcătoasă, pentru că am renunțat la feciorie, la lucrul acela important. Ce să fac? Cum să fac? Cu cine să vorbesc? Alții mă judecă poate pentru această alegere, dar am învățat că trebuie să aștept să îmi găsesc perechea. Visam la cineva sincer, un băiat care să facă orice pentru mine, care să nu pună sexul pe primul loc, ci plăcerea de a fi lângă mine, să mă susțină, să am cui să îi spun problemele. Mereu mi-am dorit pe cineva căruia să îi pese de mine, poate că de asta am fost atrasă de acest băiat, pentru că mă asculta. Ne spuneam tot ce aveam pe inimă și ne susțineam, dar nu știam că voi plăti așa de scump pentru că mi-am deschis sufletul cuiva care avea să mă rănească nespus...

Am nevoie de ajutor să trec peste, deși mi-a fost greu să mă ridic de jos, și să am puterea să lupt, să învăț, pentru viitorul meu, pentru că anul acesta voi merge la facultate, urmează examenele. Practic, din cauza lui m-am simțit un nimeni, fără suflet, goală pe dinăuntru. Acum ceva lipsește din mine, simt asta, și aș da orice numai să dau timpul înapoi, și să împiedic asta, dar... vreau ca din greșeala asta să învăț ceva, să mă ajute Dumnezeu, să fiu puternică, să nu mai repet aceeași greșeală. Mi-aș dori ca acum să mă păstrez curată pentru mine, pentru viitor, să intru în biserică cu capul sus, și să știu că Dumnezeu mi-a iertat greșeala. Doare nespun de tare, dar ce să fac? Cu cine să vorbesc? Am nevoie de ajutor... simțeam nevoia să împărtășesc asta cuiva, pentru că e mai bine să te păstrezi curat trupește pentru cineva care te merită și cu care să fii toată viața, să ai o căsnicie frumoasă, copii. Trăiesc cu teama că poate când voi ajunge să mă căsătoresc, băiatul cu care am să fiu, îmi va scoate ochii că nu a fost primul băiat în viața mea sau că viața la care visez să o avem împreună, cu copii sănătoși și căsnicie fericită să nu se întâmple niciodată. Am nevoie de un sfat, ce să fac?

Adolescenților, nu vă lăsați pradă păcatului, nu greșiți cum am făcut eu, că urmările nu întârzie să apară, mai bine să vă știți curați sufletește decât goi pe dinăuntru, murdari, păcătoși, fără puterea de a face ceva! Păstrați-vă pentru că ce e al vostru e pus de o parte!

74. Patricia: „Mă gândeam de multe ori cum o să fie prima oară”.

Am să încep prin a mărturisi că nu am fost dintotdeauna de acord cu această concepție, de a-ți păstra fecioria până la căsătorie. Înainte, când nu mergeam la biserică, mi se părea un lucru normal să-ți începi viața sexuală în jurul vârstei de 18 ani și chiar mă gândeam de multe ori cum o să fie „prima oară”.

Ce pot să spun... în acea perioadă a vieții, mai ales după ce am intrat la liceu, mi-am cam pierdut fecioria sufletească. Îmi terfeleam sufletul cu gânduri desfrânate și murdare, știam că e păcat, dar nu mă interesa; credeam că e normal ca, de la o vârstă, să mă gândesc și la astfel de lucruri. Și am tot persistat în greșeală până când Dumnezeu

s-a milostivit de mine și mi-am dat seama cât de mult greșeam. Cu timpul am înțeles.

De când am început să merg la biserică și mai ales de când am descoperit acest site și această campanie am început să înțeleg ce înseamnă cu adevărat fecioria în viața unei fete, dar și a unui băiat. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a scos din acea neștiință că altfel azi cine știe ce aș fi ajuns să fac, probabil că mi-aș fi pierdut de mult fecioria.

Mi-aduc aminte că în clasa a 9-a îmi plăcea de un coleg (din păcate atunci și din fericire acum, nu a fost reciproc) iar el era genul care vedea în fete numai obiecte cu care să-și satisfacă plăcerile. Mă îndrăgostisem atât de tare de el încât mă gândeam că în clasa a 12-a, când voi termina liceul, să „*o fac cu el*”. Și în ziua de azi sunt șocată de cum puteam să gândesc în acea perioadă. Ce m-aș fi făcut fără Dumnezeu?

E destul greu în ziua de azi, pentru noi, cei care încercăm să ne păstrăm până la căsătorie. Nu cred că este o zi în care să ies din casă și să nu văd ori o poză cu tentă sexuală, ori să îi aud pe colegii mei vorbind despre asta. Eu cred că de aici vine cea mai mare capcană/tentație: de la colegi, prieteni, care te îndeamnă să „*întri și tu în rând cu lumea*” că „*nu știi ce pierzi*”, „*trece viața pe lângă tine*”, „*o să ajungi într-un moment în care o să regreti*”. Toate acestea mi-au fost spuse chiar de către una dintre cele mai bune prietene ale mele, care îmi reproșa foarte des că „*te-ai schimbat*”. Slavă Domnului că m-am schimbat!

Fecioria e un dar cu care te naști, Dumnezeu binevoiește să ni-l dăruiască iar noi trebuie să avem grijă de acest dar. Nu trebuie să-l risipim, că altfel ne arătăm nerecunoscători față de Dumnezeu. Pe lângă faptul că păstrarea fecioriei este o dovadă de iubire pentru Dumnezeu, este de asemenea o dovadă de iubire și pentru viitorul soț. Îmi doresc ca el să fie singurul băiat căruia mă voi dăruia și chiar dacă nu am întâlnit încă băiatul potrivit, nădăjduiesc în continuare că Domnul mă ascultă și are ceva pregătit și pentru mine.

Acum îmi doresc din tot sufletul să rămân fecioară până la căsătorie și vă îndemn și pe voi, dragii mei, care mai aveți încă acest dar prețios, să nu-l risipiți ci să-l păstrați ca pe-o comoară, căci e tare frumoasă și merită! Nu ascultați de părerile celor care vă îndeamnă să vă pierdeți fecioria, nu uitați că Dumnezeu e singurul de pe lumea asta

care ne vrea într-adevăr binele!

(Patricia, 18 ani)

75. Teodora: „Din mila lui Dumnezeu sunt încă fecioară”.

Bună ziua! Aș dori să vă spun despre experiența neplăcută care mi-a marcat adolescența.

M-am născut în Cluj și m-am mutat în București după ce am terminat gimnaziul pentru a face tenis de performanță, pentru a mă pregăti cât mai bine. Aici locuiesc doar cu mama, tata a rămas acasă să muncească, pentru că acolo are toți clienții și el ține familia.

La începutul liceului m-am îndrăgostit prima oară de un băiat imatur, care nu știa ce e dragostea. Am suferit ceva timp, nu am putut înțelege de ce prima mea dragoste nu a putut fi împărtășită. Mi-am promis că de acum înainte mă voi uita doar la băieți maturi sau chiar la bărbați.

M-am împrietenit cu o fată. Știam de la început că nu e credincioasă, dar am zis că nu contează atâta timp cât ne înțelegem de minune. Am devenit cele mai bune prietene. Însă treptat am început să mă îndepărtez de Dumnezeu fără să realizez. Nu mai țineam post deloc, nu mai ajungeam în fiecare duminică la biserică, nu mai citeam acatiste. Ea a reușit să mă transforme într-o fată modernă.

Mi-am schimbat vestimentația dintr-una comună într-una provocatoare, începusem să mă machiez. Maria avea o listă întreagă de bărbați și cu toate astea ieșea în oraș la agățat. Aveam amândouă 16 ani, nu îmi venea să cred cum îi picau în brațe absolut toți bărbații, doar mai târziu am înțeles că avea un diavol al desfrânării în ea.

Până la 16 ani nu mă sărutasem cu nimeni, acasă în Cluj nu-mi permiteam nici să mă gândesc la băieți, având un tată atât de strict. Dar Maria, fiind cea mai bună prietenă, făcea presiuni asupra mea să mă sărut, să ies cu băieți. Eram extrem de timidă, ea mi-a făcut cunoștință cu cineva. Primul sărut a fost fără emoție, fără să cunosc omul, era doar prima întâlnire cu un bărbat de 25 de ani, obsedat de sex. Nu am stat cu el pentru că i-am văzut disperarea.

Apoi, am cunoscut un bărbat de 26 de ani prin intermediul ei. Lui i-a plăcut de ea, dar l-a tot respins. Așadar, în vara anului 2011

eram interesată de acest bărbat. Trebuia să ieșim la o expoziție de artă noi trei, dar el a venit cu iubita. L-am respectat, nu mai voiam să fiu cu el când am văzut că are pe cineva. El s-a despărțit a doua zi de iubită, care l-a făcut de răs cât a fost cu noi în oraș. Am început să vorbesc cu el pe internet, mi-a cerut numărul, foarte rapid am ieșit în oraș doar noi doi.

În data de 17 iunie 2011 am terminat clasa a 9-a. Eram îndrăgostită până peste cap de un artist. După ce mi-am luat premiul de la școală am mers la întâlnirea cu el. Era prima zi a „relației” când ne-am sărutat. A fost totul ca în filme, cu dedicații la pian, cu restaurant romantic, cu cuvinte duioase, special alese. Înainte de a mă săruta prima oară m-a întrebat *„Crezi că diferența dintre noi ar putea fi un impediment?”*, iar eu i-am spus *„Doar dacă există interese meschine”*. Îl iubeam enorm, dar cu o dragoste pătimasă. Zi și noapte îmi imaginam prima noapte de dragoste cu el.

Știam poruncile Bisericii, mă luptam enorm, dar până la urmă planificasem să o facem prima oară în noaptea dintre ani. Dar la scurt timp am aflat multe despre el. Cel mai dureros lucru l-am aflat la sfârșitul verii, că el se culca cu așa-zisa fostă. Adică el nu se despărțise de ea, o ținea doar pentru sex, umbla cu mine și tot spera să mă culc cu el și în paralel se dădea la cea mai bună prietenă a mea. Din prima noastră zi i-a făcut cadou un inel cu diamante celei mai bune prietene, iar ea nu mi-a zis nimic. Voiau să plece împreună în Cipru în vacanță, fără să-mi spună, când am aflat le-am stricat planurile. Dar m-a durut când iubita lui mi-a dat mesaje ca și cum ar fi fost scrise de el, cum că peste o săptămână să aflu că ea era autoarea și că el avusese aventuri cu ea.

Am ținut canon de 40 de zile, plângeam noapte de noapte. Duhovnicul mi-a interzis să-l mai caut. După ce am terminat canonul și a mai trecut ceva timp, am cedat. Am reluat legătura, din dorința mea, urma să facem revelionul împreună. Aveam altă alternativă, să merg în cluburi cu niște oameni care știam că se droghează, dar nu voiam să fac revelionul acasă.

Dumnezeu mi-a scos în cale un băiat de la seminarul teologic, cu el am fost în Piața Revoluției, așa m-a ferit Dumnezeu de alcool, desfrânare și destrăbălare. Prietenia cu el n-a ținut mult pentru că eu încă îl iubeam pe acel bărbat. Am ieșit cu el și Maria în oraș, ca să-i spun că îl iubesc cu adevărat, iar el mi-a spus că a iubit-o mereu pe

Maria. Atunci m-a lăsat baltă și prietenul meu pe care l-am dezamăgit și acel bărbat și toți cei „*aproiați*”.

Voiam să mă sinucid... dar Dumnezeu știe cum am trecut peste acel moment. Din depresie am ieșit cu ajutorul acelui bărbat. Reluasem legătura și vorbeam frumos. Ne înțelegeam mai bine ca în vară, i-am spus că îl iubesc enorm, iar el spera să fim împreună după ce voi fi majoră. Mă suna să îmi dedice cântece la pian, intra pe internet în conversații, brusc el era cel care mă căuta.

A început Postul Mare, și era doar a doua săptămână când m-a sunat iubita lui, alta decât cea din vară, să mă ia la întrebări. A fost șocul vieții mele, picătura care a umplut paharul. Femeia voia să ne întâlnim, dar pe ultima sută de metri am refuzat. După un lung șir de scandaluri el zicea că nu o iubește și că s-a despărțit de ea pentru că a aflat care e persoana la care el ține. Părintele mi-a zis că pentru el era clar că drumul e înfundat din vară, dar nu l-am ascultat până nu m-am lovit rău de tot.

Am avut puterea să rup legătura cu el, iar numărul meu de telefon nu-l mai are pentru că mi s-a furat telefonul. După ce am plâns de parcă ar fi murit cineva, m-am împăcat cu ideea că el nu a fost niciodată al meu, îmi era frică ca în viitor să nu fiu urmărită și bătută de vreo femeie (căci totul era posibil). Mă bucur că nici ea nu mai are numărul meu de telefon să mă necăjească. Ultima oară m-a acuzat pe nedrept, tot în timpul postului, când aveam piciorul în ghips.

Din mila lui Dumnezeu sunt încă fecioară. Am aflat că acel bărbat mă voia de amantă. Încet, cu ajutorul Maicii Domnului, sufletul meu se vindecă pe zi ce trece mai mult.

(Teodora, 17 ani)

76. Mădălina: „Încurajez tinerii care și-au păstrat fecioria să ceară de la Bunul Dumnezeu putere”.

Mă numesc Mădălina și am 20 de ani. Încurajez tinerii care și-au păstrat fecioria să ceară de la Bunul Dumnezeu putere pentru că ispitele din ziua de astăzi sunt mari și grele! Adevărat este că sunt născută într-o generație în care răul este asemănat cu binele, o lume în care anormalul devine normal. Dar numai în Biserică putem găsi Adevărul.

Sunt asistent medical generalist și acolo lumea e diferită, toate colegile şușotesc în pauză despre diferite chestii de sexualitate și femei mature, de vârsta mamei, îmi spun că nu am cunoscut adevărata viață.

Se pune problema foarte des dacă doi parteneri se potrivesc sau nu la pat. Eu nu cred în așa ceva! Dacă cununia este curată și cu frică de Dumnezeu, familia va fi cu adevărat o familie, un cămin unde copiii vor ști de rugăciune, de post, de frica de Dumnezeu. Până acum 6 luni nu aveam încredere în mine deoarece aveam 100 de kg și toată lumea mă respingea, toată lumea sărea la gâtul meu: *„Slăbește, slăbește, slăbește...”*

Aveam impresia că eu nu simțeam zecile de kg în plus pe mine. Le simțeam, sufeream, dar nu aveam suficientă voință și sprijin să fac o schimbare. Până când, în 27 noiembrie, am început o cură de slăbire și la momentul de față, timp de 6 luni de zile, am slăbit 31 de kilograme!

Am mulți oameni care mi-au întors spatele iar acum vor să-mi fie prieteni. Acum, că am ajuns la standardele lor. Nu avem puterea să-l acceptăm pe cel de lângă noi așa cum este, cu calități și defecte.

Am terminat seminarul teologic și acolo am învățat multe despre viața de familie creștin-ortodoxă, despre păstrarea fecioriei. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat puterea să îmi păstrez fecioria și mă rog să mă ajute să mi-o păstrez până la cununie.

Doamne, ajută!

(Mădălina, 20 de ani)

77. Alexandra: „La noi în familie este un așa-zis obicei, ca fata să rămână fecioară până la căsătorie”.

Bună! Mă numesc Alexandra și aș vrea să vă povestesc o parte din darul prețios al unui tânăr! Într-adevăr la numai 15 ani, sunt foarte foarte tânără pentru a-mi începe viața sexuală, însă, „prietenele” mele și-au început-o de la o vârstă mai mică! Să știți că nu este o modă să-ți piezi acest dar prețios pentru a fi în rând cu lumea. Ispitele sunt mari și mai ales anturajul, însă cu puterea lui Dumnezeu putem trece peste aceste păcate: prin rugăciune și credință!

La o vârstă atât de fragilă am cunoscut și eu lumea cu adevărat

(o lume plină de ispită și răutate, dar am cunoscut și oameni buni). Eu mi-am pierdut foarte mulți prieteni din cauză că nu am vrut să intru în anturajul lor plin de ispite și păcate, însă am realizat că mai bine pot sta în preajma familiei decât în preajma prietenilor. Într-adevăr este bine să ai și prieteni, dar prieteni cu frică de Dumnezeu! Eu sunt fecioară și îmi doresc să nu cad în ispita de a-mi pierde virginitatea. La noi în familie este un obicei, că femeia/fata să rămână fecioară până la căsătorie! Cei din familia mea și-au păstrat acest dar prețios până la căsătorie, și au avut parte numai de lucruri frumoase în căsnicie!

Apreciez faptul că încă mai există tineri care au frică de Dumnezeu și își păstrează virginitatea până la căsătorie! Poate mă credeți mai mult matură, însă eu cred că acest subiect este foarte important pentru orice adolescent.

Dacă am spus ceva greșit îmi pare rău, iar cu privință la acest subiect am vrut să vă povestesc puțin despre feciorie pentru că majoritatea fetelor și băieților iau în joacă acest subiect și mă judecă că încă mai sunt virgină! Voi face Seminarul Teologic, iar acolo sper să am parte de multe sfaturi bune din partea colegelor, dar și a profesorilor!

Doamne ajută!

(Alexandra, 15 ani)

78. Ange: „După o adolescență zbuciumată m-a pus Dumnezeu la locul meu”.

La 15 ani, orbită și fără Dumnezeu, m-am aruncat în valurile patimilor. Indiferentă și plină de dorința de a-mi demonstra prostia, m-am aruncat în brațele unui băiat, pe care îl știam de aproximativ o lună. Detaliile nu îmi mai au rostul, dar consecințele da.

Părinții, prietenii, colegii, rudele, vecinii s-au opus cu vehemență acestei relații premature. Tăria cu care se opuneau m-a împins să continui și să nu-i ascult. Ba chiar ajunsesem să plec de acasă seara. Mi se părea că eu conduc lumea, că fac ce vreau și nimeni nu mă poate opri.

Transformarea a fost crucială, din eleva eminentă, premiantă și cuminte, ajunsesem să fiu subiectul principal de dezbatere în tot orașul. Toată lumea cunoștea drama familiei și toți ne arătau cu mâna.

Să revenim la consecințe: tata s-a îmbolnăvit de inimă (un bătrânel de 60 de ani dintr-o familie de profesori, doctori și preoți, el fiind maestru și fost primar) a ajuns să fie terfelit de propria fiică. Plângea zilnic, mă pedepsea, se ruga de mine să-l părăsesc pe X, încurajându-mă că el mă înțelege că am greșit, acceptă și mă iartă, dar să-l las, pentru că îmi va ruina viața. Nu am vrut să-l ascult un an. Îl consideram un încuiat („Eh! bătrânii ăștia nu știu nimic”) până când au început să apară problemele din „cuplu”.

Dumnezeu începuse să mă lumineze, datorită insistențelor și lacrimilor familiei mele. Voiam să țin post (nu doar abstenență de la mâncare ci și abstenența trupească), dar el se opunea, fiind și de altă religie. Am fost să mă spovedesc (după câțiva ani), părintele m-a sfătuiască să-l părăsesc, pentru că nu este demn de mine și că îmi face rău. Inițial nu l-am ascultat până când am zis: „*Gata, totul s-a terminat!*”. Ca să scap de presiunile lui, pentru că mă amenința cu moartea și ca să-i alin durerea tatălui meu am decis să plec în America. Zis și făcut.

Am plecat în America unde m-am lovit de o lume nouă, diferită de occident, emancipată, dar foarte superficială. Am crezut că așa tata va fi mai liniștit, dar... Dumnezeu nu a lăsat să fie așa. După 4 luni a trebuit să mă întorc în România, pentru că tata murise.

Durerea a fost cumplită. Când am deschis ochii și am vrut să atenuez răul, Dumnezeu nu m-a mai lăsat și au apărut consecințele.

L-am cunoscut pe Mihai, student la teologie, i-am ascuns adevărul despre virginitatea mea multă vreme, dar am considerat, că ar trebui să afle adevărul. Groaznic! A avut o decepție, a fost foarte supărat, pentru că visul lui din copilărie a fost să aibă o singură prietenă cu care să se căsătorească și să fie fecioară. M-a acceptat cu greu, dar are momente când își aduce aminte și se întristează.

Ce m-a deranjat foarte tare la el a fost faptul că, acum știind situația mea, fiind în antiteză cu dorințele lui, începuse să-și facă speranțe că va avea o șansă cu mine, și să anuleze tot, dar m-am opus. Datorită lui Dumnezeu, Mihai a înțeles, că până la nuntă nu îl voi mai supăra pe Dumnezeu și că acum voi fi mai precaută. Tot Mihai m-a învățat că viața nu se rezumă doar la plăceri. M-a învățat să mă rog, să merg la biserică, să mă schimb. De fapt Mihai m-a învățat să merg, pentru că eu sărisem peste această etapă, aruncându-mă cu capul în nori.

Ca atare, relațiile înaintea căsătoriei duc la pierderea sufletului și a discernământului, îi fac loc diavolului să sălășluiască în noi, nicidecum lui Dumnezeu.

Astăzi sufăr pentru că nu am învățat prima oară să iubesc, să înțeleg scopul nostru „aici”, să apreciez calitățile spirituale ale unei persoane, să descopăr bucuriile vieții creștine, ci m-am aruncat în flăcări omorându-mi sufletul și identitatea creștină.

Mă rog ca Dumnezeu să mă ierte și să mă lumineze. De aceea am hotărât să scriu pe scurt povestioara mea „tragică”, deși sunt conștientă că cei care pătimesc și trăiesc în desfrânare nu vor înțelege mesajul meu, decât după ce va fi prea târziu.

Slavă Domnului pentru că mi-a mai oferit o șansă, precum, fiului risipitor!

(Ange)

79. Andra: „Iubirea curată, sinceră, dezinteresată, pusă în fața lui Dumnezeu, nu îți poate aduce suferința niciodată”.

Sunt unul dintre miile de cazuri de tânără fată care a căzut în cursa propriului ei trup, a influenței societății și a mass-mediei. Mi-am pierdut fecioria sufletului cu mult timp înainte de a o pierde pe cea a trupului.

Pe la 12 – 13 ani vedeam poze deochete prin revistele destinate adolescenților, citeam mărturii ale celor care aveau deja „viață sexuală” sau ale celor care erau încă virgini, dar experimentau ceea ce se numește „petting” și simțeam cum încolțește în mine dorința puternică de a trăi și eu astfel de experiențe. Colegele de la școală începuseră să-și facă prieteni, începuseră care mai de care să experimenteze, așa că nu a durat mult până ce am început și eu.

La început am experimentat de una singură, fără să știu măcar că ceea ce fac este păcat, însă conștiința mea știa că este păcat. După ce săvârșeam păcatul, care pe moment îmi aducea foarte multă plăcere strict fizică, simțeam o așa de mare rușine, vinovăție și greutate sufletească. Uneori plângeam de cât de rău mă simțeam, dar credeam că este ceva în neregulă cu mine, având în vedere că în toate revistele și scrierile de „specialitate” se spune că este absolut normal să-ți explorezi corpul, să vezi ce-ți place și ce nu-ți place. Ani de zile m-am crezut defectă.

Anii au trecut, mi-am făcut și eu prieten cu care am fost de acord

să fac totul până la actul sexual, pentru care țineam neapărat să ajung la vârsta majoratului, considerând că abia atunci se cade să trec la pasul următor. Credeam, total eronat, că dacă actul propriu-zis nu are loc, restul este în regulă. Dar roadele nu au întârziat să apară. Plăcerea fizică nu e niciodată suficientă, vrei tot mai mult și tot mai des. Este o plăcere egoistă care te face să-l subjugi pe cel de lângă tine, să-l vezi ca pe un obiect aducător de plăcere, uiți că e un suflet. Și astfel cei doi îndrăgostiți ajung să se îndepărteze sufletește, pentru a se apropia trupește.

După un timp însă, când noutatea se învechește, când fluturașii din stomac dispar, când colegile tale îți par mai interesante decât tine, sau ție îți par mai interesanți colegii/prietenii lui, se simte că e nevoie de mai mult. Acum e momentul decisiv: treci la pasul următor ca să nu-l pierzi? Cu primul prieten nu am trecut, am reușit să rămân stăpână pe poziție, pentru că nu împlinisem încă 18 ani, dar asta nu m-a scutit de suferință, de luni întregi de plâns, de perpeliere pe toate părțile, de suflet sfâșiat la vederea lui cu o altă fata de mână, a celui în care îmi proiectasem speranțele mele, visurile și toate așteptările mele, în mâinile căruia îmi dădusem, total sufletul și parțial trupul.

După ce am reușit să trec peste suferință, mi-am făcut următorul prieten cu care am și făcut pasul cel mare la 18 ani și o lună. Am crezut că voi descoperi secretele universului o dată ce actul se va fi consumat. Însă nu... la câteva clipe de plăcere s-au adăugat și o sumedenie de riscuri (sarcini nedorite, boli venerice), probleme, stres.

Relația cu respectivul băiat a fost un chin pentru sufletul meu. Fiind foarte tineri, nestatornici, părerile și viziunile asupra vieții schimbându-i-se de la o săptămână la alta, ba ne despărțeam, ba ne împăcam. Însă sufletul meu se întuneca încet, încet. Mi-era groază de faptul că îmi pierdusem fecioria cu acest băiat care nu părea să fie foarte impresionat de asta, nu apreciasse gestul meu de a-i oferi ce aveam eu mai de preț. Credeam că viața fără el nu există. Cum să-l pierd, o dată ce ne-am unit și-am devenit un singur trup? Pentru mine, să fac dragoste cu el a însemnat mult mai mult decât un simplu act sexual, simțeam că m-am oferit total, însă din partea lui nu primeam aceeași dăruire, ceea ce-mi mistuia sufletul.

După ani de suferință, disperare și plânsete de ore întregi, s-a terminat și acea relație. La finalul ei mă simțeam altă persoană. O umbră a celei care intrase în viața aceasta care promitea atâtea

satisfacții, atâta plăcere aducătoare de fericirea mult râvnită. Mă simțeam singură, respinsă, știrbita, prihănită, murdară, inutilă și așa putea continua lista la nesfârșit. O mică linguriță de iad.

Apoi au urmat alte relații în care m-am dăruit total, sau mai bine zis ce mai rămăsese din mine, pentru că deja nu mai conta pentru mine, răul fusese făcut. Însă plăcerea nu e niciodată suficientă, vrei mai mult, iar la un moment dat, nici mai mult nu este de ajuns, vrei altceva. Și așa începi ușor să experimentezi tot felul de perversiuni care nu fac decât să-ți întunece sufletul și mai tare, să te dezumanizeze complet. Nicio relație nu mă mulțumea, sexul devenea plictisitor după o vreme, sufletește eram incapabilă de a construi ceva, la fel ca și partenerii mei de altfel, toți înotând cu greu prin aceeași mocirlă aducătoare de nefericire, deprimare, deznădejde, chin suflesc, de rău, foarte mult rău.

După ani de orbecăiala prin acest vârtej negru, aproape de vârsta de 26 de ani, când ajunsesem la apogeul deznădejdii și al nefericirii, când simțeam că viața nu are niciun sens... Dumnezeu s-a milostivit spre mine. Mi-a arătat că există, m-a făcut să simt ce are El de oferit, m-a făcut să înțeleg unde am greșit, dar m-a asigurat și de mila și iertarea pe care le avea pregătite pentru mine dintotdeauna, dacă sunt de acord să părăsesc păcatul, să mă ridic de jos și să-l urmez Lui.

Cu teamă în suflet, cu frică de respingerea celor din jur, de a nu rămâne singură pentru totdeauna, de a nu fi părăsită de prietenul meu de la momentul respectiv, am luat decizia de a nu mai avea relații sexuale de nicio natură până după cununia religioasă. Tremuram de emoție atât când am luat decizia, cât și atunci când i-am făcut-o cunoscută prietenului meu. Dumnezeu mi-a stat alături și mi-a dat această putere. Drept urmare, relația cu băiatul respectiv, după doi ani de plăceri vinovate, s-a răcit intens, întâlnirile noastre s-au împușinat, convorbirile la fel și încet-încet s-a stins sub privirile noastre. Dar nu-mi mai era teamă. Știam că indiferent de ușile care mi se închid acum, Hristos îmi deschide alte uși către încăperi mult mai luminoase.

La nici trei luni de când am luat decizia de a părăsi păcatul, am cunoscut un băiat credincios în biserica la care merg. Totul a început ca o simplă amicitie, însă lucrurile au evoluat incredibil de repede, fără ca noi să plănuim ceva. Sufletele noastre îl căutau pe Dumnezeu și pentru asta El ne-a răsplătit și ne-a dăruit unul altuia, ca să-L căutăm

împreună. Nimic din ce-am trăit în toată viața asta plină de plăcere trupească nu se compară cu bucuria întâlnirii cu acest suflet pe care mi l-a trimis Dumnezeu. Amândoi avem aceeași viziune asupra vieții, dorim să ne păstrăm curați până ce vom avea binecuvântarea Domnului și Dumnezeului nostru.

Nu este ușor. Patima iese la iveală la cel mai mic gest de tandrețe sau o vorbă dulce. Sufletul îmi este ciopârțit în mii de fâșii, dar cu ajutorul lui Dumnezeu, cu rugăciune și spovedanie, nădăjduiesc că mă va vindeca și că voi putea iubi curat.

Bucuria revederii, plimbările, statul pe bancă, discuțiile lungi și frumoase, nevinovate, gândul la Dumnezeu, nădejdea într-o viață bine plăcută Lui, cât și cunoștința a ceea ce am putea să facem, dar nu facem pentru că nu vrem să pierdem bucuriile pe care ni le oferă Domnul înfrânându-ne, ne oferă o satisfacție însutit mai mare decât orice plăcere trupească satisfăcută. Iubirea curată, sinceră, dezinteresată, pusă în fața lui Dumnezeu nu îți poate aduce suferința niciodată. Lăsarea în voia Lui cea Sfântă nu îți poate aduce întunecarea sufletului, ci din contră, lumină și căldură necuprinsă și neajunsă. Dacă va fi voia Domnului ca noi să întemeiem o familie, așa să fie. Dacă nu... *„Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat”*. Iov 1: 21.

Nu vă mințiți singuri, frații mei și surioarele mele în Hristos. Să nu credeți nicio secundă că nu am simțit plăcerea trupească și poate acesta ar fi motivul pentru care n-am avut satisfacție. Nu. Dimpotrivă.

Dacă nu ai căzut încă, ia aminte la experiența celor care au căzut. Să nu crezi că în cazul tău va fi altfel.

Dacă ai căzut, nu-i nimic, ridică-te și urmează-L pe Hristos. Îți va oferi bucurii binecuvântate care nu se aseamănă nici pe departe cu cele trupești, materiale. Nici nu e loc de comparație.

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte se vor adăuga vouă”. Matei 6, 33.

(Andra, 26 de ani)

80. Heidi: „Mă chinuia gândul că nu voi putea iubi niciodată curat, pe nimeni, din cauza ticăloșiei mele”.

De când urmăresc postările de pe acest site, conștiința mă apasă tot mai tare! Descopăr gravitatea păcatelor pe care le săvârșesc și

despre care știu doar atât: *că sunt păcate!* Am și eu ceva de spus... care sper să fie măcar spre folosul celor care trec prin ce am trecut eu, dacă nu și pentru cei cărora le doresc ca niciodată să nu guste din cupa amară a acestui păcat!

Ceea ce mă chinuie cel mai tare și-mi întunecă sufletul și mintea este păcatul malahiei. Eram atât de mică încât nici nu știu când am început să săvârșesc acest păcat. Am descoperit că este un păcat de abia acum doi ani. De atunci am încercat de câteva ori să scap de patima asta care mă tulbură din ce în ce mai tare, dar de fiecare dată cedam. E o luptă grea și fără prea multe speranțe că voi birui!

Și lucrul acesta îl înțelege cel mai bine o persoană care a trecut sau trece prin așa ceva!

O singură dată am mărturisit acest păcat duhovnicului meu, plină de rușine și de furie față de propria-mi persoană, dar nu după mult timp am picat din nou! Și deveneam din ce în ce mai nervoasă, mai tristă! Situația se agrava din ce în ce mai mult, nu doar că-mi făceam rău mie, distrugându-mi trupul și sufletul, dar am început să fac rău și altora! Încet, încet a apărut pofta trupească pentru ceilalți, pentru prietenul meu, care avea aceeași problemă!

Din dorința de a ne satisface pornirile ne atingeam, ne ispiteam, ajungându-se până la sexul oral. Asta a fost lucrul care „*a pus capac*”!

Mă simțeam murdară, ultima persoană, eram furioasă că eu am făcut asta! Mă simțeam un izvor de păcate! Mă chinuia gândul că nu voi putea iubi niciodată curat, pe nimeni, din cauza ticăloșiei mele, și gândul că asta mă va afecta toată viața, atât pe mine cât și familia pe care o voi avea la un moment dat.

Nimeni nu știa ce mi se întâmplă dar simțeam că toată lumea fuge de mine, mă evită, nu aveam prieteni, nimeni nu mă voia în preajmă! Și era cumplit! Nu găsesc cuvintele pentru a spune ce simțeam în momentele alea! E ceva care îți îneacă sufletul și nu te lasă să respiri, simți doar un nod în gât și tot timpul „*pofta*” de plâns. Nimic nu mă sperie mai tare ca singurătatea!

În momentul în care credeam că am rămas singură, mi-am dat seama că cel mai bun prieten îmi este Iisus. Pentru ce îl îndepărtasem așa tare? Fără El în inima mea pierdeam totul! Sau mai bine spus, nu aveam nimic! Nimic nu merita ca eu să-i greșesc în halul acesta... nici Lui, nici mie, nici persoanelor la care țineam, la care voiam să țin! El făcea totul pentru mine, și eu nimic pentru El! Am început să țin post și

să mă rog mai intens ca niciodată!

Simțeam nevoia să merg la biserică și să stau toată slujba în genunchi, plângând! Acesta rămăsese singurul lucru care îmi mai dădea liniște! Regretam tot ceea ce trăisem până atunci, regretam fiecare zi din viață în care l-am greșit lui Hristos și în care am adunat pentru sufletul și trupul meu numai mizerii și bolovani grei! Atunci am gândit cu adevărat „*Dau voință, iau putere!*”

Au trecut șase luni de când m-am hotărât să zdrobesc capul acestui șarpe care mă ucidea, și anume masturbarea, și viața mea a început să se schimbe. Știu că acest lucru poate reveni oricând, că e suficient un gând, o imagine, un cuvânt, dar dacă îl avem pe Dumnezeu în inimile noastre suntem cei mai puternici! El ne-a dat „*Crucea armă asupra diavolului!*”. Dacă ne dăm seama că am greșit, recunoaștem, mărturisim și dorim cu adevărat să lăsăm păcatul, Dumnezeu va lucra cu noi în așa fel încât să ne îndepărtăm de diavol și să ne apropiem de El, care dorește întotdeauna îndreptarea noastră, a păcătoșilor! Dar totul depinde de noi! Numai de noi!

Sfântul Apostol Pavel spune: „*Pot totul în Hristos, care mă întărește!*” Filipeni 4, 13.

Fiecare dintre noi greșim, unul mai mult, altul mai puțin, dar pentru un adevărat creștin nu există „nu pot” când vine vorba de îndreptare și întoarcere la Dumnezeu!

Sper ca Bunul și Blândul Iisus să ne lumineze tuturor sufletele și mințile spre tot ce-i ziditor!

Doamne ajută!

(Heidi)

81. Nicoleta: „Fecioria... un alt mod de iubire pentru cel care îți va deveni soț”.

Cred că a-ți păstra fecioria până la căsătorie reprezintă un alt mod de iubire pentru cel pe care îl cunoști deja sau pe care îl vei cunoaște și îți va deveni soț. Altfel spus, prin faptul că e unul din cele mai de preț daruri pe care le are o fată de la Dumnezeu, vine să întărească viața de familie de mai târziu. Poate că e doar un prim pas și poate că-mi pare greu adeseori, dar știu că aceasta e doar o imagine

deformată pe care o prezintă zi de zi o mare parte a societății în care trăim. Știu că e nevoie de curățenie sufletească, dar și trupească pentru a izbuti. Iar dacă nu-mi pot înfrâna trupul, făcându-l să conlucreze cu rațiunea și inima, atunci cum să mă aștept la împlinire mai târziu, când va fi un lucru intrat în „banalitate”? Până acum m-a ajutat Dumnezeu să-mi păstrez fecioria și îmi doresc să continui așa până căsătorie. Am avut un prieten mai mult timp, care mai întâi mi-a fost cel mai bun prieten, iar mai apoi iubit, ceea ce a făcut ca relația noastră să fie una curată, din care amândoi am avut ce învăța. Ne-am depărtat după ce el a plecat la facultate, rămânând însă buni prieteni.

Alte relații serioase am preferat să nu mai am în perioada liceului (deși am mai ieșit cu doi băieți, însă am rămas doar la stadiul de simpli amici, interesele fiind diferite), petrecându-mi timpul liber în alte moduri: citind, ascultând muzică, ieșind cu prietenele, etc... Citind, am aflat multe lucruri, mi-am format câteva principii creștin-ortodoxe pe care să le pot aplica în viața de familie creștină pe care îmi doresc să o întemeiez. Sper ca până atunci să îmi păstrez fecioria, să pot trece peste încercări, și le doresc astfel și altor tineri.

(Nicoleta, 19 ani)

82. Anonim: „Fecioria lor le-a fost și le este binecuvântare de la Dumnezeu”.

Faptele iubirii, ne vor fi de mare folos în acea mare zi a Judecății. Acea zi va fi pentru unii sărbătoare, iar pentru alții tristețe, plâns și scrâșnirea dinților, căci rușinați singuri se vor duce în locul pe care l-au ales, despărțiți de Adevărata Iubire. Și oare, nu noi suntem cei care alegem încă de pe acum dacă vom fi părtași iubirii sau dacă vom fi în afara ei?

Cu aceste gânduri fremătând în inima mea, m-am decis să-mi deschid inima și eu la rândul meu urmând exemplul celorlalți tineri.

M-am decis să-mi păstrez fecioria cu 10 ani în urmă, pe când aveam 13 ani. Tocmai împlinisem 13 ani și am avut prima menstruație, moment peste care am trecut destul de ușor, dar tata... cu tata nu scapi cu una cu două. S-a simțit dator să mi explice cum stau lucrurile. Zis și făcut, cred că asta mi-a prins cel mai bine în viață, faptul că a știut să ne

responsabilizeze și pe mine și pe fratele meu, încă de mici. Așa e tata, mai dur când vine vorba de lucrurile serioase, mama ne-a ocrotit cam mult.

Atunci, tata mi-a explicat că de acum înainte sunt o domnișoară adevărată și că trebuie să am mare grijă în ceea ce privește fecioria, că trebuie să știu și să înțeleg că fecioria e cel mai mare dar pe care poate să-l ofere o tânără mireasă soțului ei. Nu există altul mai mare. Apoi mi-a explicat că începerea vieții sexuale înaintea căsătoriei, nu numai că este păcat înaintea Lui Dumnezeu, dar aduce cu sine o mulțime de probleme care mi-ar putea distruge viața! Nu mi-aduc aminte cât de mult am conștientizat atunci acele cuvinte, dar știu că de atunci până azi m-au urmărit mereu îndeaproape precum cel mai bun paznic sau sfătuitor. Trebuie menționat că au mai existat momente când ori tata ori mama țineau să ne reamintească să fim foarte atenți.

Ne spuneau așa, că odată pierdută, fecioria nu mai poate fi înlocuită. Nu e ca o vază sau un set de cafea, care se sparge, dar gata luăm altele în loc. Știu că au fost multe discuții de-a lungul anilor, mereu și-au făcut griji pentru noi, și s-au rugat pentru noi și încă se roagă ca să mergem pe drumul cel bun. Părinții mei s-au căsătorit feciori, amândoi, tata avea 24 de ani iar mama 17 ani și Dumnezeu le-a ajutat și au trecut peste multe greutăți împreună, tocmai pentru că fecioria lor le-a fost și le este binecuvântare de la Dumnezeu. În martie 2013 vor împlini 25 de ani de căsătorie cu ajutorul Lui Dumnezeu!

Eu, urmez exemplul părinților mei. Și eu și fratele meu care are 22 de ani.

Dacă te rogi la timp, Domnul te întărește! El întărește pașii tânărului când îi place calea lui, asta trebuie știut! Să nu vă fie frică, fiți doar hotărâți! Dacă știi ce vrei, Domnul vine și te ajută să și reușești! Până la urmă așa lucrează El, astfel încât să fie spre binele tău, dragă tânărule, de aceea nu ai de ce să te îngrijorezi!

Eu am avut un singur prieten, o singură persoană care m-a ținut de mână, și atâta tot. Prietenia nu a fost un caz fericit, în sensul că am fost prieteni cinci zile. Totul a fost dintr-o prostie. Am acceptat să merg în oraș la plimbare cu acea persoană, doar pentru că toată lumea mă bătea la cap, că trebuie să intru în rând cu lumea și să am și eu un prieten.

Eram în clasa a XII-a. Învățam bine, eram destul de populară în liceu și în același timp cumva anonimă, că nu aveam prieten. Am rămas

dezgustată de motivul pentru care acea persoană voia să iasă cu mine în oraș. După câteva discuții, din care a reieșit faptul că pentru el conta doar modul în care arăți, și că voia să treacă la lucruri „serioase”, deși mie nici prin cap nu-mi trecea ceea ce ar fi vrut el, mi-am dat seama cât de nepotrivit era modul în care gândea acea persoană și în a cincea zi am rupt legătura cu el definitiv.

Am primit foarte multă iubire de la părinți și chiar și din partea fratelui meu, atât iubire cât și atenție, și nu am simțit nevoia să o caut în altă parte. M-am axat pe studii, pe voluntariat, și am avut grijă mereu să-mi cunosc prioritățile și să mă ghidez după anumite principii.

Sunt un om normal. Am dat de multe probleme la facultate, dar am făcut față cu bine.

Tata mereu îmi spune și acum: *„Dacă știi ce să ceri de la viață și viața știe ce să-ți dea”*. Să fii hotărât! Asta vrea și Dumnezeu să vadă la tine, dragă tânărule. Uite eu am reușit ce mi-am propus și urmează să împlinesc 24 de ani.

Un lucru să fie clar: Nu-mi însușesc mie acest succes, toate au fost cum a vrut El să fie, pentru că lucrurile nu se întâmplă la voia întâmplării. Are El un plan și cu tine, așa cum a avut și cu mine.

Știu și sunt convinsă că de asta s-a și întâmplat așa. Să fiu dezgustată de modul cum gândea acel băiat. Cred că doar așa am reușit să-mi păstrez fecioria până azi. Are El un plan pentru fiecare.

Nu-mi fac griji. Știu că atunci când va fi timpul pentru așa ceva, va scoate în calea mea acea persoană, alături de care să merg pe drumul către mântuire prin crucea căsătoriei. Drumul către El. Doamne, ajută!

(Anonim)

83. Ioana B.: „Tristețea preschimbată în bucurie. Lumina dată de darul neprețuit al fecioriei”.

„Așteptare... Dorm între frunze, pe un pat opac de verde, și mă zbat de neatins...”

Așa începe una dintre poeziile mele. Poeziile, doar un capitol din lunga listă de pasiuni ale mele, pe care, din păcate, le-am pierdut pe parcurs. De ce le-am pierdut? Pentru că în urmă cu aproximativ doi ani, o tristețe inexplicabilă, bineînțeles, ca un gând venit din partea celui rău, m-a cuprins. Mai exact, atunci când am început facultatea.

Eu sunt Ioana, am copilărit într-un orășel din județul Vâlcea, am 21 de ani împliniți de curând și sunt studentă la Facultatea de Litere din București, la secția Română-Franceză. Am ales această facultate ca urmare a pasiunii mele pentru literatura română și gramatica limbii franceze. Spuneam că am lăsat în urmă o mulțime de lucruri utile pentru minte și suflet precum baschetul, pasiunea de a cânta la n-ai, pictura sau dansul. De ce am renunțat la ele? Pentru că atunci când tristețea se ivește în sufletul tău, te închizi „în tine”, te izolezi și frământarea că fericirea pe care ți-o dorești atât nu va veni niciodată îți tulbură simțămintele.

Tristețea este izvorâtă din faptul că până acum, nimeni nu a apreciat cu adevărat curățenia mea trupească.

În liceu, nu am avut niciun prieten, dedicându-mi timpul studiului și olimpiadelor. Nu regret pentru nicio clipă că am ales drumul acesta al lecturii și studiului. Totuși, ceva s-a schimbat în mine de când am ajuns la facultate în București. De-abia când am ajuns în acest oraș, a început *tumultul sufletesc* pentru mine.

Primul băiat de care m-am îndrăgostit era catolic. Nu avea nicio legătură cu biserica, ce să mai spun de cea Ortodoxă? Eram atât de îndrăgostită, încât am fost la un pas de a renunța la singura mândrie a mea, aceea de a fi fecioară. Dar Dumnezeu nu m-a lăsat să îmi întinez conștiința cu acest păcat grav, cel al desfrânării și am decis să pun capăt acestei relații care mă îndepărta de Dumnezeu.

După mai multe „*încercări de relații*”, cum se spune în limbajul colocvial, cu diverși băieți care nu aveau nicio legătură cu credința în Dumnezeu, am hotărât că e mai bine să fiu singură până când Dumnezeu va rândui pentru mine un băiat credincios, decât să îmi pierd timpul cu tineri care nici măcar nu acceptă ideea de a merge la biserică sau, mai rău, de a crede în Mântuitorul nostru.

Am întâlnit și băieți credincioși, dar din diverse motive, nu am rămas cu niciunul dintre ei. Deși mi-e greu pentru că gândurile rele îmi tulbură adeseori conștiința, Dumnezeu îmi dă puterea de a purta cu bucurie acest neprețuit dar al unui tânăr: fecioria. Acum câteva zile, tristețea de care vorbeam s-a transformat în bucurie: mi-am dat seama că nu este greu să fii curat trupește, ci dimpotrivă, trebuie să păstrăm acest dar venit de la Domnul ca pe o cunună sufletească.

Mă rog lui Dumnezeu să ne ajute pe toți, și să port în suflet cu cea mai mare bucurie darul curățeniei trupești până la Taina Sfântă a

Cununiei. Acest gând minunat că voi rămâne fecioară până când Dumnezeu va rândui să întâlnesc un băiat și să ne căsătorim, mă face să zâmbesc și să merg mai departe cu cea mai mare încredere. Să avem speranță nemărginită în Mântuitorul nostru și să zâmbim în fiecare clipă, pentru că, după cum bine știm, dragostea nu cade niciodată!

(Ioana, 21 de ani, București)

84. Alexandra: „Este o adevărată „nebunie” să mai vorbești despre feciorie”.

Care dintre noi nu își aduce aminte de momentele copilăriei? De inocența și naivitatea de atunci...

O parte dintre noi facem parte din generația care încă mai credea în Moș Crăciun și îl așteptam cu atâta nerăbdare, deoarece nu îl vedeam prin supermarketuri și la TV în fiecare zi. Și credeam că trebuie să fim cuminți pentru a primi cadourile mult dorite... nu neapărat pentru conținutul lor, ci pentru faptul că veneau de la Moș Crăciun.

Facem parte din generația care pune zahăr pe pervazu ferestrei pentru ca barza să aducă mai repede frățiorul sau surioara mult dorit (a). Noi nu ne întrebam de unde vin copiii, căci era de ajuns această poveste.

Facem parte din generația în care ne petreceam timpul liber afară cu prietenii și erau atâtea jocuri... „Prinselea”, „Un, doi, trei, la perete stai”, „Omul negru”, „Împărate, împărate, câți pași îmi dai?”, „Flori, fete și băieți”, „Țară, țară vrem ostaș”, „Baba oarba”, „De-a v-ați ascunselea”... Noi nu aveam calculatoarele performante de acum. Nu știam de Counter Strike sau de Facebook. Noi foloseam o rețea de socializare mai directă, fiind împreună.

Nu spun că noi am fost niște sfinți... nicidecum... am fost doar mai protejați. Nu spun nici că toți ne-am păstrat fecioria. Dar am avut poate mai multe șanse...

Fecioria... un dar atât de minunat pe care ni-l oferă Dumnezeu fiecăruia dintre noi și care în societatea actuală nu mai are nicio valoare. Acum, când anormalitatea este văzută ca normalitate, când virtutea a devenit ceva învechit, pierdem tot mai mult frumusețea cu

care am fost înzestrați. Este o adevărată „nebunie” să mai vorbești despre feciorie.

Acum suntem bombardați cu informații și cu „dragoste” peste tot. La televizor, pe internet, pe stradă... aproape oriunde. Acum a-ți pierde fecioria înseamnă a face „dragoste”. Am redus dragostea la un simplu contact fizic și spunem... „Te iubesc din tot sufletul!” Dar ce are sufletul aici?

Dragostea adevărată, din tot sufletul, este doar aceea trăită cu și în Hristos. El nu a spus să nu avem prieteni, iubiți /iubite, logodnici/logodnice, soți/soții... Nu a spus să nu avem relații intime... Dar a pus niște limite, care depășite... costă! Dacă iubim din tot sufletul atunci respectăm limitele.

Dragostea adevărată înseamnă renunțare și împlinire, jertfă și libertate. Dragostea adevărată așteaptă, renunță la egoism pentru binele celui iubit. Deci, cum putem spune... „Te iubesc din tot sufletul”!?

Apelăm mereu la cuvintele acestea... „iubire” și „dragoste”. Însă nu le mai înțelegem.

Acum se spune *„Știi, te iubesc, dar dacă nu te culci cu mine, atunci...”*. Dar asta înseamnă că tu nu mă iubești.

Tu, viitorule soț, gândește-te. Până nu te căsătorești, nu ai siguranța că relația în care ești implicat va avea un „happy-end”. Poate tu sau ea ați mai avut relații înainte, fie și intime sau nu. Cum te-ai simți ca soția ta să fi trecut prin brațele lui A, B, C...? O să zici: *„eu nu o să iau în căsătorie o astfel de fată”*. De ce? Toți cei dinainte au spus ca și tine: *„Știi, te iubesc, dar dacă nu te culci cu mine, atunci...”* înseamnă că tu nu mă iubești. Nu-ți pasă de mine și de nevoile mele. Ești un egoist. Toată lumea o face, de ce să fim noi altfel? De ce atunci să mai ai pretenții. Da, are o fire slabă, dar tu ai făcut ceva pentru ea?

Iar tu, viitoare soție, gândește-te. Ți-a promis iubire. Dar oare te va mai iubi apoi? Ce garanție aveți că veți avea un „happy-end”? Și atunci... De ce să nu îi dai celui într-adevăr iubit, soțului tău, acele momente unice? Vrei să vezi dacă într-adevăr te iubește? Spune-i că nu vei (mai) avea relații intime cu el până la căsătorie și vei vedea singură cât te iubește.

Este necesar să punem preț pe noi înșine. Să ne iubim pe noi înșine. Și nu în sensul de a deveni plini de egoism. Nu! Trebuie să ne iubim încât să le putem da și celorlalți iubire... Iubire curată. Iubire cu

și în Hristos.

Eu nu vreau să dau rețete. Nu sunt în măsură. Dar m-aș bucura să putem iubi fecioria. Eu am început să înțeleg destul de târziu acest dar minunat pe care îl avem și dacă Hristos nu m-ar fi păzit, l-aș fi pierdut. Știu că dacă îl mai am, e doar datorită iubirii și milostivirii Sale. Și nădăjduiesc că îmi va ajuta în continuare!

Vă recomand să căutați pe internet două documentare: *Pam Stenzel – Sex has a price tag 2000* (Sexul înaintea căsătoriei are un preț) și *In your face*.

(Alexandra)

85. Ioana: „Soțul meu crede că fecioria mea și felul de a fi l-au apropiat într-un fel de Dumnezeu, faptul că am fost cuminți l-a ajutat să se regăsească”.

Cei care și-au păstrat fecioria până la căsătorie știu cât e de greu în unele momente, știu prin câte ispite am trecut, de câte încercări am avut parte, cât de imposibil părea câteodată...

Eu și soțul meu am fost destul de greu încercați în acest sens, dar până la urmă am reușit. Și ne bucurăm în fiecare zi împreună pentru că am reușit. Când ne-am cunoscut, soțul meu făcea parte dintr-o grupare religioasă. Era creștin ortodox botezat, dar între timp se rătăcise. Mi-a fost destul de greu să îl fac să înțeleagă cât e de importanta fecioria până la căsătorie. „Amicii” și mentorii lui făceau totul pentru ca să-l convingă de contrariu, deoarece știau că astfel nu vom fi niciodată împreună, astfel eu cădeam în păcat... și el rămânea tot cu ei.

Numai Dumnezeu știe cât ne-a fost de greu din toate punctele de vedere. Dar astăzi, soțul meu, prin mila lui Dumnezeu și rugăciunile Maicii Domnului, s-a întors în Biserică. Nu uită să-mi amintească și să-mi mulțumească pentru că „am fost cuminți până la capăt”. Acum el e foarte conștient cât de importantă a fost și este în viața noastră de familie binecuvântarea Tatălui Ceresc, cât har, spor, câtă pace, liniște, dragoste, înaintare și mulțumire urmează acestei binecuvântări.

Numai cei care și-au păstrat fecioria până la căsătorie știu. Numai aceștia s-au bucurat nemăsurat de Taina Cununiei. Astăzi soțul meu dă mărturie despre păstrarea fecioriei și încurajează tinerii, de câte ori are prilejul, să trăiască împreună cu binecuvântarea lui

Dumnezeu pentru că astfel toate se schimbă.

Am mai observat ceva – acest lucru mi i-a spus și mama, încurajându-mă să fiu cum e normal, fecioară până la căsătorie – soțul meu mă respectă și mă admiră într-un mod aparte. Niciun bărbat nu s-a mai comportat așa cu mine vreodată. Și nici nu avea cum. Pentru că nu îl interesam în întregime (spiritual, fizic și sufletește). Un băiat care știe ce vrea, un băiat care are o educație și unele principii, va ști să valorizeze, să aprecieze, să aștepte. Va ști că așteptarea nu a fost în zadar. La fel va ști și fata. Deoarece după căsătorie, altfel lucrează Dumnezeu, altfel merge relația, oricâte încercări ar apărea. Și mai mult decât atât, soțul meu are încredere în mine, pentru că știe că am fost și sunt cumințe. El crede că fecioria mea și felul de a fi l-au apropiat într-un fel de Dumnezeu, faptul că am fost cuminți l-a ajutat să se regăsească, să nu mai adauge rătăcirii sau altor păcate încă un păcat. Îmi zicea duhovnicul la un moment dat că, după ce tinerii își încep viața sexuală, la început simt o dulceață îmbietoare față de păcat, iar apoi simt o amărăciune, o goliciune și deșertăciune inexplicabile. Și după ce s-a întâmplat o dată, după ce ai gustat din păcat, e foarte, foarte greu să nu mai guști și a doua oară și apoi iar și iar și iar...

Dragii mei, iubiții mei tineri, trebuie să învățăm să fim normali. Societatea și libertatea asta prost înțeleasă ne-au transformat în anormali. Toate-s întoarse pe dos. De aceea nu ne mai găsim nicăieri liniștea, echilibrul, rostul... pentru că suntem împotriva firescului, din multe puncte de vedere. Am și prieteni care și-au păstrat fecioria până la căsătorie. Știu cel puțin opt perechi care au fost cuminți până la sfârșit. Cu părinții mei, nouă; ei m-au învățat să fiu normală, prin exemplul propriu.

Nu e imposibil. Dacă te respecti pe tine, dacă îl respecti pe cel de lângă tine și dacă vrei o familie normală devine chiar o povară dulce această feciorie. Fratele meu e încă un exemplu pozitiv.

Am de asemenea prietene, necăsătorite, fecioare. Nu au pe nimeni tocmai pentru că băieții nu mai știu să aștepte, să aprecieze, să iubească curat! Unii vor doar un singur lucru... Dureros, dar adevărat! Trebuie să dăm mărturie unul altuia, trebuie să învățăm să ne sprijinim, să fim un exemplu pentru cei mai mici și pentru copiii noștri. Nu mai departe penticostalii... ei au foarte bine reperată noțiunea de feciorie. Iertați-mă, dragii mei, dau nu pot să nu-i apreciez.

Nu dăm de bănuiră că e numai și numai vina noastră dacă nu

reușim? Trebuie să fim fermi, să fim exemple!

Asta vrea Dumnezeu de la noi: exemplul personal și lumea ia exemplul nostru. Măcar pe unul să-l influențăm și tot e mare lucru. Hristos și Maica Domnului să vă întărească până la marea Taină, să gustați împreună din ea în veșnicie, și încă din acest veac!

(Ioana, 27 de ani)

86. Oana: „Am făcut în viață tot ce am vrut, nu m-am dat înapoi de la nimic”.

Mă numesc Oana, am 35 de ani și sunt „single”.

Am făcut în viață tot ce am vrut, nu m-am dat înapoi de la nimic. Am făcut lucruri la care alții doar visează. Am umblat, am cunoscut lumea, am gustat din viață. Dacă mi-a plăcut un bărbat l-am avut. Am fost iubită de bărbați inteligenți, frumoși, tineri sau maturi, artiști, intelectuali, bărbați care mi-au oferit tot ce mi-am dorit. Am avut întâmplări și trăiri că aș putea să fac zece filme după viața mea. Întâlniri, începuturi romantice, povești ca-n filme, nopți incendiare, tantra, droguri, am încercat totul, am trăit totul.

Și pot să spun că toate nu sunt decât goană după vânt, sunt o „Fata Morgana”, o imagine frumoasă care se îndepărtează de noi în permanență și capătul drumului este unul singur: moartea. Golul se întinde tot mai mult peste sufletul tău, drogurile și iubirile trecătoare nu mai pot încălzi inima înghețată, care simte tot mai aproape răceala iadului.

Pregustarea iadului e o stare de spirit în viața aceasta, și e doar o mostră din ceea ce va fi dincolo. Dar e ceva ce nu se poate nega: trăim în iad. Și cel mai mare iad e să îți dai seama că nu îți mai poți dori nimic, că în spatele lucrurilor nu e de fapt nimic, că este ceva definitiv rău în viața asta, că golul din suflet nu poate fi umplut de fapt, că frumusețea și inteligența nu înseamnă nimic, că prietenii pot să dispară oricând, că viața îți poate da șah mat.

Într-o noapte am citit o carte scrisă de Părintele Arsenie Boca și viața mea s-a schimbat.

Am înțeles că pacea trebuie căutată altfel. Că singuri nimic nu putem. Că dacă o relație nu e binecuvântată nu vom avea fericire și liniște. Că numai Dumnezeu mai poate ceva pentru noi. A Lui este a putea și al nostru este a vrea.

Nu știu dacă mi se va vindeca vreodată sufletul zdrențuit de suferințele și ororile la care a fost supus, dacă voi mai putea fi vreodată fericită lângă cineva. Dar știu că unde am fost nu mă mai întorc niciodată, că nu ar trebui nimeni să ajungă unde am fost eu și că acolo nu e nimic, nimic.

(Oana, 35 de ani)

• **87. Claudia: „Să fii fecior/fecioară înainte de cununie în aceste vremuri este cu adevărat ceva demn și nobil”.**

„Să te păstrezi fecioară până când vei veni în fața Sfântului Altar!”. Acestea sunt cuvintele cu care îmi încheie părintele duhovnic fiecare spovedanie.

Prima dată când mi le-a spus eram doar o fetiță, aveam în jur de 12 ani. Nu le-am dat importanță pentru că nu le cunoșteam înțelesul. Mergând regulat să mă spovedesc și observând că mereu îmi repetă aceleași cuvinte, mi-am dat seama că trebuie să fie ceva foarte important și astfel m-am hotărât să o întreb pe mama la ce se referă părintele. Mama a încercat să-mi explice cât mai simplu și pe limbajul unui copil de 13 ani. Pe moment am fost lămurită.

Cu timpul începusem să înțeleg tot mai bine sensul real al cuvântului feciorie, totuși un lucru nu-mi era clar: de ce părintele începuse să-mi spună de la o vârstă așa de fragedă să-mi păstrez fecioria?!

Răspunsul l-am aflat singură în anii adolescenței când m-am confruntat cu tot felul de ispite în acest sens, dar, slavă Domnului, le-am trecut cu bine.

Acum știu că părintele și-a dorit ca eu să fiu pregătită sufletește când mă voi lovi la tot pasul de ispitele păcatului desfrânării.

Adolescența este din punctul meu de vedere cea mai dificilă perioadă, mereu plină de tot felul de surprize, fiind astfel foarte greu să te păstezi curat, mai ales dacă ținem cont și de toate transformările fiziologice, dar mai ales de cele hormonale care au loc în această perioadă.

Nădărduiesc că dacă m-a ajutat Dumnezeu să trec de toată perioada zbuciumată a adolescenței, mă va ajuta să rămân fecioară până voi ajunge în fața Sfântului Altar, după cum îmi spunea și încă îmi

spune dragul meu părinte duhovnic căruia țin să-i mulțumesc și pe această cale.

Consider că fecioria este darul cel mai de preț pe care ni l-a făcut Dumnezeu și pe care suntem datori să-l păstrăm cu demnitate, fie până la căsătorie, fie toată viața, depinde de menirea fiecăruia. Să fii fecior/fecioară înainte de cununie în aceste vremuri este cu adevărat ceva demn și nobil.

Lucrul esențial pentru a reuși să ne păstrăm curați până la căsătorie este, dragi tineri, să ne dorim asta din tot sufletul și Dumnezeu ne va ajuta necondiționat. Este și o vorbă: dai voință, iei putere...

Să ne ajute Dumnezeu și Maica Domnului pe toți cei care ne luptăm cu ispitele tinereții, să ieșim biruitori și să dobândim Împărăția Cerurilor!

Doamne ajută!

(Claudia, 20 ani)

· 88. Irina: „Mă bucur că am primit această educație sexuală creștinească de a-mi respecta sufletul și pe cel al celui ce îmi va fi soț cândva”.

Educația sexuală în familia mea a fost mereu ceva obișnuit dată fiind situația dificilă în care m-am aflat de la începutul vieții până în prezent, fiind privată de bucuria de a-mi vedea mama și fratele, ucși într-un accident de mașină pe când eu aveam doar un an, și implicit fiind privată de mângâierile, de sfaturile, și de privirile mamei.

Viața însă s-a revanșat față de mine, dacă pot spune așa: trei femei au jucat rolul de mamă și continuă să facă lucrul acesta și în prezent. Bunica – mama tatălui meu, și cele două surori ale acestuia, și-au dedicat toată viața pentru a mă învăța să fiu un bun creștin, demn și respectuos.

Având un temperament mai dificil și fiind precum un copac, pe trupul căruia anotimpurile își marchează trecerea, pe fața mea se citesc sentimentele și amintirile mele. Ochii mei spun povești pe care buzele nu le pot rosti, iar obraji mei stau mărturie pentru toate frământările pe care această viitoare femeie le-a trăit. Viața mea nu a fost ușoară, dar dragostea celor din jurul meu m-a făcut mereu să

încerc mai mult și să vreau mai mult, chiar dacă de multe ori această dragoste m-a îngenucheat.

Am ales mereu un alt drum atunci când am fost pusă în fața faptului de a alege în a-mi da trupul unui alt om care sub impulsurile tinereții, să zicem, a încercat să mă convingă că ceea ce el dorește este normal, firesc, modern, sau este felul în care eu ar trebui să îmi arăt dragostea față de el. Dar eu am ales să fug, să îmi cer scuze pentru incapacitatea mea de a mă ralia la cerințele modernității, și mereu mi-am amintit ce bunica mea și mătușele meu m-au învățat, din credința lor, din experiențele lor, din tot ce dânsle au crezut a fi normal în cazul în care eu mi-aș fi dorit să îmi încep viața sexuală. Și am făcut acest lucru nu din lașitate, ci pentru că am știut că voi greși dacă voi face acel pas nepregătită și nesigură pe sentimentele mele, iar pentru mine viața nu mai este demult un joc de adolescenți.

Am ales să fug și nu îmi pare rău, pentru că după fiecare refuz al meu din partea celui alt s-a declanșat o avalanșă de reproșuri și insulte pe care mi le amintesc și astăzi, iar cuvintele au rămas imprimate în inima mea. Am ales să mă respect pe mine și pe trupul meu și să gândesc de două ori când decid asupra unui anumit lucru, în special, asupra purității trupului meu, pe care am de gând să o păstrez până când mă voi căsători, așa cum au făcut-o femeile din familia mea.

Într-adevăr este dificil să renunți la un suflet care s-a apropiat de tine, însă pentru mine respectul față de trupul, sufletul și amintirile mele, față de vârsta, sentimentele, familia și viitorul meu au decis. Verișoara mea și prietena mea mereu mi-au povestit experiențele lor și m-au sfătuit să aleg cu demnitate ce voi face și să nu mă complac în tentații de moment care îmi vor umbri sufletul întreaga viață. Deși, la douăzeci și doi de ani, studiez într-o altă țară și văd în jurul meu atâtea tentații și „oportunități” pentru noi, aceștia care suntem singuri, mă îngrozește lipsa credinței oamenilor și dorințele lor de „a se distra pentru moment”. Și mă sperie și mai tare faptul că în jurul meu, colegii mei, care au venit din întreaga lume să studieze, cred foarte puțin în învățăturile creștinești și puțini fac parte dintr-o comunitate religioasă.

Mă bucur că m-am născut și trăiesc în România, mă bucur că am primit această educație sexuală creștinească de a-mi respecta sufletul și pe cel al celui ce îmi va fi soț cândva și sunt sigură că sub aceste măști ale tinerilor din țara noastră se ascund experiențe și speranțe asemănătoare cu cele pe care le port eu zi de zi în suflet. Sper ca ei să

înțelegă că ceea ce poartă înăuntrul lor este unic, râvnit de mulți și deținut de puțini și să îmi doresc să cred că vor reflecta asupra vieții în doi și asupra vieții sexuale.

(Irina, 22 de ani)

· 89. Anonim: „Acum câteva luni mi se părea imposibil să stau alături de un bărbat fără a-l atinge”.

De multe ori am fugit de oameni, poate uneori chiar și de mine. Am preferat să fac totul când îmi place, cum îmi place și să mă însoțesc cu oameni care nu de puține ori mi-au înșelat încrederea. Cu sufletul în mii de bucăți sfărâmat precum o oglindă, dar cu credința că Dumnezeu nu mă va lăsa, am continuat să merg mai departe pe drumul cel anevoios al vieții. Am căzut adesea și mi-am dorit să mor văzând moartea ca o izbăvire de tot.

Din fericire Dumnezeu mi-a scos în cale oameni minunați care m-au ajutat să ies din prăpastia în care mă afundam pe zi ce trece.

Sufletul meu bun a prins drag de mulți bărbați care nu au meritat sentimentele mele și care nu au știut să răspundă. M-am înjosit crezând că merită și că cea care greșea eram eu. Deși făceam tot ce-mi cerea el, nu avea sentimente pentru mine. M-a rănit profund în ziua în care s-a afișat la braț cu prietena mea și a pretins că a făcut asta pentru că eu i-am negat că-l mai iubesc.

Cum să-i zic că încă îl iubesc când prietena mea spunea că ea fără el moare? Așa că m-am sacrificat ca ea să fie fericită, dar nu a fost așa... și cu ea s-a comportat la fel... jigniri, înjosiri, certuri, tulburare.

Am plâns zile și nopți cerând îndurare sfinților că să-mi recapăt și eu liniștea sufletească. N-am reușit să uit, dar am reușit să cunosc un bărbat care mi-a împărtășit sentimentele. Slavă lui Dumnezeu, am alături de el o relație frumoasă. Mă simt iubită, împlinită sufletește și frumoasă. El m-a învățat să am din nou încredere în mine și să mă dedic lucrurilor care îmi fac cu adevărat plăcere. Am decis să mă aplec spre studiu și să aprofundez anii facultății cu un master așa că acum locuim adesea sub același acoperiș. Acum câteva luni mi se părea imposibil să stau alături de un bărbat fără a-l atinge. Acum am descoperit că se poate... că dorința mea de a intra fecioară în biserică devine pe zi ce trece o certitudine.

Că albul rochiei de mireasă nu va fi doar ceva simbolic ci mă va reprezenta cu adevărat.

Este dificil, dar nu imposibil acolo unde este Hristos!

Dumnezeu să ne ajute și să fie cu noi cu toții, ajutându-ne să ne păstrăm fecioria!!!

(O copiliță)

90. Anonim: „A-ți păstra fecioria până la căsătorie înseamnă pentru mine, a-ți respecta părinții, propriul corp și viitorul soț”.

Sunt fată, am aproape 21 de ani și sunt studentă în domeniul medical. Sunt întru totul de acord cu a-ți păstra fecioria până la căsătorie, atât pentru fată cât și pentru băiat. Nu am avut niciun iubit, deci mi-am păstrat fecioria până la vârsta aceasta și pot să zic că nu regret deloc.

Am observat de-a lungul timpului fete și băieți care nu știau încotro să o ia. Sunt mulți/multe care uită adevăratul sens al iubirii și îl transformă în erotism.

Desigur că am fost întrebată de multe ori, de ce până la vârsta aceasta nu mi-am găsit un iubit? Ei bine, mereu le-am răspuns că decât să îmi pierd timpul cu o iubire trecătoare doar pentru a fi în pas cu moda mai bine aștept să vină iubirea adevărată. Oricum eu vreau să îmi dedic viața carierei. Băieți am cunoscut destui dar am preferat să rămân amică cu ei. Am observat, ca o ironie, că majoritatea băieților vor ca prietena lor să fie fecioară, ei să fie primii în viața fetei dar în schimb nu își asumă mai apoi responsabilitatea de a avea o relație stabilă cu ea.

Pentru ei, a avea cât mai multe prietene care au fost fecioare e o mândrie. Cunosc un caz în care fata s-a îndrăgostit de un băiat mai șmecheraș, acesta a avut ca unic scop în relația lor să se culce cu ea, apoi a părăsit-o. El și-a văzut de viață să acum are pe altcineva, iar ea a prins teamă de relații, nu vrea să audă de vreun alt băiat. Pot să zic că acești băieți nu îmi provoacă decât milă pentru că nu pot respecta o fată, o femeie care mai târziu e posibil să ajungă soția cuiva sau o mamă. Acești băieți ar trebui să se gândească la mamele lor. Dacă și cu ele s-ar fi comportat cineva la fel atunci când ele erau tinere, oare ce ar

simți pentru acel om? Cred că dacă și-ar pune cu toții întrebarea aceasta s-ar micșora numărul băieților care privesc fetele doar ca obiecte sexuale.

Profesorul de religie din liceu zicea, aproape de câte ori avea ocazia, că atunci când un băiat începe o relație cu o fată, trebuie să se gândească la ea ca la o potențială viitoare soție. Cum vrea să fie ea? Așa cum o păstrează!

Invers, sunt o grămadă de fete capabile să își vândă fecioria pentru o sumă de bani (destul de mare într-adevăr), pentru a deveni celebre sau pentru a scăpa de „o povară”. Sunt de părere că acest lucru constă într-o proastă educație creștină venită din partea părinților la care se adăugă și dorința fetelor de a face bani rapid, fără a depune foarte mult efort.

Gândindu-mă la primul aspect cred că aici ar intra categoria fetelor ce provin din părinți îndepărtați de biserică, cu o viață dezorganizată și care nu știu cum să dea o educație potrivită fetelor lor. Acestea își iau diverse modele din mass-media și merg pe o cale greșită.

Referitor la al doilea aspect, aici cred că intră categoria fetelor ce provin din familii sărace. Recent am citit într-un ziar despre o fată care locuia într-un sat sărăcăcios. Dorind să scape de traiul ei și să își ajute părinții și fratele, și-a vândut virginitatea pe net unui străin. Dar ironia constă în faptul că după ce a ajuns, „sus” a uitat de părinții săi și de frățior. Ei bine, ea ce a câștigat? Pentru o sumă de bani care se pierde repede, și-a lăsat în urmă familia și locurile natale. Sunt de acord că nimănui nu îi place sărăcia, dar banii se pot face și prin alte mijloace, cum ar fi să te angajezi (femeie de serviciu, la împărțit pliante, orice, pentru că munca cinstită e binevenită) sau să dai meditații, cei care se pricep își pot ajuta vecinii contra unei anumite sume, etc. Soluții se găsesc, numai să vrei.

Nu de puține ori am auzit expresia că dacă ești fată și ai împlinit 18 ani trebuie să te culci cu prietenul. Nimic mai greșit! A-ți păstra fecioria până la căsătorie înseamnă pentru mine, a-ți respecta părinții, propriul corp și viitorul soț. Dar este totodată și o garanție a relației. Dacă te culci cu un băiat înainte de căsătorie, e posibil ca el să te părăsească, în schimb dacă te așteaptă până la nuntă e semn că te respectă și vrea să aibă un viitor cu tine.

În ziua de azi a nu fi avut relații cu un băiat este un motiv de

jenă pentru fete. De câte ori m-au întrebat colegile, văzând că nu am iubit, dacă mi-am început viața sexuală a trebuit să le zic că da... și demult, încă de la liceu, de când ele nu mă cunoșteau. Și asta ca să nu râdă de mine.

(O fată, 21 de ani)

• **91. Ioana-Adelina: „Rețeta este să făcui ascultare. Respectă-te!”**

Bună! Acum ceva timp meditam asupra faptului că e greu să urmezi credința cu scopul de a trăi-o din ce în ce mai în profunzime într-un anturaj în care prioritățile sunt cu totul altele. Așa, observându-mă, am ajuns la concluzia că prioritățile determină alegerile fiecăruia. Iubesc prietenii pe care îi am dar simt nevoia și de o companie în care să nu fiu nevoită să aleg între „Biserică” și „prietenii” pentru că acestea pot fi „satisfăcute” deodată.

Tare m-am bucurat când am aflat de Asociația Ortodoxia Tinerilor că deși sunt în Italia mă încurajează gândul și de la distanță! Sper că într-o zi să pot și să particip la un eveniment organizat de voi!

Slavă Domnului, nici aici nu duc lipsă de prietenii români din Biserică. Pe 6 decembrie se împlinesc 5 ani de la înființarea frăției Nepsis (a tinerilor ortodocși din Italia) dar având în vedere că suntem răspândiți cam în toate colțurile Italiei e greu să ne strângem cu toții, așa că se fac întâlniri și pe regiuni.

În afară de cunoștințele legate de Biserică am și altele legate de școală și de locul de muncă.

Muncesc de doi ani jumate într-un magazin destul de cunoscut în lume pentru aspectul plăcut al vânzătorilor, atât a fetelor cât și a băieților. Ca orice loc în care sunt multe fete și băieți cu diferite caractere e foarte probabil să găsești pe cineva care să te placă sau să-ți placă.

Tentațiile pot fi mari dar Dumnezeu m-a păzit, și acolo unde încăpățânarea mea a insistat, El nu m-a lăsat să mă pierd.

Da, am aproape 21 de ani și sunt fecioară. Rețeta mea personală a fost aceea de a face ascultare. Am evitat mai ales în timpul adolescenței să cunosc băieți care m-ar fi dus la păcat. E foarte important să fii sincer cu tine însuși. Când decizi să cunoști o fată sau

un băiat îți dai seama cu cine ai de a face și la ce renunțări va trebui să iei seama. Alegerea o vei lua bazându-te pe prioritățile tale. Inteligent? Simpatice? Ortodox? Înalt? Blond? Bun la inimă? Respectuos? Ce cauți aceea vei găsi. E drept că trebuie să fim răbdători dar Domnul știe ce e mai bun pentru noi și când e momentul. Trebuie să ne rugăm să se facă voia Lui, să ne dea răbdare, ascultare și să nu ne lase să ne pierdem.

Cât despre ceea ce spun cei din jur... cine are un pic de bun simț și un pic de creier înțelege alegerea, care e a ta și nu a celor din jur care te refuză, și chiar dacă cineva nu e de aceeași părere cu tine măcar din respect nu te jignește sau pur și simplu nu se exprimă. Iar dacă cineva găsește în asta motiv de râs... nu-l lăsa să te amărase. Toți suntem păcătoși. Dacă poți roagă-te pentru el/ea să-i lumineze Domnul mintea și să-l facă mai bun (a).

Tu nu ai o problemă... tu ai ceva cu o valoare inestimabilă pe care puțini reușesc să o păstreze... și eu personal cred că o voi prețui mai mult în viitor. Deseori, cea mai bună prietenă a mea, care nu a reușit să se păstreze până la căsătorie, îmi spune: „*Nici nu îți dai seama de ce lucru frumos ai parte*”. Și așa cred că e. Deocamdată pot să mărturisesc doar că e bine să nu ai ispita desfrânării. Să nu ne lăsăm păcăliți nici de păcatele mai mici, să nu ne smintim unii pe alții că așa intră patima în noi... încetul cu încetul până a ne păcăli de tot.

Pentru cei care nu au reușit să se păstreze: *Mai bine mai târziu decât niciodată!* Cine are mai multă nevoie de doctori dacă nu cei bolnavi? Important e că înțelegem care e calea cea bună și încercăm să o urmăm!

(Ioana-Adelina, 21 de ani)

CAPITOLUL 3

MĂRTURII ALE BĂIEȚILOR DESPRE FECIORIE

1. Vlad: „Sunt alte vremuri, sexul înainte de căsătorie nu e un păcat așa mare”.

Vă scriu aceste rânduri, deoarece atunci când am avut nevoie mi-au lipsit mărturii ale tinerilor despre feciorie și despre relațiile

sexuale. Mă tot întrebam, oare cât de normal sau anormal este să-ți începi viața sexuală și de ce niciun tânăr nu vorbește pe față despre acest lucru? Citind aceste rânduri aș vrea să încercați să lăsați îndoielile și să vă străduiți să înțelegeți ceea ce vă voi spune. Dacă vă îndoiiți cercetați mai adânc, nu treceți cu vederea, superficial. Căci dacă veți face așa, atunci superficială va fi și hotărârea voastră, ea nu va avea o bază solidă.

Nu sunt o persoană ce a crescut în Biserică, mult timp nu am avut contact cu aceasta, decât superficial. În ultimii doi ani însă, am început să văd lucrurile diferit și viața mea a luat o altă cale, din fericire.

Probabil că dacă ați ajuns aici sunteți confuzi, nu știți ce să faceți când este vorba de viața sexuală, sunteți probabil asaltați de păreri pro și contra. Să vă păstrați fecioria sau nu? Răspunsul nu o să-l găsiți prin rândurile mele, eu sunt doar o picătură, o mărturie și o voce palidă. Răspunsul se află în Biserică. Și când spun Biserică, înțeleg că el se află sub epitrahilul preotului ce este atent cu multă căldură și dragoste la tine. Răspunsul se află în cadrul unei slujbe unde auzi cuvinte pline de înțelepciune, răspunsul se află în gura sfinților și dacă nu-l înțelegeți nici acolo, se află în gura marilor noștri duhovnici.

Eu nu am ascultat de marii noștri duhovnici, deși scriau clar că nu-mi va fi deloc bine să trăiesc în desfrânare, că nu voi găsi fericirea acolo și că săvârșirea acestui act va duce și la o ruinare rapidă. Așa precum o casă construită pe o temelie moale se va dărâma, încet și sigur, așa și relația dintre doi tineri se va ruina încet și sigur dacă va avea la temelie desfrâul și nu iubirea, plăcerea și nu sacrificiul, interesul și nu prietenia. O casă construită pe Cuvântul lui Dumnezeu este una solidă, ce greu va fi tulburată sau dărâmată.

Când ascultam câte un bătrânel înțelept, care locuia izolat undeva într-o mănăstire, mă gândeam că este prea izolat de lume ca să-mi poată explica ceea ce trebuie să fac, că el nu a trecut prin lucrurile acestea și nu are de unde să știe, cum poate el să mă sfătuiască? Am constatat mai târziu că acest gând a fost greșit și amarnic de dureros, deoarece ei știu cel mai bine să ne îndrume. Pe sub epitrahilul lor trec sute de oameni cu păcatele cele mai ascunse, ei au auzit cele mai urâte și groaznice păcate. Apoi ei se roagă tot timpul la Dumnezeu să-i lumineze și să-i ajute, și mă îndoiesc că fiind atât de aproape de Dumnezeu nu pot da un sfat care să-l ajute pe om, nu să-l

doboare.

Povestea mea începe în felul următor: Nu am crezut ce spun preoții, cărțile, credeam că desfrânarea înseamnă să-ți înșeli soția sau să faci alte păcate mai grave cu partenera ta. Credeam că trebuie „*să vezi cum e*”, înainte să poți să te decizi să te căsătorești cu persoana iubită. De asemenea, credeam că odată ce-ți începi viața sexuală, totul va fi frumos ca o floare. Credeam că mă voi simți bine, liniștit, că mă voi atașa mai mult de cea pe care o iubesc și că nu voi fi frustrat. Prietena mea își dorea să se păstreze pentru acela cu care se va căsători, dar în nesimțirea și împietrirea inimii mele am convins-o să nu facă acest lucru. Argumentele mele au fost acelea că „*sunt alte vremuri*”, „*nu e un păcat așa mare*”, „*nu avem altă soluție, altfel ne vom chinui*”, „*lasă că ne vom abține în zilele de post*” și multe alte argumente care intuiește de la cine sunt?

Ei bine, după un început greu și dificil, o vreme aceste relații între noi doi ne-au adus o oarecare satisfacție, în detrimentul celei spirituale. Spun „*în detrimentul*” pentru că odată ce începi să accepți un păcat, atunci îl accepți și pe următorul. Nu ți se mai par așa grave anumite lucruri, începi să consideri că preoții exagerează cu cerințele și cuvintele lor, care de fapt sunt cuvinte de la Dumnezeu. Ajungi să crezi că însuși Dumnezeu exagerează. Doamne, iartă-mă! Domnul care a creat cerul și pământul, marea și toate cele ce sunt într-însele, Domnul care ți-a dat ție viața și care te ține în orice clipă, chiar crezi din toată inima că El nu știe ce este mai bine pentru tine?

Am început să avem tot felul de dificultăți atât în viața noastră de cuplu cât și în cea din pat. Acest act, nu era atât de înălțător, împlinitor și satisfăcător pe cât părea. De asemenea, neavând binecuvântarea lui Dumnezeu, mai tot timpul am întâmpinat dificultăți și multe semne de întrebare. Întrebări dăunătoare pentru suflet, cum ar fi: „*Dar ce facem dacă vei rămâne însărcinată? Vrei să iei pastile, oare nu dăunează? Oare cum o fi să ai o relație cu un alt partener? Oare între noi doi este iubire cu adevărat sau ne iubim doar trupește? Am voie să mă mai împărtășesc?*”

Vedeți, nu mă gândeam la ce se va întâmpla dacă va rămâne însărcinată. Aveam „pretenția” că nu se va întâmpla, credeam că pot controla totul, dar teama aceasta m-a cuprins de multe ori. Însă Domnul m-a izbăvit, căci dacă rămânea însărcinată puteam avea tentația de a săvârși alt păcat, mai urât decât acesta. Din acest fapt

reiese întrebarea: *„Când facem acest act suntem noi conștienți de ce consecințe poate avea?”* Nicidecum. Patimile întunecă mintea. De aceea este nevoie de curăție, spovedanie, post, rugăciune, Împărtășanie, pentru a putea discerne clar și pentru a ne ridica din păcatele noastre.

De asemenea, acest act venea în contradicție și cu rugăciunea de seară și dimineață oricât de lungă sau scurtă ar fi fost ea, venea în contradicție și cu anafura pe care o luam dimineața. Trebuia să mai port mătania la mână în acest timp sau să o scot? Dacă o scoteam nu era aceasta o mică lepădare, o mică negare, care de fapt era doar vârful unei mari căderi spirituale?

Acest păcat al desfrânării ne-a ros ușor, ușor relația până am ajuns să ne despărțim. De abia după ce ne-am despărțit am înțeles cu adevărat ce mare prostie am făcut. Cam târziu, nu credeți?

Vedeți, a avea relații înainte de căsătorie este ca și cum ai fugi de acasă, de la părinții tăi, cu prietena ta. Nu vei mai avea ocrotirea părinților, nu vei mai avea sprijinul lor, iar tot timpul vei fi confuz deoarece nu mai ai un sprijin. Practic asta facem, fugim de protecția lui Dumnezeu. Cel ce face Soarele să răsară peste noi, presupunem că nu știe cum ar trebui să fie relația dintre un băiat și o fată, un bărbat și o femeie. Dumnezeu, Cel care a creat cu atâta înțelepciune corpul uman, nu știe ce este mai bine pentru tine? Sau poate te îndoiești de faptul că Biserica știe ce vrea Dumnezeu? Aici este o mare tulburare, pe care trebuie să o cercetezi.

Crezi că vei face acest act doar așa un pic? Doar așa, o dată la două săptămâni sau o dată pe lună? Să nu uităm că o dată ce ne-am învoit cu cel necurat, acesta ne duce în beznă pe unde va vrea el, încetul cu încetul. Diavolul nu pierde nimic. Noi pierdem totul. Nu uitați că are o experiență de câteva mii de ani, a văzut multe în acest timp. De asemenea nu uitați că Dumnezeu ne presară pe drum semnale de alarmă, încearcă mereu să ne îndrume și să ne arate ce trebuie să facem, cu blândețe și atenție ca un Părinte Bun.

Probabil că vă întrebați: *„Dar cum pot eu avea o relație normală, cu o persoană în zilele de astăzi?”* Răspunsul la această întrebare nu este unul ușor și va veni cu cât îl veți căuta mai bine. Nu vă limitați la ce citiți pe un site sau într-o carte, ci căutați mai profund.

Eu cred că în primul rând este necesar să aveți grijă unde căutați acea persoană, aveți grijă la mediu din care provine și la mediul în care își duce viața. Apoi relația trebuie să meargă în același ritm

profesional, psihologic și cel mai important, în același ritm duhovnicesc.

Gândiți-vă că acea persoană poate să fie în viitor soțul/soția voastră. Am pierdut acest aspect pe parcursul relației, dar este unul deosebit de important și serios. Un alt lucru pe care l-aș adăuga: mare atenție la pasul de a dormi în același pat cu persoana respectivă, căci tentațiile sunt mari. Cred și eu că este normal să vă întrebați, pentru că și eu mă întrebam: *„Dar cum să mă abțin eu de la relații sexuale, când persoana este în intimitatea mea?”* Iar eu vă întreb: *„Cine v-a învățat că este normal să dormiți cu persoana iubită?”* Lumea? Și cine stăpânește „lumea” de care ascultăm și pe care vrem să o imităm? Vrei să asculți de cel ce o stăpânește?

Totul pleacă de la confuzie. Nu ești conștient de consecințele lucrurilor pe care le vei face, nu ești conștient de drumul pe care urmezi să pășești. Când am început viața sexuală, nu am realizat în ce mă bag. Știu că vei fi asaltat de o mulțime de temeri și întrebări, legate de sexualitate, lucruri despre care nu am vorbit în mărturia de față. Toate sunt destinate să-ți creeze confuzie. În confuzie omul face alegerile cele mai proaste, singura ta scăpare și alinare este să te oprești, nu-ți mai face această problemă, nu face acest pas, îndreaptă-ți simplu cu sinceritate, și precum știi, privirea către Dumnezeu și... întreabă-L. Mergi la slujbe și roagă-te, vorbește cu duhovnicul tău, dacă nu ai unul atunci caută-ți, citește cărțile duhovnicilor, mergi pe la mai multe mănăstiri din România și vezi ce spun acești duhovnici. Știu că este un drum lung, dar mărimea drumului nu depășește mărimea regretului pe care-l vei avea dacă ai făcut o decizie proastă.

Bineînțeles, o asemenea căutare nu ar fi necesară dacă ai avea pur și simplu încredere în Cel ce ți-a dat viață, în cel ce te întâmpină dimineța cu înțelepciune și putere să-ți faci treburile, Cel care este tot timpul alături de tine. Ai încredere în El, Cel ce a făcut cerul și pământul, Cel care știe cum și de ce se mișcă fiecare fir de păr din capul fiecărei persoane. Crezi că El se înșală când îți spune că desfrânarea te va duce în întuneric? *„Vremurile”* care s-au schimbat sunt tot în mâna lui Dumnezeu și cum se pot schimba *„vremurile”* în așa fel încât să intre în contradicție cu Cel care le-a creat?

Alte întrebări ce mi-au apărut și s-ar putea să vă apară sunt acestea: *„Ce legătură are desfrânarea cu viața sexuală în afara căsătoriei? De ce este ceva rău un act sexual fără scopul de face copii? De*

ce ne aduce rău?"

Pentru simplul fapt că separi ceea ce este de neseplat. Ai vrea să ai plăcerea sărutului fără să te săruți cu o fată? Ai vrea să simți plăcere fără să faci ceva, ci doar stând? Viața sexuală desprinsă de scopul ei, este asemănătoare cu coborârea unor trepte încet, încet spre o mocirlă de suferințe. Fiecare treaptă îți aduce o suferință în plus și nu sari repede de la o treaptă la altă, ci coborî ușor și sigur, așa cum am coborât eu. Mai întâi cu un gând, apoi imaginându-mi, apoi uitându-mă la „prieteni” din jurul meu, apoi am presupus că nu mi se întâmplă nimic suferind de mândrie, apoi am coborât la propunere suferind de ispită, apoi am coborât la încercarea de a rupe bariera suferind și îndoiindu-mă dacă este bine ceea ce fac, apoi am rupt bariera și mi-am început viața sexuală suferind că nu era așa cum mă așteptam, apoi am coborât spre a face lucruri mai „avansate” suferind pentru că nu găseam liniște și ceva care să-mi placă. Apoi am coborât și nu am respectat zilele de post, apoi am coborât și nu am respectat nici zilele de sărbătoare, apoi am coborât să mă îndoiesc de credința mea, apoi am coborât la a suferi puternic, am început să mă gândesc la o posibilă sarcină, la o altă parteneră, la o posibilitate să fiu înșelat... dar oricât de jos am ajunge, în suferințele noastre, Dumnezeu ne ridică.

M-a trezit Domnul, m-a scuturat un pic prin niște predici care mi-au deschis mintea despre păcatul desfrânării, apoi m-a scuturat prin ascultarea pe la mai multe mănăstiri a cuvântului duhovnicilor, m-a scuturat prin cărțile scrise pe această temă, prin cuvântul duhovnicului meu, prin participarea la slujbe și nu în ultimul rând, prin despărțirea de cea cu care făceam păcatul. Despărțire ce a avut loc din cauza păcatelor noastre, tot printr-un păcat.

Dar repet, Domnul m-a trezit și m-a ajutat și vă doresc din toată inima și vouă același lucru. Mare este aprecierea mea față de cel ce și-a păstrat fecioria. Mare este acest dar, să-l păstrați cu multă dragoste și nădejde în Dumnezeu, căci puternic vă va lupta vrăjmașul.

Chiar dacă ceea ce este scris aici sunt doar niște cuvinte care s-ar putea să vă ajute mai mult sau mai puțin, tot ajutorul este (precum am spus la început) la Domnul, în Biserică și în Cuvintele Sale spuse prin Evanghelie, sfinți, duhovnic, cărți și nu în ultimul rând prin marii noștri duhovnici.

„Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile Tale, și niciun cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!”

(Vlad, 22 de ani)

2. Anonim: „Simt un regret, că nu am fost și eu un tânăr care să îi slujească în fecioria lui de până la căsătorie lui Hristos”.

Numele meu este N. M-am gândit să vă spun și eu povestea mea în speranța că poate va fi de ajutor cuiva.

De la vârsta 12 – 13 ani am început să săvârșesc păcatul malahiei (masturbării), am vrut să văd cum e. Nu știu de ce susțin unii, prin diverse reviste și site-uri, că masturbarea nu are efecte negative; ba încă susțin, în neștiința lor, că e benefică. Eu din cauza acestui păcat am refuzat să mai merg la biserică. Păcatul acesta mi-a făcut mult rău: mi-a adus probleme la aparatul urinar, m-a făcut să fiu mai închis, mai egoist și mai frustrat, m-a lăsat fără o parte din puterea de concentrare și mi-a murdărit sufletul.

După vreo 7 – 8 ani de zile, Dumnezeu s-a folosit de dorința mea de desfrânare cu o fată și m-a adus din nou la biserică. De atunci am și renunțat la păcat. Nu știu cum am reușit, chiar nu îmi aduc aminte și nici nu îmi pot explica, dat fiind că înainte eram foarte robit de acest păcat.

Urmările acestui păcat încă le mai simt în corpul și în sufletul meu.

Simt un regret, că nu am fost și eu un tânăr care să îi slujească în fecioria lui de până la căsătorie lui Hristos, dar simt și o mică satisfacție, ca în acești ani de când am renunțat la păcat m-am nevoit un pic și a fost frumos.

Celor care încă sunt în feciorie aș vrea să le zic să nu facă după obișnuințele vremurilor sau să se ia după diverși „specialiști” ci să păstreze până la căsătorie comoara pe care o au. Le va fi de folos și pentru trup și pentru suflet. Le va fi de folos și în viața aceasta trecătoare dar Hristos le va da răsplata și în viața viitoare.

(N.)

3. Costi: „Am căzut în acest păcat, nu din dorința neapărat arzătoare ci că e la modă”.

Cu adâncă umilința și părere de rău am rezistat timp de 20 de ani, și apoi am căzut în acest păcat rușinos al desfrânării nu din dorința neapărat arzătoare ci pentru că e la modă, la ora respectivă îmi dădea încredere că e ceva normal, că e o relație normală între mine și prietena mea, cu care am avut o relație de 3 ani și am crezut că totul e perfect.

S-a dovedit cu totul contrariul. De aceea analizând frumusețea vieții și minunăția și percepția lucrurilor care o aveam înaintea de a săvârși acest păcat urât și schimbarea profundă după acest fapt, aș putea din toată inima să dau un sfat celor care nu și-au început viața sexuală: *„Fraților să nu păcătuți. Nu este nimic mai frumos, mai curat și să-ți dea satisfacție și valoare vieții ca și curățenia trupului”*.

Este un dar care se păstrează foarte greu însă în final îți aduce o satisfacție și o recompensă enormă. Doamne ajută ne și ne iartă pe toți.

(Costi)

4. Ionuț: „Eu nu mai sunt de mult fecior”.

Salutare. Sunt Ionuț din Pașcani. Nu vă pot spune nimic despre feciorie. Eu nu mai sunt de mult fecior, căci fecioria înseamnă să ai pe lângă fecioria trupească și pe cea sufletească. Îmi pare rău, pentru că simt consecințele acestui fel de a trăi pe pielea mea. Dar încerc să mă păstrez curat și de multe ori mă smintesc, dar Hristos mă întărește permanent la orice pas. Îl iubesc, pentru toate ale Sale, eu nevreznicul.

(Ionuț)

5. Florin: Astăzi fecioria este privită altfel”.

Fecioria... un cuvânt atât de minunat. Prima persoană care îmi vine în gând atunci când vorbesc despre feciorie este Fecioara Maria. Însuși Dumnezeu a ales să vină în lume printr-o Fecioară. De aici putem înțelege foarte clar cât de mult prețuiește Dumnezeu fecioria noastră.

Astăzi fecioria este privită altfel. Sunt o mulțime de site-uri și forumuri care „*au grijă*” să îi învețe pe tineri ce să facă cu ea. Să fii virgin în ziua de azi este sinonim cu *a fi prost*. Sunt atâtea filme făcute

la Hollywood care încearcă să ne convingă să ne pierdem fecioria. Din păcate aceste filme îi influențează foarte mult pe tineri. Nu pot să uit cum în liceu unii colegi își băteau joc de un alt coleg doar pentru că acesta era virgin: „*Virginule... pleacă de lângă noi că ești vai de capul tău*”.

Eu am 20 de ani și încă nu mi-am început viața sexuală. De multe ori mi-am dorit să o fac, dar Dumnezeu m-a ajutat să trec peste aceste gânduri nebune. Acum îmi doresc mai mult ca orice să mă păstrez curat până în momentul când mă voi căsători. Sunt sigur că nu va fi deloc ușor, dar la fel ca și Pavel, „*toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește*”. Vă îndemn pe toți să vă păstrați fecioria, deoarece fericirea absolută este întru Hristos, nu într-o simplă relație sexuală! Doamne ajută!

(Florin G., 20 de ani, Dej)

6. Ionuț: „Era de multe ori să fiu acaparat de patimă arzătoare a desfrânării”.

Deși era de multe ori să fiu acaparat de patima arzătoare a desfrânării (dar cu mintea am desfrânat de multe ori), numai cu ajutorul lui Dumnezeu am reușit să nu las instinctul să preia controlul, și sper să mă ajute în continuare ca până la căsătorie să rămân curat și vrednic de harul Lui și să fiu iertat, astfel încât să nu fie scârbit Duhul Sfânt de mine la Taina Căsătoriei, iar la momentul respectiv să fie și soția mea vrednică de a purta cu adevărat rochia albă de mireasă.

Numai și numai cu ajutorul Domnului putem avea izbânda în această luptă grea, lupta invizibilă pentru cei conduși de moda societății contemporane în care trăim. Doamne ajută.

(Ionuț, student Inginerie IT, Bacău)

7. Viorel: „Am trecut prin vârsta voastră, am făcut noian de spurcăciuni...”

Numele meu este Viorel și am postat comentarii de câteva ori pe site-ul ortodoxiatinerilor.ro. Celor care nu știu sau care au uitat, le reamintesc că am 53 de ani împliniți, două nepoate și trei copii după

sânge iar dacă socotesc și după duh, cinci fini (până acum). Am nimerit întâmplător printre tineri sau cu voia lui Dumnezeu, nu știu. Ceea ce știu însă este că am trecut prin vârsta voastră, am făcut noian de spurcăciuni, aveam aceasta ca și filosofie de viață deși eu în sinea mea căutam iubirea absolută.

Neavând calea lui Hristos Iisus ca și drum de urmat, hălăduiam în calea cea largă și ușor de aflat, calea către iad. Este evident că nu conștientizam către ce țintă mă îndreptam în realitate și de aceea o urmam cu toată osârdia. Și nu înțelegeam de ce îmi este greu, de ce am de suferit eu, cât și cei pe care Dumnezeu mi i-a dat în grijă. Abia când am participat pentru prima oară la Sfânta Liturghie am priceput. După ce am ieșit de acolo, nu mai atingeam pământul. Aceasta s-a întâmplat în anul 1995, prin noiembrie, când se citește pericopa evanghelică a bogatului căruia i-a rodit țarina. În acel moment s-a petrecut cu mine cotitura hotărâtoare de la moarte la viață. Nu am devenit sfânt ci am conștientizat starea în care mă aflam și calea pe care mergeam.

De atunci duc o luptă de zi și de moarte cu „prietenii” mei de altă dată, patimile. Am trecut prin viață și vârstele voastre și știu cum gândiți. Înțeleg pe cei ce nu pot înțelege. Asta nu înseamnă că aprob păcatul dar știu cum este să viețuiești cu el ca și filosofie de urmat și să nu înțelegi că ești în calea pierzării. De aceea nu mă voi reperi să „tai capetele” celor care greșesc atât datorită faptului că nu am dreptul și apoi pentru că la rândul meu Dumnezeu nu mi-a tăiat capul când îl înjuram cu spume la gură pe El și Biserica Sa.

În opinia mea, cea mai eficientă cale de a ajuta pe cei ce merg în calea pierzării este aceea a rugăciunii către Cel atotputernic, și care poate schimba toate. Deși El a dat voință liberă omului pentru a alege binele sau răul, el poate apleca voința omului spre cele de folos. Doar atunci mărturiile noastre vor fi lucrătoare. Iar noi cei ce am văzut Lumina cea adevărată și am primit Duhul cel ceresc, trebuie să mărturisim Adevărul. Face parte din lucrarea noastră. A ne ascunde după falsa smerenie, după așa-zise taine, în opinia mea este de la cel viclean. Nu vă pune nimeni să dați amănunte despre păcatele voastre căci atunci chiar faceți sminteală, dar a îndemna pe alții având experiența în urma voastră, fie bună sau rea, găsesc că poate fi de folos și altora.

(Viorel, 53 de ani)

8. Mihai: „Regret puternic că nu am apreciat nicio fată cu adevărat”.

Mi-am început viața sexuală cam pe la 20 ani, și de atunci am schimbat mai multe partenere, cu unele chiar urmărind doar să am relații sexuale și nimic mai mult. Credeți că acum sunt fericit sau mândru de ceea ce am făcut? Deloc! Din contră. Regret nespus că nu am căutat dragostea adevărată, o prietenă și mai apoi o soție pe care să o prețuiesc și să ne facem un viitor împreună, un cămin... o familie.

Dar îmi spuneam că este timp și pot să îmi trăiesc viața înainte să-mi întemeiez și eu o familie. Mare greșeală că am gândit așa. Menționez că de curând am început să mă apropii de Dumnezeu, să mă rog și să am un duhovnic. Așadar am trăit după regulile societății din ziua de azi în care nimic nu mai e sfânt și nu se mai respectă nimic și am ajuns la vârsta asta mai singur ca niciodată, încărcat de păcate, cu un regret puternic că nu am apreciat nicio fată cu adevărat, și că îmi urmăream doar interesele meschine care m-au adus unde mă aflu acum.

Aș fi vrut să fie altfel, să fi fost curat, să fi avut o soție care să fi fost și ea curată, să fi avut un cămin de o dragoste curată. Dar asta nu mai este posibil niciodată pentru mine.

(Mihai, 28 de ani, Danemarca)

9. Victor din Madrid: „Părintele nostru duhovnic ne-a încurajat și ne-a susținut foarte mult. Fără ajutorul lui nu reușeam”.

Când aveam vreo 16 ani îmi doream foarte mult să fac dragoste cu o fată pentru că simțeam o presiune din partea societății, din partea televizorului mai mult. Mi-aduc aminte că am cumpărat o casetă cu formația Holograf (albumul „Ți-am dat un inel”) și avea cadou un prezervativ și atunci m-am gândit că acesta e un semn de la Dumnezeu că urmează să am o iubită și apoi voi face dragoste cu ea. M-am înșelat. Au mai trecut câțiva ani și am întâlnit-o pe Larisa. M-a atrăgea foarte

mult, era foarte frumoasă, la fel ca și astăzi, și după câteva luni am început s-o conving că trebuie să facem dragoste.

Ea, fiind un copil curat, bine crescută, și oarecum timidă, amâna tot timpul acel moment și-mi spunea: *„lasă să treacă și vara, și vom vedea la toamnă...”*

Tot amânând momentul, am ajuns să mă apropii de Dumnezeu și de Biserică și să conștientizez că ceea ce voiam eu era un păcat. Din acel moment totul s-a schimbat și hotărâsem împreună să ne păstrăm curați până la căsătorie. Părintele nostru duhovnic ne-a încurajat și ne-a susținut foarte mult. Fără ajutorul lui nu reușeam.

După ce am terminat facultatea am cerut-o în căsătorie și pentru că trebuia să ne mutăm în alt oraș cu serviciu, voiam să facem nunta cât mai repede. Părinții noștri au zis că e prea din scurt și că o vom face la anul. Am fost tare supărat atunci și le-am spus că noi nu putem locui sub același acoperiș necununăți că altfel vom cădea în păcat. Ne chinuiserăm patru ani de zile să ne ferim de desfrânare iar acum parcă totul era împotriva noastră.

Văzând că n-o scot la capăt cu părinții ne-am mutat amândoi în alt oraș într-o garsonieră. Mai erau câteva luni până la nuntă. Cu ajutorul Domnului Hristos ne-am păstrat curați și n-am făcut dragoste. Astăzi avem doi copii de care suntem tare bucuroși, sănătoși și frumoși.

Răsplata înfrânării este fericirea. N-am avut niciodată probleme mari și necazuri, Dumnezeu mereu ne-a fost alături. Nu ne-a lipsit nimic ba dimpotrivă am avut și avem de toate.

(Victor, 28 de ani, Madrid)

10. Ioan: „Mă rog Domnului să facă ce vrea El cu mine”.

Aș putea spune că nu am căzut în păcatul desfrânării, dar din păcate inima și conștiința m-ar trăda, că pot spune că am avut o perioadă de „păgânătate” până să vin la botezul cel de-al doilea, al lacrimilor, și în care pofteam, și încă sunt ispitit după fete.

Să mă rog ca Domnul să mă ferească de un păcat anume? Mă rog Domnului ca să facă ce vrea El cu mine. Ce face El cu mine, asta este, eu sunt rezultatul voinței Sale... De voi cădea în păcate mari, voi cădea ca să mă trezesc mai bine, de nu... nădăjduim la mila Sa!

Și totuși, și eu îmi doresc o viață curată și doar după căsătorie, iubire de acest fel!

(Ioan, 18 ani, Hunedoara)

11. George: „Oare iubirea înseamnă: «Cu cât o fac cu mai mulți, cu atât mai bine?»”

Slavă Domnului pentru toate! El mi-a deschis ochii și mi-a arătat că bucuria nu stă în cele trecătoare, și nici fericirea n-o dobândești ascultând glasul lumii. Prin urmare am să-mi păstrez fecioria până la căsătorie, prin mila Lui Hristos.

Suntem o turmă, o gloată care ascultă de instincte, robi simțurilor și plăcerilor sau suntem mai mult decât atâta? Avem cumva o identitate, o unicitate și un chip divin?

Căutăm iubirea sau ne înșelăm cu senzualul și trecătorul? Oare iubirea înseamnă: *„Cu cât o fac cu mai multe, cu atât mai bine”*? Vrem o listă întreagă de trofee feminine? Sau vrem să cunoaștem ce este cu adevărat iubirea? De ce omule vrei bunul ce nu îți aduce nimic, de ce vrei să simți doar fum și ceață încă de când ești mic? De ce omule nu știi tu ce e aia iubire și îmi spui mie că din plăcere tu ai o meserie? Tu omule, vrei ale tale sfaturi a urma, și mă îndemni să iubesc fapta cea rea? Oare pe cine voi crede: pe tine călător, sau pe cel Nemuritor? Cui voi sluji? Mie și trupului putrezitor sau iubirii să mă fac adânc culegător?

Nu sta omule! Nu te lăsa! Nu crede cele ce vezi! Cele ce auzi! În glasul lumii mulți s-au făcut dobitoace! Crede și cercetează iubirea adevărată! Cugetă și trăiește! Roagă-te și fecioria o cinstește! În curăție de vei viețui multe vei dobândi! Noi, ce Mirelui slujim, am fost mereu o minoritate însă mai mare decât orice turmă ce crede că are libertate! Lui Hristos urmăritori a ne face este sudoare și luptă, dar cum altfel să dobândim cununa cea sfântă?

Tinere ține minte: De vei vrea să slujești lui Hristos și a duce o viață sfântă, nu vei fi niciodată singur, orice ar zice sau ar face lumea!

(George, 18 ani)

12. Eduard: „Bucuriile sunt mari, de-a dreptul mare este răsplata pentru cei ce se luptă”.

Nici nu-mi pot închipui cât de mult m-a păzit Dumnezeu până acum! Numai El, cu toată grija Lui cea mare m-a păzit și mi-a dat puterea de a spune „Nu” chiar în fața ispitei: „Just do it”, pentru că de două ori aș fi putut să o fac cu mare lejeritate. Pe moment recunosc că am avut o oarecare tristețe că am respins „oferta”, dar, o fraților, cu câte bunătăți mi-a răsplătit Dumnezeu „osteneala”. Sincer, pur și simplu nu-mi vine să cred!

Vă rog, nu deznădăjduiți, în orice stare vă aflați ci puneți-vă nădejdea în Dumnezeu și luptați! Bucuriile sunt mari, de-a dreptul mare este răsplata pentru cei ce se luptă, pentru cei care pică dar se ridică. Știu pentru că și eu am avut căderi de la înălțimi amețitoare!

Mă rog lui Dumnezeu, să ne păzească și să-mi păzească fecioria cât mai deplin și mai mărturisesc că fecior vreau să mă aflu în momentul cununiei, indiferent de presiuni, vorbe, împrejurări.

„Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi!”

Oh, și ce mai odihnă, o adevărată odihnă!

(Eduard-Alexandru, 17 ani, Timișoara)

13. Mihai: „Virginitatea mi-am păstrat-o, dar fecioria am pierdut-o de mult”.

Numele meu este Mihai, student în anul patru la Facultatea de Automatica și Calculatoare, am aproape 22 de ani.

De când era mic, de la gimnaziu apoi la liceu, am avut această idee minunată de a-mi păstra fecioria până la căsătorie. Din păcate, începând cu anul doi, am dat peste niște ispite ale trupului pe care nu mi le-am imaginat vreodată, și de atunci până în ziua de astăzi încerc să mă lupt cu ele. Am apelat și la un preot care mă ajută. Totuși am păcătuit, dar nu m-am unit cu prietena, adică aș putea spune că virginitatea mi-am păstrat-o, dar fecioria am pierdut-o de mult.

Sunt un înflăcărat al ideii de a ne păstra până la căsătorie, de aceea nu am făcut pasul acesta, deși ispite au fost, dar cum am mai spus mi-am păstrat doar virginitatea, nu și fecioria.

Cu timpul și cu ajutorul lui Dumnezeu sper ca să-mi regăsesc

fecioria pierdută, atunci când privesc la o fată, să-i văd chipul lui Dumnezeu în ea și să nu o văd că pe un prilej de a-mi satisface dorințele ascunse ale trupului; acest lucru se poate doar cu ajutorul lui Dumnezeu.

Să vă ajute Dumnezeu să găsiți câți mai mulți tineri cu această dorință, indiferent de ceea ce ați făcut până la acest moment, dacă aveți speranță și vă doriți din toată inima, Dumnezeu nu trece cu vederea și ajută. Doamne ajută!

(Mihai, 22 de ani, student)

14. Gicu: „Eu dintotdeauna am vrut să mă păstrez pentru căsnicie, ea la fel”.

Am avut o singură femeie în viața mea cu care m-am culcat și nu mi-a părut rău, deși știam că este păcat să faci așa ceva înainte de căsnicie, dar credeam că mă iubește și vom găsi o cale să fim împreună și prin căsnicie. Relația a durat aproape trei ani. Ne-am despărțit, nu din motive sexuale ci din altele, datorate secolului XXI: ritmuri de viață diferite, eu eram mai vitezoman, ea stagna.

Acum sunt într-o relație de aproximativ doi ani cu o fată minunată care mă iubește enorm, este creștină, merge la biserică, se roagă, se spovedește, se împărtășește și face tot ce un bun creștin știe că trebuie făcut ca să îi placă lui Dumnezeu.

Eu dintotdeauna am vrut să mă păstrez pentru căsnicie, ea la fel. Fiecare relație a noastră care a inclus și sexul s-a terminat. Noi doi am decis să nu facem nimic până când nu depunem jurământul de fidelitate în fața lui Dumnezeu, pentru ca astfel vom fi mai puternici și vom plăcea Lui.

Sunt sigur că o să merite sacrificiul pe care îl facem.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

(Gicu Lopi)

15. Andrei: „Încerc să îmi păstrez fecioria”.

Referitor la acest subiect cred că sunt alții în măsură să spună care sunt efectele actelor sexuale înaintea cununiei, iar nouă ne rămâne doar să căutăm pe cei ce se păstrează curați. Cât despre faptul

că încerc să îmi păstrez fecioria, sper să o fac, nădăjduind la ajutorul Lui. Doamne ajută!

(Andrei, elev, Suceava)

16. Ionuț: „Fecioria e lucrul cel mai de preț pentru mine”.

Sunt creștin, duc o viață simplă de elev și, cu toate că sunt păcătos, mă străduiesc să păstrez o relație cât mai bună cu Dumnezeu. Fecioria e lucrul cel mai de preț pentru mine și încerc să păstrez această curățenie trupească până la căsătorie. E greu, dar cu ajutorul lui Dumnezeu și cu voință, reușita e sigură. Multe neazuri în viața duhovnicească și cea familială aduce acest păcat.

(Ionuț – Brăila, licean, 17 ani)

17. Radu: „Tot ceea ce căutam era să mă distrez cât mai tare și să cunosc cât mai multe fete”.

Până să-l cunosc pe Dumnezeu aveam o viață dezordonată și agitată în care tot ceea ce căutam era să mă distrez cât mai tare și să cunosc cât mai multe fete. Nu-mi păsa decât de mine și nu trebuia să ratez niciun moment de distrabălare că deh... viața-i scurtă. Nimic mai greșit. Deșertăciunea deșertăciunilor, prietene.

Cu toate acestea Bunul Dumnezeu m-a ferit de acest păcat atât de dulce pe moment, dar atât de amar apoi. Părintele meu duhovnic îi numește pe cei care rezistă în timpurile acestea, să-și păstreze fecioria până la căsătorie, adevărați martiri.

Cine rezistă să nu ia seamă la glumele răutăcioase ale colegilor sau ale prietenilor, la îndemnurile revistelor și la presiunea atât de agresivă a publicității e un adevărat martir. Fericit este cel ce are răbdarea și înțelepciunea să se păstreze pentru Taina Cununiei și viața de familie. Până la urmă este o dovadă de iubire și respect față de persoana iubită, înaintea lui Dumnezeu.

Dar cine mai are timp astăzi să se gândească la veșnicie? Cine mai ascultă vorbele Ecclesiastului când zice că vreme este să râzi și vreme este să plângi, și vreme este să iubești?

Cine mai meditează la „răbdările” părintelui Cleopa?

Să nu căutăm bucuriile de scurtă durată, care vin cu regretele atât de apăsătoare. Ci, să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și toate celelalte ni se vor adăuga nouă.

(Radu, 21 de ani, Suceava)

18. Valentin: „Am avut o prietenă cu care am început un simplu joc...”

Am avut o prietenă cu care am început un simplu joc, la început săruturi, apoi atingeri, apoi am continuat cu atingerile și ea s-a supărat pe mine atunci când am propus să începem viața sexuală.

Ea a devenit apoi din ce în ce mai rece, am început să deznădăjduiesc din gândurile mele de găsire a unui loc de muncă și căsătorie.

Acum am un loc de muncă dar ne-am despărțit, ea cred că a găsit un alt băiat și s-a culcat deja cu el.

Am avut o influență cât se poate de proastă asupra ei.

Mă muștră conștiința că simțeam că puteam să facem lucruri mai bune împreună.

Asta e. Acuma am rămas așa, singur și trist. Doamne, ajută!

(Valentin, Bârlad)

19. Alex: „Într-o lume în care sexualitatea este promovată peste tot, e greu să fii fecior”.

Mă numesc Alex și am 27 de ani. Nu sunt fecior. Doar virgin. Din păcate în acest moment nu sunt în stare să spun că sunt bucuros din acest punct de vedere. Pot spune este că e greu. Într-o lume în care sexualitatea este promovată peste tot, e greu să fii fecior.

Am avut o prietenă acum câțiva ani, însă acum nu mai suntem împreună. Ceea ce vreau să spun este faptul că și eu și ea am fost virgini și ne-a fost bine așa. Este frumos să fii feciorelnic până la căsătorie. Însă așa cum am spus este și greu. Și este și mai greu atunci când ești singur. Dacă mai ai și prieteni, prietene, cunoștințe care au sau au avut iubite/iubiți și care nu îți împărtășesc ideile cu privire la

acest lucru sau mai mult, care te îndeamnă să scapi de ea, atunci chiar devine frustrant și oboseitor.

Să vă mai spun și cum este atunci când printre aceștia se află și fata la care ții? Bineînțeles că dacă iubești cu adevărat poți trece peste, chiar dacă te deranjează gândul. Altfel e bine să cauți pe altcineva. Se pare că eu așa voi face. Poate pentru că nu iubesc îndeajuns sau poate pentru că sentimentele nu îmi sunt împărtășite.

Și mai frumos este atunci când știi că te păstrezi pentru că poți și pentru că vrei, nu pentru că nu prea ai încotro. De la o vreme însă, am început să realizez că sunt virgin cam de „nevoie”. Dar în același timp mă contrazic: *aș putea să merg la prostituate și să mă „rezolv”*. Acesta ar fi singurul motiv pentru care aș putea să spun că am efectiv de unde alege așa încât să pot să spun că fac ceva bine.

Și eu susțin întreținerea relațiilor intime abia după căsătorie. Mi se pare ceva minunat să te dăruiești celui pe care îl iubești și alături de care îți vei petrece viața mai departe. De fapt cred că este singurul dar pe care i-l poți face.

Mă bucură faptul că mai sunt și alții care cred la fel ca mine. E bine să știi că nu ești singur.

Doamne ajută!

(Alex, 27 de ani)

20. Andrei: „Până nu de mult timp aveam o gândire favorabilă relațiilor sexuale înainte de căsătorie”.

Am observat că până nu de mult timp aveam o gândire favorabilă relațiilor sexuale înainte de căsătorie, deși ceva înăuntrul meu mă oprea în a merge mai departe de sărut și mângâieri.

Tatăl meu fiind absolvent al facultății de teologie, împreună cu mama ne-au oferit de mici o educație creștină, însă cum suntem noi tinerii, parcă avem nevoie să ne spună și altcineva, o părere din afară, nu de la tata și mama. Neaflând răspunsul ce îl căutam în jurul meu, am început să citesc din cărțile religioase din biblioteca ce nu am cercetat-o până atunci. Am dat de niște cărți extraordinare de genul „*Tinerii și sexualitatea*”, convorbiri cu tinerii care m-au făcut să conștientizez multe lucruri ce nu le observam și printre altele și importanța de a păși fecior în căsătorie.

Chiar de 2 – 3 zile mă gândeam la faptul că există comunități de oameni care adoră muzica, arta, filmele, politica dar o comunitate a tinerilor ortodocși, eu nu am văzut până acum, drept e că nu m-am omorât cu căutatul.

Dumnezeu mi-a scos în cale site-ul acesta, dorind să-mi arate prin exemple concrete că sunt oameni care prețuiesc fecioria până la căsătorie. Așa sunt eu, slab, am nevoie de exemple, să văd că se poate. Cu ajutorul lui Dumnezeu îmi voi păstra fecioria până la căsătorie.

(Andrei, 18 ani)

21. Ionuț: „Ca și voi încerc din toată inima să îmi păstrez fecioria până în ziua nunții”.

Sunt convins că prezența mea pe acest site nu este una întâmplătoare, căci totul se petrece după sfânta voie a Dumnezeului ceresc.

În primul rând mă bucură faptul că înțelegeți gravitatea acestui păcat, pentru că diavolul când vede că nu poate să îl îndepărteze pe om de la Dumnezeu, recurge la desfrânare. Fiți tari și luptați pentru că toată viața noastră este o luptă, dar spre deosebire de celelalte lupte, din aceasta nu putem ieși învingători decât cu ajutorului Mântuitorului Hristos.

Ca și voi încerc din toată inima să îmi păstrez fecioria până în ziua nunții. Deși este greu, îl rog pe Bunul Dumnezeu să mă întărească. Sincer, niciunul dintre cunoscuții mei nu mai gândește cum gândiți voi, cei de aici. De aceea mi-aș dori enorm de mult să schimbăm câteva cuvinte despre Dumnezeu împreună, pentru că însuși Dumnezeu spune: *„Unde sunt doi sau mai mulți adunați în numele Meu acolo sunt și eu”* Matei 18, 20.

Fetele din ziua de azi sunt așa de rătăcite, de aceea îmi doresc din tot sufletul să cunosc o fată cu frică de Dumnezeu.

Slavă lui Dumnezeu iar pe pământ pace, între oameni bunăvoire!

(Ionuț)

22. Emilian: „Suntem tineri și eu și voi, e un lucru grozav să luptăm cu nebunia lumii”.

Întru veselie ne adunăm, Hristos în mijlocul nostru! Deși *ne adunăm* virtual, suntem uniți în cuget să mărturisim și pe această cale, a internetului. Căci nu cuțitul este o unealtă rea, ci cum este întrebuințat, face cuțitul rău sau bun.

Mă numesc Emilian, de 4 zile a am împlinit 25 de ani, și cu mila Domnului și spre slava lui Dumnezeu sunt încă în feciorie, dorind să mă căsătoresc cu fata cu care vorbesc de aproape un an.

Cititori creștini, iubitori de Hristos, nu putem să realizăm ce virtute puternică, sau ce talant grozav avem, fiind curați cu trupul, să nu fi cunoscut bărbat sau femeie până la vârsta pe care o avem, oricare ar fi ea. Nu, nu fiindcă suntem urâți sau frumoși, capabili sau timizi, cum ne încearcă ispitele să gândim. Nimic din toate astea. Ci pentru că *„iată Eu cu voi sunt până la sfârșitul veacurilor”* Matei 28, 20 ne spune Hristos Domnul.

Cei ce au acum vârste înaintate, se gândesc ce frumos era dacă își păstrau fecioria până la căsătorie, regretând că puteau să facă altfel. Dacă ei se gândesc cu jind la asta, să ne fie spre întărire.

Da! Ne pasă. Cu ajutorul lui Hristos reușim și nu cu de la noi putere. Pentru că ne pasă. Pentru că nu întoarcem spatele luminii și iubirii. Pentru că vrem și pentru că se poate. *„Îndrăzniți!”* ne spune Hristos. Suntem învățați de Sfinții Părinți să ne asemănăm cât de mult putem cu Domnul Hristos. E greu să ne păstrăm fecioria? Ia spuneți cu cuget curat, când sunteți ispitiți: *„Înapoia mea Satano, ceartă-te pe tine Domnul!”*

Îmi amintesc cum Sfinții Părinți învață că atunci când suntem ispitiți, să spunem diavolului: *„Du-te vrăjmașule la Hristos și cereți iertare și te va ierta Domnul, că te iubește. Du-te și dezpietrește-ți inima, smerește-te și hai să ne mântuim. Biruință binecredinciosului creștin, asupra celui potrivnic dăruiește, Doamne!”*

Iubiților, suntem tineri și eu și voi, e un lucru grozav să luptăm cu nebunia lumii, să sfidăm obiceiurile lumii. Ce grozăvie! Și nu degeaba am primit atât de mare putere de la Dumnezeu să nu cădem, când ceilalți cad. Prin mila Lui cea nemăsurată! Pentru că am vrut să primim mila Lui în viața noastră. Pentru că mila Lui înseamnă viață! Și respingerea milei Lui, înseamnă moarte pentru noi. Doamne miluiește!

Sigur, că se poate reveni și din calea desfrânării, precum Sfânta Maria Egipteanca, sau se poate cădea și păstrând fecioria, precum pilda

fecioarelor celor neînțelepte. De aceea, pe lângă această virtute atât de mare a fecioriei să nu uităm și de smerenie, de răbdare, de milostenie și discernământ. Toate de la rădăcină, toate din Iubire, toate din Dumnezeu.

Iertați, iubitori de Hristos. Pomeniți pe Emilian, cel mai rău decât o beșică de puroi.

(Emilian)

23. Alexandru: „Mă mai gândesc uneori să păcătuiesc crezând că așa mă voi simți mai cu chef de viață”.

Pentru că mă simt mai întărit când citesc mărturiile altor persoane și cred că e bine să fie o colecție de mărturii cât mai mare, vă scriu povestea mea pe această latură a vieții. Am 22 de ani și am descoperit mai târziu ce înseamnă fecioria, așa încât am făcut păcate împotriva curăției.

Ce înseamnă un păcat? Un păcat e o încălcare a unei porunci a lui Dumnezeu, iar un preot mi-a spus că cele 10 porunci pot fi numite cele 10 iubiri. Așadar, prin cele 10 porunci, Dumnezeu nu ne interzice ceva dintr-un interes al Său, un interes egoist, dar ne spune ce să facem și ce să nu facem ca să fim fericiți. Și așa este.

De pe la 18 ani am înțeles mai bine cum este viața, deși ai mei m-au dus la biserică de mic, aproape duminică de duminică, chiar și când era cruce roșie în calendar, în timpul săptămânii. Astăzi știu ce trebuie să fac, dar uneori e greu și am ispite mari. Totuși același preot mi-a spus că decât să suferim făcând răul, mai bine să suferim făcând binele! Mă mai gândesc uneori să păcătuiesc crezând că așa mă voi simți mai cu chef de viață, sau chef de studii, căci uneori am o dispoziție mai proastă. Dar nu e adevărat, o știu din experiență și observ că multora le vine greu să studieze, atât celor care păstrează, cât și celor care nu păstrează curăția, așa că decât să suferim făcând răul mai bine să suferim făcând binele.

Problema cu libertatea: Când am făcut un păcat de necurăție, m-am simțit apăsător și nu mai puteam să fac ceea ce doresc, gândurile care îmi veneau mă deranjau și eram neîncrezător. Pe de altă parte, după ce am spovedit păcatele de necurăție m-am simțit și mă simt liber, îmi controlez mai bine voința (deși mai am probleme cu lenea), discut cu cei din jurul meu cu încredere, pot să râd. Nu vreau să mai

pierd niciodată libertatea adevărată. Și cu toate astea mai am apăsări. Suferim, dar Iov a suferit și mai mult, drept fiind, iar Iisus a suferit pentru noi fiind fără de păcat.

Acum îmi doresc să respect fecioria care pentru mine este libertate și o condiție a fericirii. Așteptăm ajutor de la Dumnezeu.

(Alexandru)

24. Adi: „Păstrarea fecioriei este foarte importantă până la începerea căsătoriei”.

Salut! Mă bucur că atâția oameni gândesc ceea ce gândesc și eu, și după o experiență din care am învățat foarte multe, multe păcate și întâmplări, am ajuns la concluzia că păstrarea fecioriei este foarte importantă până la începerea căsătoriei, aduce numai foloase bune. De aceea am decis să îmi păstrez și eu fecioria.

Bravo tuturor și să vă ajute Dumnezeu să vă întărească această decizie în fiecare zi pentru a nu cădea!

Doamne, ajută!

25. Vlad: „Tentația e mare și ispitele nu se opresc, însă și grija lui Dumnezeu e mare”.

Doamne ajută! Mă bucur atât de mult de această inițiativă [de susținere a fecioriei **n.n.**] și de faptul că în pofida faptului că mai toată lumea aduce fel și fel de argumente care să contrazică acest subiect (aducând chiar motive medicale) și, mai ales să ne ponească pe noi cei care încercăm să o susținem, dumneavoastră ați găsit această oportunitate, această deschidere spre sufletele celor tineri, care sunt însetate de *bine*, de *frumos*, de *liniște*, prin această campanie.

Mă numesc Vlad, am 21 de ani și sunt student la Facultatea de Teologie.

Țin să vă mărturisesc faptul că studierea Facultății de Teologie se datorează întocmai bunicii mele, căreia îi sunt recunoscător și pentru multele învățături pe care a încercat să mi le ofere cu toată dragostea ei.

Pe lângă învățăturile tipice bunicilor (să nu mințim, să ascultăm

de părinți, să mergem la biserică, etc.), bunica mea insista foarte mult asupra păstrării fecioriei mele până la căsătorie. Bineînțeles, aceasta se întâmpla când deja eram destul de mărișor, pentru a putea înțelege. Dar nu aveam răbdare cu acest subiect pe vremea aceea și mi se părea, de altfel, că e foarte ușor să o păstrez și mă întrebam adeseori: „*Totuși, dar de ce insistă atât de mult cu asta? Ce e atât de greu?*”

Iată, am crescut și acum conștientizez de ce insista bunica atât de mult cu subiectul acesta. Îmi dau seama că de fapt, nu e chiar atât de ușor, tentația e mare și ispitele nu se opresc, însă și grija lui Dumnezeu e mare.

De trei ani și jumătate am o relație stabilă cu o fată. Îi mulțumesc lui Dumnezeu zilnic pentru că mi-a scos-o în cale. Sunt convins de faptul că dacă nu o întâlneam și nu reușeam să mă atașez într-atât de mult de ea, cădeam de mult în păcat.

Situația mea de familie este una mai puțin fericită, pentru asta fiind nevoit să stau la bunica mea, despre care v-am povestit mai devreme, până la vârsta de 14 ani. Creșterea bunicii a fost una sănătoasă, însă exemplul părinților mei putea să mă arunce în prăpastie. Dar fata aceasta mă ridică, mă înalță și îmi dă mereu ambiția de a merge *frumos și curat* mai departe.

Așadar, ca sfat pentru frățiorii mei adolescenți, căutați-vă prietenul potrivit pentru că vă poate fi de un sprijin deosebit!

Vă îmbrățișez pe toți!

(Vlad)

· 26. Marian: „Păziți-vă fecioria sufletească cu armele lui Hristos pentru a birui desfrânarea”.

Sunt un desfrânat, nu am păcătuit trupește cu altă persoană dar am păcătuit sufletește. Cine are fecioria sufletească acela are fecioria, cum zice Domnul „*că oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui*”. Am poftit multe femei, am desfrânat în inima mea și nu am fecioria sufletească, iar prin asta am căzut și în malahie.

De câte ori cad îmi pare rău și mă rog Lui Dumnezeu să mă ierte și îmi promit că voi încerca să nu mai cad, dar când vine ispita nu am puterea să biruiesc, nu am pentru că nu mi-am păzit fecioria

sufletească, dar cum să mi-o păzesc?

Printre atâtea fete frumoase și dezbrăcate care îmi stârnesc pofta... Dar nu ele sunt de vină! Eu sunt de vină pentru că am lăsat patima în mine. Am nădejdea în Hristos că mă va milui.

Păziți-vă fecioria sufletească cu armele lui Hristos pentru a birui desfrânarea și pentru a avea fecioria adevărată.

(Marian)

C U P R I N S

PREFAȚĂ	5
CAPITOLUL 1ARTICOLE	
Mii de tineri sunt împreună cu tine.	13
De ce ne interesează viața intimă a unui om?	17
Care este legătura dintre viața intimă a unui om și Dumnezeu?	20
Ce este sexualitatea?	23
Sexualitatea umană în perspectiva Bisericii Ortodoxe.	25
Sexualitatea – o etapă spre iubirea desăvârșită.	30
Actul sexual este un act de intimitate propriu unirii dintre bărbat și femeie în sânul familiei.	37
Felul în care percepem sexualitatea influențează modul nostru de a vedea viața.	41
Cercul vicios al indecenței.	45
Mi-e rușine că sunt virgin (a)".	49
Păstrarea fecioriei până la căsătorie: garanția unei familii împlinite.	53
Mângâierile senzuale.	56
„9 luni în același pat fără să facem dragoste”.	60

Bolile cu transmitere sexuală – efect al vagabondajului sexual.	63
Nepotrivirea din punct de vedere sexual.	67
Pornografia – o demonizarea treptată a sufletelor oamenilor.	72
Masturbarea – boala tinerilor de astăzi.	83
Cum se instalează patima masturbării și unde duce în final!	87
Fetelor, nu vă căsătoriți cu băieții care se masturbează!	92
Mărturii ale tinerilor despre patima masturbării.	97
Cum scap de patima masturbării.	108
Canon pentru păcatul masturbării.	111
Deviațiile sexuale sunt o consecință a necredinței.	115
Homosexualitatea poate fi și o cauză a abuzului.	118
Dumnezeu și homosexualii pe tabla de șah a istoriei.	121
Îndrăznim să mărturisim.	125
CAPITOLUL 2MĂRTURII FETE	
Maria: „Băieților nu le plac fetele «începute», vor ei să le descopere în toate privințele”.	133
Cristiana: „Am făcut «marele pas», cu prietenul meu”.	135
Nicoleta: „Am spus: «Nu sex» pe motiv religios, teama de păcat și iad”.	139
Diana: „Nu considerați curăția trupească o povară”.	141
Anonim: „Când mi-am pierdut fecioria am pierdut tot”.	142
Emanuela: „Sunt cu un băiat de 5 ani și nu s-a întâmplat nimic între noi niciodată”.	144
Alexandra: „Făceam tot felul de jocuri	145

perverse crezând că nu e nimic grav”.	
Lore: „S-a întâmplat chiar în zi de duminică, în postul Paștelui”.	148
Paula: „În sinea mea mereu am știut că nu vreau să fac dragoste înainte de căsătorie”.	149
Iulia: „La școală mi se tot spune să-mi încep și eu viața sexuală”.	151
Mihaela: „Ești o măicuță, o înapoiată, nu știi să fii în rând cu lumea”.	152
Anonim: „Susțin păstrarea virginității! Of, dacă aș mai fi avut-o acum!”	152
Ioana: „Mi-e cam teamă să nu cad dacă se ivește ocazia”.	154
Alexandra: „Acesta e păcatul pe care îl plătim pentru ceea ce am făcut înainte de căsătorie”.	155
Anonim: „Am fost mult timp stăpânită de demonii desfrânării cu gândul și fapta”.	156
Irina: „Dacă nu ne vom cununa feciori vom atrage mânia lui Dumnezeu asupra noastră”.	157
Anca: „Mi-am dorit mereu să îi dăruiesc măcar puritatea mea soțului pe care mi-l va alege Dumnezeu”.	157
Elena: „Când trăiești în desfrânare ești cel mai trist om de pe pământ”.	158
Florina: „De multe ori am căzut pradă tentației, dar m-am oprit cu ajutorul lui Dumnezeu la timp”.	159
Ana: „Putem să ne iubim frumos fără să păcătuim”.	159
Diana: „Am încercat să nu mai avem relații trupești până la căsătorie și cu ajutorul lui Dumnezeu am reușit”.	160
Diana: „Cine își păstrează fecioria până la căsătorie culege roadele tot restul vieții”.	161
Simona: „Am căzut în păcatul desfrânării	163

pe la vreo 16 ani jumate”.	
Adelina: „Evident că am fost clasată drept o ciudată, o călugăriță”.	164
Larisa: „Pentru noi dragostea înainte de căsătorie nu a fost un scop al relației”.	167
Cristina: „Să spun acum că îmi pare rău pentru ce am făcut, nu cred că ajută la nimic, faptele sunt făcute”.	168
Ana: „Toată lumea o face, nu văd oameni care mor din asta”.	169
Lena: „Cât de fin și perfid se inoculează ideea că aceia care așteaptă până la căsătorie sunt anormali”.	170
Roxana: „Ne străduim să îi facem loc lui Hristos între noi”.	173
Diana: „Mă simțeam atât de murdară încât ziceam că nu pot călca nici în biserică”.	174
Ina: „Ne dorim o familie frumoasă, fericită, copii sănătoși, liniște și înțelegere în casă”.	174
Mihaela: „M-am păcălit mult timp că ce fac eu nu e „tocmai” păcat”.	175
Magdalena: „Eu și soțul meu ne-am păstrat curăția trupească până la momentul cununiei”.	176
Anonim: „Vrem să facem lucrurile singuri, după care, când ceva scârțâie, alergăm la Dumnezeu”.	177
Rodica: „Rezistați! E greu, dar merită!”	179
Cătălina: „Încerc și eu, cu ajutorul lui Dumnezeu, să-mi păstrez fecioria până când mă voi căsători”.	180
Ana: „Unii spun că este o rușine că nu ți-ai început viața sexuală”.	180
Bianca: „Până acum un an trăiam într-o euforie totală”.	181
Mădălina: „Poate părea ceva greu dar trebuie multă hotărâre”.	182

Hera: „Îmi voi păstra fecioria ca să am demnitate”.	182
Adriana: „Nu vă lăsați păcăliți de veșnica replică: „Dacă mă iubești faci dragoste cu mine”.	183
Angela: „Câtă suferință am îndurat, căzând în păcat”.	184
Alexandra: „Să îți pierzi fecioria în ziua de azi înseamnă să fii normal, să fii după moda lumii”.	184
Mihaela: „Credeți-mă, sunt oameni, în special fetelor le spun, sunt băieți care apreciază”.	185
Adriana: „Spre rușinea noastră, din când în când ne lăsam amețiți de acest păcat al desfrânării”.	186
Livia: „Ce era dacă ne începeam viața sexuală dinainte?”	187
Viorela: „Am căzut și eu de câteva ori în păcatul desfrânării, fiind măgulită de așa-zisul prieten”.	189
Bogdana: „Tot ceea ce facem în afara poruncilor lui Dumnezeu nu ne va satisface”.	191
Mihaela: „Îmi pare bine că m-am căsătorit fecioară și n-am regretat niciun moment acest lucru”.	191
Anca: „Este imposibil să nu îți dorești să încerci mai mult după ce ai făcut primul pas”.	192
Alexandra și Lucian: „Încă nu am văzut pe nimeni care să-și facă procese ample de conștiință că a avut o relație curată cu un partener de alt sex”.	193
Laura: „Să ne ajute Dumnezeu să învingem ispitele societății!”	194
Mihaela: „A iubi înseamnă să ridici firescul la stadiul de sublim”.	196
Mihaela: „O relație presupune mult efort, răbdare, iubire și respect”.	198

Anonim: „Sunt o păcătoasă, nici nu mai pot ridica ochii la cer!”	199
Maria: „Am cunoscut băieți care au renunțat să mai vorbească cu mine”.	200
Alina: „După o relație de 7 ani, cu soțul meu, amândoi am intrat în biserică curați”.	201
Anonim: „Eu din păcate la vârsta de 18 ani mi-am pierdut fecioria”.	202
Raluca: „Credeam că e normal să îți începi viața sexuală în adolescență”.	203
Moni: „Nu îi judec pe cei care din varii motive și-au pierdut fecioria”.	204
Oana: „Și eu am spus că îmi voi păstra virginitatea până la căsătorie”.	205
Mihaela: „Nu mă iubea... de fapt voia acel ceva”.	205
Mihaela G: „Am 19 ani și nu am cunoscut încă iubirea”.	206
Gabi: „A întâlnit iubirea vieții ei, singurul bărbat care a ținut-o de mână”.	208
Ariana: „Sufăr pentru monstruoșitatea de a mă dezumaniza”.	209
Corina: „Fecioria este unul dintre cele mai de preț daruri pe care le are o fată de la Dumnezeu”.	210
Marina: „Rămâi de rușine cu fecioria asta”.	212
Laura R: „Am reușit să rămânem curați atât eu cât și prietenul meu”.	217
Anonim: „Nu sunt fecioară... deoarece sufletul și trupul mi-e încărcat de un păcat grav”.	218
Casiana: „Fecioria este un dar de preț, dar cine o mai apreciază?”	219
Cristina: „Părinții mei consideră voința de a-mi păzi virginitatea o prostie”.	220
Iulia: „Regret enorm că nu mi-am păstrat fecioria până la căsătorie!”	221
Ada: „Mă oftic foarte tare, pentru că	224

fecioria e ceva minunat, comoara fiecărei fete”.	
Patricia: „Mă gândeam de multe ori cum o să fie „prima oară”.	227
Teodora: „Din mila lui Dumnezeu sunt încă fecioară”.	229
Mădălina: „Încurajez tinerii care și-au păstrat fecioria să ceară de la Bunul Dumnezeu putere”.	232
Alexandra: „La noi în familie este un așa-zis obicei, ca femeia/fata să rămână fecioară până la căsătorie”.	233
Ange: „După o adolescență zbuciumată m-a pus Dumnezeu la locul meu”.	234
Andra: „Iubirea curată, sinceră, dezinteresată, pusă în fața lui Dumnezeu, nu îți poate aduce suferință niciodată”.	236
Heidi: „Mă chinuia gândul că nu voi putea iubi niciodată curat, pe nimeni, din cauza ticăloșiei mele”.	240
Nicoleta: „Fecioria... un alt mod de iubire pentru cel care îți va deveni soț”.	242
Anonim: „Fecioria lor le-a fost și le este binecuvântare de la Dumnezeu”.	243
Ioana B.: „Tristețea preschimbată în bucurie. Lumina dată de darul neprețuit al fecioriei”.	246
Alexandra: „Este o adevărată „nebie” să mai vorbești despre feciorie. „Ioana: „Soțul meu crede că fecioria mea și felul de a fi l-au apropiat într-un fel de Dumnezeu, faptul că am fost cuminți l-a ajutat să se regăsească”. Oana: „Am făcut în viață tot ce am vrut, nu m-am dat înapoi de la nimic”. Claudia: „Să fii fecior/fecioară înainte de cununie în aceste vremuri este cu adevărat ceva demn și nobil. „Irina: „Mă bucur că am primit această educație sexuală creștinească de a-mi respecta sufletul și pe cel al celui ce îmi	247

va fi soț cândva”. Anonim: „Acum câteva luni mi se părea imposibil să stau alături de un bărbat fără a-l atinge”. Anonim: „A-ți păstra fecioria până la căsătorie înseamnă pentru mine, a-ți respecta părinții, propriul corp și viitorul soț”. Ioana-Adelina: „Rețeta este să faci ascultare. Respectă-te!”	
CAPITOLUL 3 MĂRTURII BĂIEȚI	
Vlad: „Sunt alte vremuri, sexul înainte de căsătorie nu e un păcat așa mare”.	23
Anonim: „Simt un regret, că nu am fost și eu un tânăr care să îi slujească în fecioria lui de până la căsătorie lui Hristos”.	260
Costi: „Am căzut în acest păcat, nu din dorința neapărat arzătoare ci că e la modă”.	261
Ionuț: „Eu nu mai sunt de mult fecior”.	262
Florin: „Astăzi fecioria este privită altfel”.	262
Ionuț: „Era de multe ori să fiu acaparat de patima arzătoare a desfrânării”.	263
Viorel: „Am trecut prin vârsta voastră, am făcut noian de spurcăciuni...”	264
Mihai: „Regret puternic că nu am apreciat nicio fată cu adevărat”.	265
Victor: „Părintele nostru duhovnic ne-a încurajat și ne-a susținut foarte mult. Fără ajutorul lui nu reușeam”.	266
Ioan: „Mă rog Domnului ca să facă ce vrea El cu mine”.	267
George: „Oare iubirea înseamnă „cu cât o fac cu mai mulți, cu atât mai bine?””	268
Eduard: „Bucuriile sunt mari, de-a dreptul mare este răsplata pentru cei ce se luptă”.	269
Mihai: „Virginitatea mi-am păstrat-o, dar fecioria am pierdut-o de mult”.	270
Gicu: „Eu dintotdeauna am vrut să mă	271

păstrez pentru căsnicie, ea la fel”.	
Andrei: „Încerc să îmi păstrez fecioria”.	272
Ionuț: „Fecioria e lucrul cel mai de preț pentru mine”.	272
Radu: „Tot ceea ce căutam era să mă distrez cât mai tare și să cunosc cât mai multe fete”.	273
Valentin: „Am avut o prietenă cu care am început un simplu joc...”	274
Alex: „Într-o lume în care sexualitatea este promovată peste tot, e greu să fii fecior”.	274
Andrei: „Până nu de mult timp aveam o gândire favorabilă relațiilor sexuale înainte de căsătorie”.	276
Ionuț: „Ca și voi încerc din toată inima să îmi păstrez virginitatea până în ziua nunții”.	277
Emilian: „Suntem tineri, și eu și voi, e un lucru grozav să luptăm cu nebunia lumii”.	277
Alexandru: „Mă mai gândesc uneori să păcătuiesc crezând că așa mă voi simți mai cu chef de viață”.	279
Adi: „Păstrarea fecioriei este foarte importantă până la începerea căsătoriei”.	281
Vlad: „Tentația e mare și ispitele nu se opresc, însă și grija lui Dumnezeu e mare. „Marian: „Păziți-vă fecioria sufletească cu armele lui Hristos pentru a birui desfrânarea”.	281

Distribuție:

Editura Ortodoxia Tinerilor

Str. Frunzei nr. 5, al. F3, ap. 63

Galați, cod 800864

Telefon: 0740.004.215; 0236.445.170

ortodoxiatinerilor.ro contactortodoxiatinerilor.ro

